

ONSDAGEN DEN 4 FEBRUARI 2009

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets resolutioner: se protokollet

3. Framtiden börjar i dag - rekommendationer för EU:s framtida integrerade politik i klimatförändringsfrågan (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Karl-Heinz Florenz, för det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, om "2050: Framtiden börjar i dag: rekommendationer för EU:s framtida integrerade politik i klimatfrågan"(2008/2105(INI)) (A6-0495/2008).

Karl-Heinz Florenz, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill särskilt säga god morgon till de av mina kolleger som har arbetat med det här klimatbetänkandet i månader. Jag är mycket tacksam för att ni har arbetat tillsammans med mig på ett hederligt och samarbetsvilligt sätt för att sammanställa det här betänkandet.

Förfarandet i ett övergripande utskott var nytt. Vi förde inte diskussioner med experter i grupp, utan diskuterade med personer från transportsektorn och, med all rätt, med personer från den ekonomiska sektorn, och självfallet också med personer från energisektorn. Under arbetets gång stod det helt klart att de första timmarnas och dagarnas debatt var lite tuffare, eftersom detta var ett nytt område. Här vill jag än en gång tacka vår ordförande och min gode vän Guido Sacconi, som hela tiden har lett oss på ett utmärkt och rättvist sätt.

Vi har märkt att det vi har uppnått i dag i huvudsak är att detta övergripande samarbete innebär fantastiska möjligheter, och i det nya parlamentet bör vi se till att människor talar mer med varandra och att vi inte bara har enskilda grupper som strider mot varandra.

Det var det som var den största fördelen med det här utskottet. Vi hade bjudit in experter på riktigt hög nivå, såsom mottagaren av Nobels fredspris Rajendra Pachauri, liksom vetenskapsmän, forskare och naturligtvis politiker. I dag har vi äntligen ett resultat som visar att betänkandet var någonting mycket positivt.

Vi vet mycket väl att man uppnår mycket lite med förbud, sanktioner och försakande. I stället måste vi främja en ny medvetenhet liksom nyskapande och motivation. Vi måste sträva efter att Europas ingenjörer ska tycka att det är roligt att gå till sina arbeten varje morgon och försöka bygga maskiner som fungerar effektivare i vår värld, så att vi kan använda våra barns råmaterial på ett bättre och betydligt effektivare sätt.

Betänkandet är också ärligt. Vi har sagt att vi inte har några undermedel. Det finns inte några knappar som vi kan trycka på, inte i Bryssel och inte på Bali eller i Polen i december. I stället har vi en hel rad åtgärder. Det är just här som möjligheterna finns: möjligheterna att förklara för människor att de själva har ett ansvar för en tredjedel av denna klimatförändring, till exempel genom att de värmer upp sina bostäder. I egenskap av medborgare är vi dock alla ansvariga för en tredjedel, däribland till följd av rörligheten och allt den medför, och industrin ansvarar också för en tredjedel. Således riktar sig betänkandet till oss alla. Det är detta som är det underbara. Vi behöver inte leta efter syndabockar, utan uppmanas alla att delta i nyskapande diskussioner. Detta gläder mig särskilt.

Det står också klart att det här betänkandet är väl balanserat, och jag vill understryka det en gång till, för det är inte något partiprogram. Inget område nedvärderas heller. I stället påpekar vi att det finns fler möjligheter på vissa områden och färre på andra. Därför står det också i betänkandet att det i slutändan är en vägvisare för hur vi ska gå vidare – särskilt för EU, eftersom vi i EU har en mycket omfattande miljöteknik, vilken till volymen kan jämföras med den europeiska bilindustrin. Denna volym kommer att öka, och vi måste arbeta för detta för att få till stånd nyskapande.

Jag sa nyss att vi bör göra medborgarna delaktiga så att de kan göra någonting i sina egna bostäder. I det sammanhanget kan den lokala politiken och handels-, industri- och hantverkskammarna göra mycket för att skapa motivation och sprida information.

Låt mig avsluta genom att säga att de många fördelar som vi har visat på i det här betänkandet bör få oss att inse att det är nyskapande som ger möjligheter, inte lågkonjunktur. Om vi förstår det har det här arbetet varit mödan värt.

Talmannen. – Tack så mycket för det arbete ni har lagt ned och för ert betänkande, herr Florenz.

Martin Bursík, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Det är ett nöje att få komma hit och dela med mig av några av mina tankar om det viktiga år vi har framför oss. Låt mig börja med att gratulera det tillfälliga utskottet för klimatförändringar till allt arbete det har utfört sedan det inrättades i april 2007: utfrågningar, konferenser, betänkanden, resolutioner och diskussioner med tredje parter. Dess outtröttliga ansträngningar har i hög grad bidragit till utformningen av EU:s ståndpunkt om klimatförändringar.

Den senaste resolutionen, "2050: Framtiden börjar i dag: rekommendationer för EU:s framtida integrerade politik i klimatfrågan", som antogs av det tillfälliga utskottet för klimatförändringar den 2 december 2008, och som ni kommer att anta under denna sammanträdesperiod, kommer återigen att utgöra en mycket användbar grund för diskussionerna om alternativen till ett avtal om klimatförändringar efter 2012 och till en förstärkt klimatpolitik inom EU.

Som ni vet kommer ordförandeskapets arbete att vara inriktat på den internationella förhandlingsprocessen. Jag lämnar förresten Strasbourg i dag för att flyga till Delhi för att föra diskussioner med den indiska regeringen och med indiska företrädare. Två veckor därefter kommer ett möte mellan EU och Afrika att äga rum i Nairobi i Kenya, och vi har redan kontaktat USA:s regering, vilket jag kommer att återkomma till senare.

Genom att anta klimat- och miljölagstiftningspaketet i slutet av 2008 sänder EU en mycket stark politisk signal till alla våra partner i världen. Genom antagandet av detta paket om ett par månader kommer EU att visa att dess engagemang i och dess ledarskap för den globala kampen mot klimatförändringarna är starkare än någonsin. EU kommer faktiskt att vara den första regionen i världen som unilateralt åtar sig att minska sina växthusgasutsläpp med 20 procent senast 2020.

Som ni vet kommer klimat- och energipaketet från och med 2013 att göra det möjligt att reformera gemenskapens system för utsläppshandel, fastställa gränser för utsläpp som inte omfattas av detta system, främja teknik för koldioxidavskiljning och koldioxidlagring samt främja utvecklingen av förnybara energikällor.

Vad gäller gemenskapens system för utsläppshandel kommer ett enda utsläppstak, som kommer att bli allt lägre, att fastställas för EU, utauktionering kommer gradvis att införas som en metod för att bevilja tillstånd för utsläpp och för att övervaka rapporteringen, och kontrollen kommer att stärkas. Men EU har naturligtvis flera gånger sagt att man inte kommer att nöja sig med 20 procent – vi strävar efter 30 procent – och därför hoppas vi på ett ambitiöst globalt och omfattande avtal i Köpenhamn.

Det är nu bara tio månader kvar till konferensen i Köpenhamn. Vid klimatkonferensen i Poznań i december 2008 enades man om ett arbetsprogram för 2009, med tydligt fastställda åtgärder inför Köpenhamn. Beslutet i Poznań om ibruktagandet av anpassningsfonden är ett viktigt steg framåt i förhandlingarna om en av de viktigaste byggstenarna för alla omfattande globala avtal, nämligen finansieringen.

Vid ministrarnas rundabordsdiskussion i Poznań bekräftades också den gemensamma viljan hos både industriländerna och utvecklingsländerna att hitta ett effektivt svar på de farliga klimatförändringarna som alla är överens om för perioden efter 2012. Detta omfattar ytterligare lindringsåtgärder, anpassningsinsatser och finansierings- och teknikresurser för att omvandla detta svar till praktiska åtgärder.

I Poznań sände man också budskapet att den nuvarande finanskrisen inte bör ses som ett hinder för att vidta ytterligare åtgärder i fråga om klimatförändringarna, utan i stället som ytterligare ett tillfälle att i grunden omvandla vårt ekonomiska system och gå mot en ekonomi med låga koldioxidutsläpp.

Det tjeckiska ordförandeskapet har för avsikt att bygga vidare på dessa viktiga resultat och att fullfölja ansträngningarna på internationell nivå för att nå ett avtal i Köpenhamn i december 2009.

Den 2 mars 2009 kommer miljørådets möte och därefter Ekofinrådets möte och Europeiska rådets vårmöte att utgöra de första tillfällena att ytterligare utveckla EU:s ståndpunkt i detta hänseende, mot bakgrund av

kommissionens meddelande "På väg mot ett övergripande klimatförändringsavtal i Köpenhamn", som vi mottog för en vecka sedan, och på grundval av era bidrag.

Utöver den delade visionen om långsiktiga åtgärder för begränsningsteknik och anpassning, kommer fastställandet av lämpliga sätt att finansiera effektiva och långsiktiga politiska åtgärder för klimatförändringarna att vara centrala vid kommande EU-överläggningar. I detta sammanhang kan jag inte annat än upprepa uppmaningen från utskottet för klimatförändringar till kommissionen och medlemsstaterna om att på bilateral nivå under förhandlingarna om avtalet för perioden efter 2012 inta en medlarroll mellan industriländerna för att uppnå en balans mellan intressena och se till att klimatskyddsförhandlingarna får goda resultat med beaktande av alla stora producenter av växthusgaser.

EU kommer också att fortsätta att aktivt uppsöka centrala förhandlingspartner och de viktigaste tillväxtekonomierna, men också USA:s nya regering. Jag har talat på telefon med Carol Browner, som är den amerikanska presidentens assistent för energifrågor och klimatförändringar. Jag har preliminärt föreslagit henne att vi ska hålla ett högnivåmöte med företrädare för USA och för Europeiska kommissionen – kommissionsledamot Dimas – det tjeckiska ordförandeskapet och det kommande svenska ordförandeskapet (dvs. trojkan) i början av mars, förmodligen den 2 eller 6 mars.

Jag sa till henne att EU vill bedriva ett så nära samarbete med USA som möjligt i fråga om utvecklingen och sammankopplingen av koldioxidmarknaderna. Kongressledamot Waxman har tydligen sagt att han ska försöka se till att lagstiftningen från hans utskott, om systemet med utsläppstak och handel med utsläppsrätter, genomförs i slutet av maj. Detta är ett tämligen uppmuntrande gensvar från USA som svar på EU:s verksamhet.

Vi räknar också med att Europaparlamentet ska se till att EU hörs bättre, och vi uppskattar verkligen era uppsökande insatser. Jag kan bara uppmuntra er att fortsätta på den vägen och önska er lycka till inför det kommande året.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman, ärade ledamöter av Europaparlamentet! Slutbetänkandet från det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, som Karl-Heinz Florenz var föredragande för, innehåller ambitiösa mål och spänner över ett brett spektrum av frågor. Därigenom får vi bekräftat att Europaparlamentet anser att frågan om klimatförändringarna är mycket viktig. Jag vill gratulera det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, och särskilt föredraganden Karl-Heinz Florenz, till ett fantastiskt arbete.

Förra året prioriterade vi paketet med åtgärder om klimatförändringar och energi. Våra ansträngningar bar frukt och vi kan nu vara stolta över detta mycket viktiga paket med rättsakter. I år kommer vi i Europeiska unionen framför allt att inrikta oss på att ta fram genomförandeåtgärder för detta paket. På internationell nivå kommer vi att prioritera förhandlingarna om klimatförändringar, vilka kommer att intensifieras inför Förenta Nationernas konferens i Köpenhamn, och som ni hörde nyss fäster det tjeckiska ordförandeskapet stor vikt vid dessa förhandlingar och har planerat en rad bilaterala och multilaterala sammanträden och förhandlingar. Således ligger ert betänkande rätt i tiden. Inför Köpenhamn måste vi uppamma alla våra krafter och arbeta tillsammans så att vi når bästa möjliga resultat, med tanke på EU:s speciella roll.

Det gläder mig att ni i ert betänkande, i linje med kommissionens analys, betonar att den ekonomiska och finansiella krisen inte får användas som en ursäkt för att fördröja åtgärder mot klimatförändringar. Vi håller också med om att åtgärder mot klimatförändringarna är en del av lösningen på den ekonomiska kris vi har i dag.

Med åtgärds paketet om klimatförändringar och energi är EU nu på väg mot en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. Samtidigt kommer paketet att bidra till att begränsa EU:s beroende av importerad energi, vilket är lika viktigt, som vi nyligen kunde konstatera i samband med naturgaskrisen. Om vi förverkligar målet att minska utsläppen av växthusgaser med 20 eller 30 procent, och under förutsättning att övriga industriländer accepterar sådana minskningar inom ramen för det internationella avtalet, kommer vi utan tvivel att vara mer ambitiösa än något annat land eller någon annan grupp av länder. Vi föregår med gott exempel för resten av världen, och det kommer att ge de internationella förhandlingarna en positiv dynamik.

Eftersom de internationella förhandlingarna står i fokus för debatten vill jag kort kommentera en sak som med all rätt framhölls i betänkandet. Det innehåller värdefulla förslag till vad som måste göras för att få till stånd en effektivare och mer ändamålsenlig användning av naturtillgångar, i syfte att minska utsläppen av växthusgaser och spara energi.

Förra året tog kommissionen ett första steg i den riktningen genom att anta handlingsplanen om hållbar produktion och konsumtion. På senare tid har kommissionen ökat insatserna för att spara energi och använda energin mer rationellt med åtgärder som kompletterar klimat- och energipaketet. Hur som helst återstår det

fortfarande mycket att göra i fråga om hållbar användning av naturtillgångar och det finns självfallet fortfarande en enorm potential för rationellare energianvändning. Ett belysande exempel är det förslag som kommissionen nyligen lade fram om byggnaders energieffektivitet. Det här är ett område som man bör inrikta sig på i flera avseenden, eftersom det finns betydande vinster att göra både i fråga om energibesparingar och klimatskydd samtidigt som sysselsättning skapas och tekniskt nyskapande främjas.

I dag behöver vi mer än någonsin strama upp och förstärka våra ekonomier genom att vidta åtgärder för att påskynda antagandet och användningen av ren teknik som bidrar till att skapa rena jobb. Samtidigt kommer viktiga möjligheter för vår utrikeshandel att skapas när marknaderna för ren teknik växer i snabb takt. Med tanke på detta föreslog kommissionen i december bland annat särskilda åtgärder inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa.

När det gäller de internationella förhandlingarna om klimatförändringar har klimat- och energipaketet utan tvivel förstärkt våra argument och bemödanden att övertyga våra internationella partner att det inte bara är nödvändigt, utan också möjligt, att vidta effektiva åtgärder. Det råder naturligtvis inga tvivel om att de internationella förhandlingarna kommer att bli mycket svåra, delvis på grund av att de är så komplicerade. Icke desto mindre tror jag att en överenskommelse kommer att nås i Köpenhamn. Vi kan och måste få till stånd ett avtal. Det finns ingen tid att förlora. Det handlar om politisk vilja och jag tror att den viljan finns.

Nu går de internationella förhandlingarna in i ett intensivare skede, och förra veckan antog kommissionen ett meddelande som innehåller dess inställning till de viktigaste förhandlingspunkterna. För det första är det industriländerna som måste fortsätta att spela en ledande roll. Det kommer positiva budskap från Förenta staterna, för som den tjeckiske ministern nämnde tidigare har president Obama lovat att USA ska vara aktivt i de internationella förhandlingarna. Han har också meddelat att det kommer att införas ett system för handel med utsläppsätter för växthusgaser i Förenta staterna och att utsläppen ska minskas med 80 procent till 2050 i förhållande till 1990.

Allt detta är positivt, men vi vill se det omsatt i praktiken snabbt, i år faktiskt, för vi behöver nå en överenskommelse i Köpenhamn i slutet av året och Förenta staterna står i skuld. På grundval av det som president Obama har utlovat måste nu USA bidra ordentligt, tillsammans med Europeiska unionen, så att vi alla kan nå en överenskommelse i Köpenhamn. Självfallet välkomnar vi den debatt som växer fram i Förenta staterna och som kommer att leda till att diverse andra avgörande åtgärder vidtas för att bekämpa klimatförändringar. Ett belysande exempel är de åtgärder för bilindustrin som nyligen annonserades.

I Europeiska kommissionens meddelande bekräftas målet att utsläppen i industriländerna som grupp ska minska med 30 procent och begreppet jämförbara ansträngningar definieras. Jämförbarheten kommer att få avgörande betydelse både för att nå miljömålen och värna om rättvisa konkurrensvillkor. Kommissionen har föreslagit en rad kriterier för att definiera jämförbarhet.

När det gäller utvecklingsländerna krävs inga ansträngningar av liknande slag och med liknande räckvidd som för industriländerna, men det är ändå viktigt att se till att de fortsätter att vidta åtgärder så att den ekonomiska utvecklingen de behöver blir mindre koldioxidintensiv. Om vi ska nå målet att begränsa temperaturhöjningen till högst två grader Celsius till 2050 måste utvecklingsländerna begränsa sina utsläppsökningar till 15–30 procent under den nivå som skulle ha uppnåtts utan några åtgärder fram till 2020. Naturligtvis kommer de ansträngningar som varje enskilt utvecklingsland behöver göra att bero på den ekonomiska utvecklingen och landets resurser. Det betyder att vi självklart förväntar oss mer av de ekonomier som växer snabbt än av de övriga.

Vi är alla medvetna om att vi inte kommer att nå de resultat vi vill i Köpenhamn om vi inte lyckas öka investeringarna och trygga större resurser till utsläppsminskningar och anpassning. En del av de investeringar som behövs, också i utvecklingsländerna, kommer förstas komma från den privata sektorn i respektive land, medan kommissionens beräkningar visar att omkring en tredjedel kommer att komma från koldioxidmarknaden. Vidare måste en del av finansieringen ske med offentliga medel och vi måste undersöka hur vi kan trygga dessa. Detta kommer inte att bli någon lätt debatt i dag, mitt i en lågkonjunktur. Icke desto mindre måste vi vara beredda och lägga fram argument i denna debatt, och ha i åtanke att kostnaderna under alla omständigheter blir mycket lägre än om inget görs.

Slutligen betonar kommissionen i sitt meddelande vikten av en global koldioxidmarknad och av att jämförbara nationella system skapas för handel med utsläppsätter i OECD-länderna senast 2015. För de mer ekonomiskt utvecklade utvecklingsländerna föreslås att detta sker senare, senast 2020.

De här punkterna är de viktigaste i kommissionens meddelande och jag vill hemskt gärna höra vad ni anser om dem. De internationella förhandlingarna kommer att fortskrida i snabb takt och det kommer att krävas ett intensivt diplomatiskt arbete från vår sida i år. Jag välkomnar ert bidrag till denna stora ansträngning.

Romana Jordan Cizelj, för PPE-DE-gruppen. – (SL) Klimatförändringarna är en stor fråga och jag håller med föredraganden när han säger att vi ledamöter i det tillfälliga utskottet för klimatförändringar var tvungna att hitta nya metoder för att greppa hela dess vidd och innehåll. Nu när vi har avslutat vårt arbete kan jag dock bekräfta att vi verkligen har haft gott om möjligheter att diskutera och lägga fram olika förslag till framtida åtgärder. Våra diskussioner var tidvis mycket livliga, just för att det fanns så många olika åsikter. Följden är att betänkandet innehåller ett brett spektrum av åsikter och många bra förslag, men det gör det också möjligt för oss att samordna vårt fortsatta arbete med att utforma politiska åtgärder inom olika sektorer i de permanenta utskotten. Personligen anser jag att det skulle vara en god idé att behålla det här arbetssättet.

Visst är det så att de områden som vi nämnde tidigare, såsom energi, transporter och industri, visade sig erbjuda störst möjligheter till åtgärder, men andra områden är också viktiga. Jag tänker då på jordbruk, boskapsuppfödning, hållbart skogsbruk, informations- och kommunikationsteknik och EU:s utvecklingspolitik gentemot tredjeländer.

Vår övergång till ett samhälle med låga koldioxidutsläpp kommer förstås bara att bli möjlig om vi fortsätter att investera i forskning och påskyndar utvecklings- och innovationstakten, och om vi arbetar för att nå de övriga målen i Lissabonstrategin. Men det räcker inte. Vi måste också förändra vårt sätt att leva, men det kan vi bara göra om människor tar till sig miljöskyddet som ett verkligt värde. I det avseendet måste vi göra mycket mer i form av informationskampanjer och medvetenhetshöjande åtgärder.

Jag håller också med om det som sagts om sambandet mellan finanskrisen och klimatförändringarna. Det ger oss emellertid också en möjlighet, och rädslan för att klimatförändringarna kan hamna i skymundan under finanskrisen är omotiverad. Våra åtgärder för att sätta fart på ekonomin måste utformas så att de främjar hållbar utveckling, inte bara konsumtion.

Eftersom vårt mål är att begränsa globala temperaturökningar måste vi förstås också arbeta internationellt. Här måste EU etablera och fördjupa en dialog med industriländerna, för vi måste minska och eliminera bördan av våra tidigare utsläpp tillsammans, samtidigt som vi lyssnar på utvecklingsländerna och de fattigaste länderna och gör det möjligt för dem att ta till sig målet om hållbar utveckling, även om den kostar mer.

Avslutningsvis vill jag gratulera föredraganden Karl-Heinz Florenz till den öppenhet han har visat i vårt arbete.

Dorette Corbey, för PSE-gruppen. – (NL) Jag vill för det första tacka Karl-Heinz Florenz så hjärtligt för den hängivenhet och beslutsamhet han visade när han skrev sitt betänkande. Jag tycker att det har blivit ett allomfattande betänkande med nästan 200 rekommendationer och att det verkligen är värdefullt. Det innehåller många bra rekommendationer som kan inspirera nästa parlament, de nationella parlamenten och de lokala myndigheterna.

Jag ska nämna fem centrala frågor som verkligen är viktiga för vår grupp. För det första tillstår man i betänkandet att klimatförändringarna är heltäckande, eftersom de påverkar alla sektorer, inte bara industri, transporter och energi där vi redan har etablerade regler, utan även jordbruk, hälso- och sjukvård, vetenskap och teknik, informations- och kommunikationsteknik, utbildning samt användning av mark och vatten. Alla dessa områden förtjänar hela vår uppmärksamhet och effektiva lösningar.

För det andra bör klimatpolitiken också ha en social dimension och vara solidarisk. Vi måste ta itu med sysselsättningen, inkomstfrågorna och energifattigdomen. Vi måste veta hur den nya tekniken ska betalas, och vem som ska ta den kostnaden. Vi vill veta hur många arbetstillfällen som skapas och om några försvinner. Vi vill ha omskolningsprogram för dem som ska arbeta med de nya miljöenkäterna. Utan maximalt socialt engagemang är det oerhört svårt att bibehålla det politiska stödet för klimatpolitiken.

Vår tredje centrala fråga har att göra med den ekonomiska krisen, där vi än en gång behöver en heltäckande lösning. Uttrycket "ett nytt grönt kontrakt" har nu blivit ett begrepp, och förtjänar vårt helhjärtade stöd. Det behövs omfattande investeringar. Ingridandena till stöd för banker och företag bör åtminstone ha hållbara inslag. Investeringar i bostäder i Östeuropa bör prioriteras upp, eftersom de kommer att gagna sysselsättningen, energisäkerheten och klimatet.

Vår fjärde centrala fråga är jordbruket. Detta är vanligen inte någonting som vi diskuterar när vi talar om klimatet. I dag visar vi att det faktiskt är nödvändigt att göra det, och det har visat sig vara ett kontroversiellt

ämne. Vi har länge diskuterat om jordbruket bör ha bindande mål och vi är överens om att vi bör överväga detta på allvar. Det står också klart att jordbruket inte bara är ett problem, det erbjuder också lösningar. Ett sunt jordbruk, en effektiv markanvändning och användning av biomassa i lämplig omfattning kan bidra till att minska växthusgaserna.

Vår femte centrala fråga handlar slutligen om att göra människor delaktiga. Det förutsätter information och öppenhet. Om vi vill ändra vårt konsumtionsmönster måste vi veta exakt vilka produkter som medför höga nivåer av växthusgaser och kanske anpassa vårt beteende därefter. Detta är naturligtvis inte lätt, men problemet med klimatförändringar kan – som Karl-Heinz Florenz nyss framhöll – inte lösas med några få radikala grepp. Vi kommer hur som helst att behöva göra vårt bästa för att göra så många människor som möjligt delaktiga i de stora utmaningar vi står inför. I det avseendet är lokala initiativ mycket värdefulla. Gratis energirevisioner för bostadshus, bättre kollektivtrafik och lokal och regional livsmedelsproduktion. Tillsammans kan vi göra en hel del.

Med den här uppsättningen åtgärder finns det också skäl till optimism. Utsläppen av växthusgaser kan minskas, och det bidrar till nyskapande, ekonomisk tillväxt, bättre energiförsörjning, bättre livsmedelsproduktion, ökad sysselsättning och ett stabilare klimat. Jag står i skuld till alla ledamöter som har bidragit till detta.

Chris Davies, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det finns en aspekt av den här debatten som vi tycks vara motvilliga att ta oss an. Det görs praktiskt taget ingen hänvisning till denna aspekt i betänkandet och den nämns endast i förbigående i kommissionens omfattande strategi för att nå ett klimatförändringsavtal i Köpenhamn. Denna aspekt är det faktum att jordens befolkning växer i en exempellös och ohållbar takt. Under livstiden för flera av oss här kommer jordens befolkning att ha tredubblats. Den fortsätter att växa med 200 000 personer dagligen: dvs. 80 miljoner personer om året.

Varför behöver Kina ett nytt koleldat kraftverk i veckan? Jo, för att dess befolkning har mer än fördubblats på 50 år, den fortsätter att växa snabbt och energiefterfrågan växer i takt med befolkningen. Det kinesiska folket vill ha vad vi har i västvärlden, och det har de all rätt till. Ministern flyger till Indien i dag. Befolkningstillväxten är ännu högre där och även de använder kol för att alstra energi.

Men jordens resurser är inte oändliga. Vi måste sakta ned och stoppa befolkningstillväxten. Vi måste göra det genom fullständigt frivilliga åtgärder, och vi får aldrig arrogant glömma bort att vi i industriländerna bidrar mycket mer till klimatförändringarna än människorna i utvecklingsländerna.

Enligt FN:s befolkningsfond blir 380 kvinnor i världen gravida varje minut och hälften av dessa graviditeter är oplanerade. Preventivmedel måste bli tillgängliga för alla. Kvinnor måste ha kontroll över sin reproduktiva hälsa: det alternativet är så mycket mer att föredra än osäkra aborter.

Sjukvårdsresurserna måste förbättras så att kvinnor på ett säkert sätt kan skjuta upp barnafödande tills de är äldre, men framför allt måste frågan föras upp på den politiska dagordningen. Det vore dåraktigt att inte göra det. Familjer överallt borde tala om detta. Regeringarna borde fastställa mål för befolkningsstabilitet eller befolkningsminskning. Att erkänna att befolkningstillväxten har en central vikt är avgörande för att kunna ta itu med frågan, och vi kommer inte att lyckas med att bekämpa klimatförändringarna eller nå en hållbar utveckling om vi inte tar itu med denna fråga.

Liam Aylward, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! Också jag vill gratulera Karl-Heinz Florenz till hans ansträngningar och engagemang under utarbetandet av detta betänkande och naturligtvis till hans förmåga att lyssna till och förstå de många varierande och olikartade åsikterna.

Som lagstiftare är det av yttersta vikt, mitt i denna enorma ekonomiska nedgång, att vi arbetar för att skapa resultat i fråga om miljövänlig energiteknik. Vi kan bli världsledande inom våra olika områden för förnybar energi, vilket föranleder en stram, effektiv och samordnad strategi som omfattar bland annat regeringar, icke-statliga organisationer, den akademiska världen, näringslivet och kreativa personer – personer som inte bara pratar utan vill hitta en lösning. Vi måste minska byråkratin och stödja de små och medelstora företagen och den tekniska utvecklingen.

Marknaden finns där. Regelverket är tydligt. Vi har fastställt mål för förnybar energi. Även om finansieringen är knapp är den avgörande för den tekniska utvecklingen och för att bevara expertkunskapen. Banker och finansiärer kommer att behöva ta risker i fråga om skapandet av miljövänlig teknik. Om vi lyckas med detta kommer det att löna sig på sikt. Sysselsättningen och välbståndet kommer att öka. Om vi å andra sidan velar

fram och tillbaka vid denna viktiga tidpunkt kommer vi att misslyckas och andra länder kommer att vara mer än redo att ta vår plats.

Irland kan till exempel bli för vågkrafttekniken vad Finland är för mobiltelefontekniken. Vi har tveklöst potentialen tack vare vädret och den geografiska placeringen i Atlanten. Vi har den patenterade tekniken. Vi har expertkunskapen och vi har det rättsliga regelverket. Marknaden är tydlig, så detta är ett fantastiskt tillfälle att skapa sysselsättning, sänka elpriserna, skapa energitrygghet och minska koldioxidutsläppen, för att inte nämna patentintäkter. Vi måste nu ställa oss bakom våra företag, som har arbetat i över tio år för att komma till den här punkten. De har tagit riskerna, och vi måste stödja dem genom ökad finansiering. Förseningar vid den här tidpunkten vore mycket negativt. Miljövänlig teknik är framtiden. Nu har vi tillfället, så låt oss gripa det.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag vill också tacka Karl-Heinz Florenz, särskilt för hans tålamod i förhandlingarna. Betänkandets längd är ett bevis på hur enormt många frågor som fanns att ta upp.

Jag vill dock också ställa frågan om hur hållbart det avtal är som man nu i betänkandet säger ska komma i början av året. Jag minns mycket väl den internationella klimatkonferensen i Poznań och den mycket svaga insats som européerna gjorde där. De ägnade sig åt att justera ned sina ambitiösa löften och uttalanden från den internationella förhandlingsrundan på Bali och prioritera ned klimatpolitiken mot bakgrund av den framväxande finansiella och ekonomiska krisen.

Jag tror att nästa år kommer att bli avgörande för frågan om vi verkligen är förberedda, som vi nu lovar att vi ska bli, på att anpassa den slags ekonomi som vi i industriländerna har vant oss vid på grundval av våra kunskaper om klimatförändringar. Jag anser att beslutet om huruvida vi ska gå den hållbara vägen eller ej ännu inte har fattats.

I Poznań rekommenderade Ban Ki-Moon och Achim Steiner mycket starkt att alla åtgärder som medlemsstaterna vidtar i sina ekonomiska stimulansplaner och räddningspaket för bankerna nu kombineras med program för att bekämpa fattigdomen i utvecklingsländerna och de fruktansvärda konsekvenserna av klimatförändringarna där, samt med riktigt ambitiösa åtgärder för klimatskydd och en ny energipolitik.

Jag inser att lagstiftning på EU-nivå i den här frågan kommer att bryta ny mark. Det är inte alls säkert att EU kommer att finna vägen till ett modernt samhälle med energieffektivitet och förnybara energikällor. Allt hänger, precis som tidigare, på beslutet: ska vi fortsätta med den gamla mixen av kol och kärnkraft eller ska vi finna ambitiösa nya vägar? Jag hoppas att vi ska fortsätta att behandla den här frågan lika konstruktivt som vi har gjort i det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, men jag är inte säker på att det blir så.

Jens Holm, för GUE/NGL-gruppen. – Äntligen ska vi efter mer än ett och ett halvt års arbete fatta beslut om den här klimatresolutionen. Jag skulle särskilt vilja nämna tre saker.

De långsiktiga minskningsmålen: i artikel 3 kräver vi minskningar av utsläppen i EU med mellan 25 till 40 procent till 2020 och minst 80 procent till 2050. Det är bra och det innebär att vi går längre än vad EU:s klimatpaket från i fjol kräver.

Vi kräver också åtgärder mot köttindustrin. Enligt FAO-rapporten *Livestock's long shadow* står köttindustrin för 18 procent av världens utsläpp. Det är något som vi tar fasta på i det här betänkandet och vi kräver att köttkonsumtionen ska minska. Det är ett modigt och smått historiskt beslut av detta parlament som annars gärna ställer sig bakom subventioner till denna industri, men det är tråkigt att särskilt PPE vill rösta bort de kraven. På samma sätt som vi måste minska bilismen borde vi också våga säga att det inte är hållbart med dagens skenande köttkonsumtion.

Låt mig också påminna om att köttindustrin faktiskt är den främsta orsaken till skövlingen av regnskogen i Amazonas i form av mark till betande djur men också till foderproduktion. En stor del av fodret exporteras som soja till Europa. Det är inte hållbart.

Bilindustrin är ett annat växande problem. Mellan 1990 och 2005 har utsläppen från den europeiska transportindustrin ökat med 32 procent. Det behövs massiva satsningar i kollektivtrafik och andra miljövänliga transporter. Bilar med fossilt bränsle måste ersättas med elbilar och kanske i framtiden också med vätgasfordon. Vi måste fråga oss om det är hållbart med alla dessa transporter. Borde vi inte stimulera lokal produktion och konsumtion i stället?

Avslutningsvis så vill jag varna för ändringsförslagen 12 och 28 som kräver mer kärnkraft. Om de går igenom kommer inte min grupp att kunna stödja den här resolutionen. Rösta därför emot ändringsförslagen nummer 12 och 28. Tack så mycket.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Med tanke på att en stor del av Västeuropa har en riktig köldperiod just nu ligger debatten om global uppvärmning kanske lite fel i tiden. Som betänkandets rubrik antyder har vi emellertid ett långsiktigt perspektiv i den här debatten. Därför bör vi inte bli alltför nedslagna av kortsiktiga händelser. Karl-Heinz Florenz slutbetänkande har visat sig vara väl genomtänkt och sunt, och sänder ut ett kraftfullt budskap.

För att minska eller förhindra de negativa effekterna av klimatförändringarna behövs det tuffa åtgärder på en mängd punkter. Vi behöver tuffa mål för perioden 2020–2050 och ingen del av samhället bör slippa göra ansträngningar. Inför klimatkonferensen i Köpenhamn måste vi hålla ambitionsnivån uppe och backa upp den med ett brett spektrum av åtgärder. Det här betänkandet är ett särskilt värdefullt bidrag till detta.

Roger Helmer (NI). – (EN) Herr talman! För 500 år sedan var de lärde eniga om att jorden var platt. De hade fel. Under 1970-talet, efter tre årtionden av global nedkylning, var vetenskapsmännen eniga om att vi stod inför en ny istid. De hade fel. År 1999 trodde alla att millenniebuggen skulle skapa en global katastrof genom att stänga ned datorsystem världen över. Vapensystemen skulle sluta att fungera, handeln skulle upphöra och flygplan skulle falla ned från himlen. De hade fel. Ingenting alls hände.

I dag säger man att alla är eniga om den katastrofala människoskapade globala uppvärmningen. Det är också fel. Det rör sig inte heller om någon enighet. Myten om att det råder enighet är en propagandistisk triumf för panikmakarna, men upprepade studier både av den vetenskapliga litteraturen och av arbetsklimatforskare visar att det finns ett brett spektrum av åsikter på båda sidor av debatten, och många anser att det är oklart hur det egentligen ligger till.

Det är sant att jorden har värmts upp något under de senaste 150 åren, även om det går sakta och ojämnt, men det är helt i linje med de väletablerade långsiktiga klimatcykler som gett oss en varm period under romartiden, en varm period under medeltiden och lilla istiden. Samtidigt som jorden har värmts upp något finns det tydliga bevis för att andra himlakroppar i solsystemet också har värmts upp. Istäckena på mars har blivit mindre, men ändå tror ingen att det beror på industriutsläpp eller på fyrhjulsdrivna fordon.

Vi planerar nu att använda oerhörda summor för begränsningsåtgärder som helt enkelt inte kommer att fungera och som genom att skada våra ekonomier kommer att beröva oss de medel som vi behöver för att ta itu med de verkliga miljöproblemen. Precis som en brittisk journalist vid namn Christopher Booker har konstaterat, är paniken kring den globala uppvärmningen den största kollektiva verklighetsflykten i mänsklighetens historia.

Pilar del Castillo Vera (PPE-DE). – (ES) Herr talman! För det första vill jag tacka Karl-Heinz Florenz för hans arbete, liksom naturligtvis ordföranden för utskottet och alla samordnare och utskottsledamöter.

Det här betänkandet är ytterligare ett uttryck för någonting som har blivit en ständigt aktuell fråga för Europeiska unionen, nämligen klimatförändringarna och deras konsekvenser.

Den senaste uppsättningen åtgärder var det energipaket som nyligen antogs. Det betänkande som vi diskuterar i dag återspeglar denna inställning till att bekämpa klimatförändringar och den oro som Europeiska unionen känner.

Det betänkande som lagts fram för oss är, som redan har sagts, en uppsättning rekommendationer. Det är en heltäckande samling av olika åtgärder och rekommendationer som i sin tur innehåller olika färdplaner för olika sektorer, såsom fiske, jordbruk, skogsbruk och så vidare. Alla dessa färdplaner leder åt samma håll, men åtgärder behöver utarbetas för var och en av dem.

Jag ska dock begränsa mig till det som jag anser vara grundprincipen om vi ska få någon effekt. Ställda inför klimatförändringar måste vi förbättra vår effektivitet. Detta anser jag vara grundprincipen bakom alla åtgärder som vidtas.

Att förbättra effektiviteten innebär att prioritera tekniskt nyskapande, att framhålla effektivitetsmålen när vi ger stöd och subventioner, att betona effektivitetsmålen när vi beslutar om vissa skattelättnader och så vidare. Det enda sättet för oss att få någon riktig verkan är att förbättra effektiviteten.

Guido Sacconi (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! De ledamöter som har talat före mig har på ett bra sätt visat att vi har lyckats sammanföra mycket skilda åsikter till ett gemensamt förslag.

Karl-Heinz Florenz förtjänar ett erkännande för att han har lyckats få till stånd denna konsensus genom att noggrant lyssna på alla åsikter, men hans betänkande handlar i slutändan om omställningsåtgärder på energiområdet och en allmän förändring av produktionssystem, livsstilar och konsumtion. Det är mer än bara ett filosofiskt uttalande och vi vet att det inte kommer att bli någon lätt resa, men tanken är att vi ska närma oss målet successivt. Det arv som vi lämnar efter oss till nästa parlament omfattar till exempel de prioriteringar som vi anser bör gälla under nästa mandatperiod, inför och efter Köpenhamn.

Jag ska dock inrikta mig på innehållet. Jag anser att det är min plikt att först och främst tacka den viktigaste kuggen i det här arbetet, sekretariatet. Jag har lite statistik om vårt arbete här. För att ge er en uppfattning om hur viktigt deras arbete har varit så räcker det att nämna att de har organiserat åtta temasittningar med sextio av världens främsta experter.

Sedan vill jag framför allt rikta en vädjan till och uttrycka mina förhoppningar om det nya parlamentet. Talman Pöttering! Ni har själv visat att ni trodde att vågspelet med det här utskottet skulle ge utdelning – även om det, om sanningen ska fram, inte gillades av alla i parlamentet när det skapades för 18 månader sedan. Ni har väddat till parlamentet vid två olika tillfällen, visat att ni personligen är engagerad i ämnet och i vårt uppdrag, så jag ska vända mig till er direkt, om ni tillåter. Det vore synd om nästa parlament inte skapar ett liknande instrument under nästa valperiod, inte minst eftersom många nationella parlament och regeringar under tiden har lagt om sitt arbete och låtit klimatförändringarna bli ett särskilt område. Därför hoppas jag att nästa parlament inte går tillbaka till en strikt fackspecifik struktur, där inbördes förknippade områden delas upp på olika utskott, utan att det, som vi har rekommenderat, förbereder sig för den långa resan mot en ekonomi med lägre koldioxidutsläpp.

Vittorio Prodi (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Karl-Heinz Florenz för hans arbete.

Äntligen kan vi rösta om det här betänkandet, som representerar 18 månaders arbete i det tillfälliga utskottet för klimatförändringar. Personligen anser jag att det är en framgång, om än en blygsam sådan. Det är en framgång eftersom parlamentet har visat sig vara en av de mest ansvarstagande institutionerna. Det har utrustat sig med ett specialinstrument – det tillfälliga utskottet – som skulle samla in uppgifter om och tankegångar kring en fråga som berör oss alla och vars konsekvenser vi måste möta tillsammans, både nu och i framtiden. Det är en blygsam framgång eftersom resultatet, trots alla våra ansträngningar och den höga nivån på dem som har deltagit och de studier som har genomförts, fortfarande inte har det sting som en resolution i den här frågan borde ha.

Som jag har sagt många gånger är klimatförändringarna ett brådskande och allvarligt ämne som kräver målinriktade och ändamålsenliga instrument. Huvudskälet till att vi bildade det här utskottet var att få till stånd en konvergens mellan politiska åtgärder som alltid har hanterats alltför separerade från varandra. Jag hoppas att denna konvergens kan fortsätta i nästa parlament och att parlamentet också ska fortsätta att delta i Köpenhamnsförhandlingarna.

Det vi behöver är en global konsensus, och då måste vi ha någonting att erbjuda, framför allt till utvecklingsländerna. För närvarande saknas fortfarande de lika villkor som kan övertyga människorna i utvecklingsländerna att ta till sig denna politik. Det är lite för eurocentriskt och lite för fackspecifikt också. Vi behöver ändra vårt sätt att leva. Politiskt sett måste vi lägga fram förslag som för det första tar sikte på just detta och sedan på en successiv avmaterialisering av vårt sätt att leva, annars blir det inte hållbart.

Alessandro Foglietta (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag gratulerar ordförande Karl-Heinz Florenz. Jag kallar honom ordförande av aktning och uppskattning av det engagemang som han alltid har visat i vårt parlament.

Genom att anta klimat- och energipaketet har Europeiska unionen skaffat sig en ramlagstiftning som ger den meriter att inta en ledande ställning. Den mottaglighet som den nya amerikanska regeringen har visat ger oss anledning att hoppas på att också Förenta staterna kommer att dela vårt engagemang för att stoppa klimatförändringarnas inverkan i framtiden.

För att det här initiativet ska lyckas till fullo måste dock ekonomierna i alla utvecklingsländer, såsom Kina och Indien, delta. Som den kinesiske miljöministern klargjorde när han träffade delegationen från det tillfälliga

utskottet för klimatförändringar kommer detta endast att bli möjligt om det finns ett starkt stöd från de rikare länderna i form av tillräckliga ekonomiska resurser för att främja hållbar utveckling.

Poznańkonferensen och beslutet att införa fonden för anpassning, liksom de 50 miljoner euro som har avsatts för forskning och teknisk utveckling i utvecklingsländerna för att stödja framväxten av grön teknik på global nivå, var steg i rätt riktning.

Vi måste se till att Köpenhamn blir en vändpunkt när det gäller konkret gemensamt engagemang från de starkare ekonomiernas sida för att skapa en fond som ger ett kontinuerligt flöde av finansiering av hållbar utveckling i tillväxtländerna. Det är bara genom internationella åtaganden med deltagande av tillväxtländerna som vi kan lyckas skydda miljön mot irreparabla skador, samtidigt som vi värnar om europeiska företags konkurrenskraft mot bakgrund av den påverkan och de socioekonomiska kostnader som miljödumpning på världsmarknaden medför.

Caroline Lucas (Verts/ALE). - (EN) Herr talman! Jag vill också tacka Karl-Heinz Florenz för hans betänkande, men jag anser att vi bland alla gratulationer till föredraganden och utskottet för deras arbete också måste bemöta vissa kalla fakta: EU gör fortfarande för lite och för sent.

Jag förväntar mig inte att bli populär när jag säger detta, men vi kan inte mäta EU:s framsteg mot vad andra länder gör, utan mot vad som måste göras. Med en sådan jämförelse misslyckas vi fortfarande.

Vi misslyckas genom att inte vara tillräckligt ambitiösa i debatten. Enligt den senaste forskningen måste vi minska utsläppen med cirka 9 procent om året. Målen i detta betänkande och i EU:s klimatpaket är helt enkelt inte ambitiösa nog.

Vi misslyckas genom att inte ta debatten på tillräckligt stort allvar. Om vi inte är på god väg mot en ekonomi utan koldioxidutsläpp under de kommande åtta till tio åren kommer vi att ha förlorat tillfället att ha kunnat stoppa det värsta av klimatförändringen.

Vi misslyckas eftersom vi inte är konsekventa. I dag talar vi om förnybar energi och om energieffektivitet. I går antog en majoritet här i parlamentet Laperrouzebetänkandet, i vilket man stolt framhåller kolets betydelse i Europa.

Vi misslyckas genom att vi ger intrycket av att klimatförändringsdebatten handlar om att sluta med och klara sig utan saker och ting. Vi måste bli mycket bättre på att visa ett verkligt politiskt ledarskap och på att visa att åtgärder mot klimatförändringarna kommer att ge oss en mycket bättre livskvalitet. Det handlar inte om att huttra omkring med ett stearinljus i en grotta: det handlar om en framtid som kan bli mer positiv och attraktiv än dagens framtid.

Så jag rekommenderar att vi antar en ny miljögiv för Europa, ett sätt att ta itu med både den ekonomiska krisen och klimatkrisen, med stora investeringar i energieffektivitet och förnybara energikällor, för att skapa miljontals nya miljövänliga jobb inom EU.

Men det handlar inte om att kickstarta den ekonomiska tillväxten enligt modellen "business as usual". Det handlar om en välbehövlig övergång, inte till ett Europa som bygger på en allt större förbrukning av naturresurser, utan till en stabil ekonomi för EU. Inte om mer sammanlagd kvantitativ tillväxt, utan om verklig kvalitativ utveckling. Den debatten måste omgående inledas, och EU har ett mycket bra utgångsläge för att göra det.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera Karl-Heinz Florenz till ett väl utfört arbete. Det här betänkandet är frukten av hans ständiga närvaro, uppmärksamhet och bidrag till arbetet.

Det återspeglar hans bidrag till arbetet i utskottet, som Guido Sacconi skickligt har lett, och där man har begrundat frågorna på djupet, diskuterat och framför allt bidragit till den roll som parlamentet spelat för att få klimatpaketet antaget. Talman Pöttering! Jag vill också uppmana er att fundera på hur vårt arbete kan och bör fortsätta inför Köpenhamn.

När det nu gäller Florenzbetänkandet anser jag att det vore ett misstag att göra det obalanserat genom något som, i det här läget, är ideologiska ändringsförslag i fråga om kärnkraften. De är orimliga och malplacerade utom i förslagsställarnas huvuden och förändrar vår gemensamma ståndpunkt. Jag vill dock be ledamöterna att överväga att ta med ett ändringsförslag som jag har lagt fram om sambandet mellan klimatförändringar och vatten. Jag anser att detta är ett viktigt område mot bakgrund av den växande uppmärksamhet som det

får från internationella organisationer, däribland den mellanstatliga panelen för klimatförändringar och FN:s miljöprogram, som har framhållit det här området som avgörande för framtiden, och också med tanke på det kommande världsvattenforumet i Istanbul.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Jag vill ge uttryck för en oro och en försiktighet i denna intensiva debatt om klimatförändringarna, särskilt eftersom klimatförändringarna skulle kunna påverka livsmedelsproduktionen. Det sägs att jordens befolkning kommer att öka till nio miljarder år 2050, och således måste livsmedelsproduktionen öka i motsvarande takt. Ändå innehåller det föreslagna klimatförändringspaketet krav på utsläppsminskningar som, om de genomförs, skulle minska livsmedelsproduktionen när vi behöver den som mest.

Jag tänker särskilt på målen för metan och dikväveoxid, och på angreppet på konsumtionen av kött- och mjölkprodukter. Dessa minskningsmål kan inte uppfyllas om inte livsmedelsproduktionen minskas rejält. Inför valet att föda världen eller att bocka av rutor för att åtgärda klimatförändringen, är jag rädd att jag tar ställning för sunt förnuft och nödvändighet.

John Bowis (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi förbereder oss nu inför Köpenhamn, och min ärade väns utmärkta betänkande är en bra vägkarta, om jag får kalla den för det, eller en järnvägsruta för hur vi ska ta oss dit.

Tjugo procent senast 2020 är en början, men bara en början. Det paket med klimatåtgärder som vi har antagit kunde kanske ha varit bättre, men det är en början, ett steg framåt. I och med den nya amerikanska regeringen kan vi nu inte längre gömma oss bakom USA:s vägran att samarbeta. I och med att Obama blivit president har vi möjlighet att sluta diskutera och börja utbyta idéer. Det sägs att ett möte ska äga rum den 6 mars 2009. Veckan därpå ska vi sammanträda igen och jag hoppas att vi då kommer att få höra ett uttalande från rådet om resultatet av dess möten i Washington. Tillsammans med USA kan vi nu gå vidare till målet med 30 procent och ännu längre.

Vi går nu mot miljövänlig design, och inser här liksom på andra områden att detta medför oerhörda nya möjligheter inom innovation och sysselsättning. Vi måste fortsätta med transporter och jordbruksutsläpp. Kommissionsledamoten nämnde det trängande behovet av att tala med låginkomstländerna i utvecklingsvärlden. Dessa länder kommer att ödeläggas, men det var inte de som orsakade detta problem. Öar kommer att sjunka under vatten. Malaria, luftförsmittadhet, hudcancer och synproblem finns redan. Jordbruket kommer att ödeläggas. De måste agera, men de behöver vår hjälp.

Forskarna kan naturligtvis ha fel, och politikerna likaså, vilket vi såg med Thabo Mbeki och aids. Jag kan ha fel angående en möjlig influensapandemi. Jag kan ha fel om den troliga inverkan av den globala uppvärmningen. Men merparten av forskarna kan också ha rätt, och merparten av politikerna kan ha rätt. Jag och vi kommer att vara skyldiga i båda fallen om jag och vi underlåter att agera för att se till att ingetdera inträffar.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Riitta Myller (PSE). - (FI) Fru talman! Socialdemokraternas initiativ att inrätta det tillfälliga utskottet för klimatförändringar våren 2007 bär nu frukt. Resultatet av förhandlingar och diskussioner mellan grupperna är en framväxande, ambitiös, långsiktig agenda med åtgärder för att bromsa klimatförändringarna. Jag vill rikta ett uppriktigt tack till föredraganden Karl-Heinz Florenz och skuggföredragandena från alla grupper som har haft ett utmärkt samarbete om detta.

Många är tveksamma till om utskottet för klimatförändringar kommer att tillföra något mervärde till parlamentets arbete. I dag ser vi fördelarna med att parlamentsledamöter som ser saker och ting från olika perspektiv arbetar tillsammans och lyssnar på världens ledande experter tillsammans. Detta leder till trovärdiga resultat, som vi kan konstatera.

Jag är också säker på att utskottets och dess arbetes blotta existens i sig bidrog till att klimatpaketet gick igenom så smidigt och snabbt i december. Jag stöder också med kraft uppmaningen från utskottets ordförande Guido Sacconi om att det nya parlament som tillträder efter valet bör ta upp den här frågan och se till att ha en mycket kraftfull strategi för frågor som har med klimatförändringar att göra.

Inställningen i Europeiska unionen har länge varit att vi behöver åtgärder för att förhindra klimatförändringar. Vi har emellertid saknat finansiella instrument. Den klimatfond som nu har föreslagits och som ska finansieras

med medel från överskottet av handeln med utsläppsrätter är ett viktigt initiativ och jag önskar det all framgång i framtiden. Vi måste få till stånd en förändring av vår industriella struktur för att verkligen kunna komma någon vart med detta nya gröna kontrakt.

Lena Ek (ALDE). - Det här betänkandet lovar väldigt mycket. Det innehåller i stort sett varje ämne som har nämnts i klimatsammanhanen under drygt två år. Ändå saknar det, tycker jag, den spets och den drive och det tryck i det här arbetet som faktiskt behövs för att fullfölja den politiska linje som vi har startat i Europa när det gäller klimatfrågorna.

När det gäller skydd av mark och jord finns det inga åtgärder. När det gäller vattenresurser finns det ett helt paket med förslag i World Water Forum som hade kunnat lyftas in. När det gäller energieffektivitet finns det möjligheter som inte finns med där vi förfogar över beslutsmöjligheter i parlamentet. Alternativa bränslen behandlas också alldeles för återhållsamt. På det stora viktiga området om hälsa fokuserar man på insamling av fakta och kontroll av myggbett där vi i stället behöver stora strategiska beslut i Europa för att klara klimateffekterna vad gäller människors hälsa.

Det är också så att här finns möjligheter. Här hade vi behövt utveckla mer när det gäller tillväxt och jobb. Det finns ju möjlighet att skapa jobb i Europa. De behövs här.

Vi behöver förankra åtgärderna i den ekonomiska politiken. Om några veckor samlas ministerrådet för att diskutera finansiering av de beslut som ska tas i Köpenhamn. Oerhört viktiga beslut där vi i parlamentet hade kunnat påverka väldigt mycket. Utan den här förankringen i den ekonomiska politiken och i en politik för arbete och tillväxt riskerar det här betänkandet att bli "like a candle in the wind", ett trevligt dokument, men utan det driv och den beslutsamhet som vi behöver i de här frågorna.

Bogdan Pęk (UEN). - (PL) Fru talman! Det känns som att vara på en invigningskonferens för en nygrundad religion, en falsk religion, full av falska profeter och idéer.

De mycket politiska krafter som försöker minska utsläppen av koldioxid drastiskt, vilket det inte finns någon vetenskaplig grund för och som sker till priset av begränsad mänsklig utveckling, är de som är ansvariga för denna kris. De skyldiga är de som längs samhällets framstegsväg vill bygga upp ett globalt styre som omfattar just de organ som kommer att göra sig enorma vinster på koldioxidhandel samtidigt som de hjärntvättar gräsrotterna med hot om klimatförändringar.

Vi måste skapa en grund för utveckling på energiområdet. Om mänskligheten ska överleva och utvecklas behövs det nya, kraftfulla energikällor, och EU behöver en balanserad energiförsörjning och självförsörjning av energi. Förstår ni inte det? Om ni genomför det som har antagits i dag minskar ni EU:s chanser att konkurrera med resten av världen.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). - (EL) Fru talman! Florenzbetänkandet stöder de bedömningar som vetenskapsmännen har gjort och återspeglar i stor utsträckning medborgarnas oro. Det är ett steg framåt efter det energipaket som rådet antog i december, men vi måste göra mer än bara utvärdera särskilda åtgärder: vi måste ha regelverk och tidtabeller, för klimatförändringarna och deras konsekvenser är här nu, och vi har inte tid att vänta längre.

Vi måste se till att kärnkraftsfrågan, som inte har med det här betänkandet att göra, inte kommer in i det bakvägen genom listiga ändringsförslag, som en del regeringar vill. Vi måste se till att det här betänkandet, utan ändringar som förskjuter balansen i det, övertygar rådet och kommissionen att ta ett steg till och inte använda den ekonomiska krisen som en ursäkt för att underminera de ansträngningar som hittills har gjorts. Ekonomisk kris och miljöpolitik kan gå hand i hand och ge oss ett positivt resultat både för miljön och arbetstillfällena.

Urszula Krupa (IND/DEM). - (PL) Fru talman! Huvudmålet för miljöpolitiken, liksom till stor del för energi- och klimatspaketet som innefattar dramatiska nedskärningar av utsläppen av växthusgaser, är att styra och förändra de nationella ekonomierna till någonting som vi av erfarenhet känner igen som planhushållning. Det abstrakta begreppet människans inverkan på vårt klimat används för att begränsa utvecklingen, inklusive användningen av fossilt bränsle, och införa farlig teknik för avskiljning och lagring av koldioxid, som i Polens fall kommer att göra det svårt att exploatera naturtillgångarna, däribland stora jordvärmekällor.

Nu när Polens industri har stängts som en del av dess bemödanden att uppfylla Europeiska unionens krav försöker man inte bara tvinga polacker att emigrera utan också se till att de som blir kvar blir fattiglappar, genom att tvinga på oss de högsta energipriserna bland alla medlemsstaterna. En retorisk fråga återstår: är

huvudsyftet med Europeiska unionens politik att försätta mina landsmän i konkurs och utradera Polen från Europas karta?

Irena Belohorská (NI). – (SK) Mina damer och herrar! Jag ska börja med att tacka föredraganden Karl-Heinz Florenz för ett utmärkt och omfattande betänkande. Det täcker alla stora områden i samhällslivet som inverkar på de dramatiskt ökande klimatförändringarna. Det är hög tid att vi tar fram nödvändiga åtgärder på EU-nivå.

I egenskap av läkare är jag särskilt intresserad av hälsorelaterade förändringar såsom ökad förekomst av sjukdomar som typiskt sett förekommer i tropikerna. Vi bör ha det i åtanke när vi stöder läkemedelsindustrin, planerar sjukhus och polikliniker, utbildar sjukvårdspersonal och framför allt systematiskt ökar allmänhetens medvetenhet. Eftersom dessa sjukdomar är sällsynta i vår del av världen kan vi förmoda att de kommer att få mycket mer dramatiska förlopp.

Situationen i jordbruket och när det gäller att trygga tillräckligt med livsmedel för människors konsumtion kommer också att bli mycket allvarlig. Jag är fast övertygad om att det här betänkandet är mycket viktigare än andra initiativbetänkanden och att det kommer att skapa en god grund för kommande parlament, som ska ta itu med klimatförändringarnas faktiska påverkan.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Diskussionernas tid är över och vi vet nu vad som måste göras – åtminstone de av oss som godtar den sakkunnigbedömda forskningen om orsakerna till den globala uppvärmningens exempellösa takt och dess kritiska effekter på alla aspekter av den biologiska mångfalden, och i synnerhet på de fattigaste och tätast befolkade regionerna i världen. Till mina klimatskeptiska vänner vill jag säga att försiktighetsprincipen bör iakttas. Jag skulle rekommendera dem det.

Jag vill tacka Karl-Heinz Florenz för hans betänkande. Betänkandet bidrar till vår samlade kunskap eftersom det innehåller de samlade åsikterna hos en rad parlamentsutskott. Dock saknas fiskeriutskottet, vilket är allvarligt med tanke på den kritiska betydelsen av den allt större försurningen av våra sjöar och hav på grund av de allt större koldioxidutsläppen i atmosfären.

Jag har en fråga till kommissionsledamot Dimas: kan han, efter vår överenskommelse vid första behandlingen om mitt betänkande om översynen av gemenskapens system för utsläppshandel för sex veckor sedan, i dag tala om exakt vilket arbetsprogram som har inletts för att förbereda kommittébesluten, i synnerhet vad gäller tidsplanen och delaktigheten för parlamentet och aktörerna?

Vårt mål måste avslutningsvis vara en minskning på minst 30 procent av koldioxidutsläppen senast 2020 som en del av ett globalt avtal efter 2012, med åtminstone en minskning på 80 procent senast 2050 – och det är det viktigaste målet. Resultatet av de kommande åtta månadernas klimatdiplomati kommer att avgöra innehållet i våra historieböcker för generationer framöver och som politiska ledare i våra egna samhällen kan vi inte kollektivt avsäga oss vårt ansvar.

Herr kommissionsledamot! Vårt klimat- och energipaket måste åtföljas av realistiska medel, och vi ser fram emot toppmötet i mars – om sex veckor – där våra 27 stats- och regeringschefer måste framföra ett budskap, och inte svika oss, EU-medborgarna, och världens fattigaste samhällen som är de som är mest sårbara för klimatförändringarna.

Linda McAvan (PSE). – (EN) Fru talman! Eftersom vi nu avslutar arbetet i det tillfälliga utskottet för klimatförändringar vill jag till att börja med tacka Karl-Heinz Florenz för hans arbete, men också min egen grupp, socialdemokratiska gruppens, ledamöter: Riitta Myller, Dorette Corbey och vår ordförande Guido Sacconi. De har alla gjort ett utmärkt arbete och utarbetat en bra bas för parlamentets framtida verksamhet.

Betänkandet framför oss är långt och behandlar många frågor. Jag vill bara lyfta fram en fråga som några ledamöter redan har nämnt, nämligen den viktiga koppling vi måste göra mellan sysselsättning och bekämpning av klimatförändringarna, och mellan att ta oss ur den ekonomiska krisen och bekämpa klimatförändringarna. Gör vi inte denna koppling och lyckas vi inte med programmen för ekonomisk återhämtning kommer människor nämligen att börja säga – och det gör de redan – att det här med klimatförändringar var ju bra när vi hade ekonomisk tillväxt, men nu har vi inte råd med alla de där investeringarna.

Vi måste argumentera mycket bestämt, liksom har skett här i parlamentet, för att vi inte har råd att *inte* göra dessa investeringar. Jag anser att de som talar om att dessa investeringar skulle göra deras länder utblottade har helt fel. Deras länder kommer att bli utblottade om vi inte investerar i förnybar energi och om vi inte minskar vårt energiberoende av osäkra fossila bränslekällor. Så vi måste se till att lyckas med detta åtgärds paket.

President Obama har redan gjort denna koppling i sitt tal om det amerikanska programmet för ekonomisk återhämtning, och vi måste göra denna koppling här. Dorette Corbey talade om vad som kan göras i fråga om åtgärder för energieffektivitet. Om jag ser mig omkring i min egen valkrets Yorkshire, ser jag redan att avsevärda investeringar gjorts i förnybar teknik och i energieffektiva åtgärder hos olika företag. Nu har vi planer för att utveckla koldioxidavskiljning och koldioxidlagring i många av våra kraftstationer och stora industrier. Detta kommer att skapa sysselsättningsstillfällen och också hjälpa oss att minska våra utsläpp, vilket naturligtvis är syftet med allt vårt arbete.

Johannes Lebech (ALDE). – (DA) Fru talman! Som också sägs i betänkandet måste bekämpandet av klimatförändringar genomsyra hela vårt tänkande när vi arbetar med relevanta lagstiftningsområden som jordbruk, fiske, byggande, utveckling och utrikespolitik. Klimatpolitiken kan inte vara separat, utan måste införlivas med all vår lagstiftning.

EU:s stats- och regeringschefer beslutade för nästan två år sedan att EU skulle ta ledningen för att trygga ett globalt klimatavtal i Köpenhamn. Det är inte mycket tid kvar. Nu har vi antagit vårt klimatpaket för EU här i parlamentet. Det kunde ha varit mer ambitiöst, men det finns, och nu måste vi stödja våra EU-förhandlare så att de kan nå ett ambitiöst mål i Köpenhamn. Paketet tar oss fram till 2020, men i det här betänkandet betonar vi att vi måste börja planera det som ska hända efter 2020 nu. Detta är någonting som EU:s regeringar måste notera. Vi måste tänka långsiktigt. Finanskrisen gör inte saker och ting lättare, men vi måste betrakta krisen som en dynamisk utmaning. Låt oss använda krisen som ett tillfälle att få fart på den utveckling av förnybara energikällor och energibesparande teknik som så väl behövs. Låt oss skapa nya arbetstillfällen i framtidens gröna industri snarare än värna om arbetstillfällen i de gamla omoderna industrierna.

Slutligen gläder det mig att behovet att ratificera Lissabonfördraget understryks, för EU måste göra det till ett särskilt mål att ta itu med klimatförändringarna på internationell nivå i enlighet med Lissabonfördraget.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! Det är väldigt viktigt, både från miljösynpunkt och med tanke på behovet att modernisera energisektorn, att en klimatpolitik utarbetas. Vi bör välkomna att man har tagit hänsyn till Kyotoframstegen för de länder som har minskat utsläppen med mer än 20 procent sedan 1990, liksom till effekten på Litauens och Lettlands energiförsörjning av stängningen av Ignalina, genom att införa en möjlighet till kompensation, men varje medlemsstat måste utarbeta en tydlig strategi för energieffektivitet. Extravoter för industrin främjar visserligen dess konkurrenskraft, men gör det svårt att erhålla finansiering. Jag välkomnar planen att förenkla förfarandena för att erhålla finansiering från Europeiska unionen och att öka Europeiska investeringsbankens utlåning, särskilt till små och medelstora företag. Om målen för 2020 ska nås måste vi skapa ett effektivt incitamentssystem som omfattar hela EU och stöder företag och enskilda som använder eller inför förnybar energi. Detta kan göras genom att vi centralt täcker en del av kostnaderna för förändringarna. Kommissionen måste arbeta aktivt för att se till att resten av världen följer vårt exempel och för att göra vår teknik tillgänglig för utvecklingsländerna. Tack.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Fru talman! Jag välkomnar det slutgiltiga och uttömmande betänkandet från Karl-Heinz Florenz och det tillfälliga utskottet för klimatförändringar.

Klimatförändringarna gör att vår inställning till transporter, markanvändning, avfallshantering, byggande och energianvändning ifrågasätts. Utvecklingsländerna har inte skapat de förutsättningar som nu leder oss mot obotlig skada, men det är de som lider mest. EU måste vara en föregångare och ta initiativ till realistiska, nödvändiga åtgärder på internationell basis.

Krafter som inte är så progressiva har försökt använda den ekonomiska nedgången som en ursäkt för att inte fullgöra nödvändiga åtaganden på klimatområdet. Detta är väldigt kortsynt.

Tyvärr är miljöminister Sammy Wilson i min egen valkrets en av dessa kortsynta politiker som inte förstår de vetenskapliga och praktiska realiteterna bakom klimatförändringarna. Jag hoppas att ministern tar sitt förnuft till fånga och tar itu med frågan, som redan prioriteras högt i övriga Europa.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Fru talman! Vi har en ambitiös plan. En plan som inte går ut på någonting mindre än att rädda världen, vilket är en svår uppgift under alla förhållanden. När Karl-Heinz Florenz först presenterade sitt förslag till betänkande för utskottet, var dess första uppmaning att vi ska komma ihåg att vi människor är skapelsens väktare. Detta enkla uttalande var det första som angreps och togs bort. Vad var det som utskottet fann så förkastligt? Ordet "skapelse". Varför? För att skapelsen har en skapare.

Det spelar ingen roll hur universum skapades, eller under vilka tidsramar. Vad som är viktigt för mig är att det finns en Gud och att vi är förvaltare som, enligt ändringsförslag 22, ska skydda skapelsen. Som jag ser

det tar vi i parlamentet i dag oss an att rädda världen och vi fastställer ett tillvägagångssätt som kommer att kräva att alla överallt samarbetar och gör uppoffringar, vilket är en uppgift som, för att lyckas, också kommer att kräva ett samarbete med vinden, vattnet och solen. Men samtidigt som vi är medvetna om detta klargör vi, liksom vi har gjort tidigare med andra stora utmaningar, att vi tror att vi kan ta oss an de enorma och brådskande utmaningar som mänskligheten står inför utan hjälp från ovan. Nåväl, allt jag kan säga är: lycka till, och må Gud ha förbarmade med oss.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Jag vill också gratulera och tacka Karl-Heinz Florenz för hans utmärkta betänkande. Jag ska inte gå in på detaljerna i betänkandet. Jag tycker helt enkelt att det bör antas.

Jag ska gå tillbaka till frågan om klimatpaketet, som antogs i december, och understryka att Europeiska unionen faktiskt har ett mycket väl balanserat paket, som inte utgör något hot mot ekonomin. Under många månaders diskussioner om detta har omfattande ändringar av paketet gjorts. Det är det som är vår stora prestation. Jag ska nu tala om vilka jag anser vara Europeiska unionens största utmaningar. Det första vi måste göra är att skaffa fram tillräcklig finansiering för det paket som vi har antagit, samt den finansiering som nämns i Karl-Heinz Florenz betänkande.

Jag var föredragande för den strategiska planen för energiteknik förra året och då diskuterade vi i första hand att ny teknik, som kan medföra nyskapande och en ny ekonomisk stimulans för den europeiska ekonomin, först måste finansieras på EU-nivå. Därför vill jag verkligen gratulera kommissionsledamot Dimas till hans beslut på kommissionens vägnar att öronmärka 3,5 miljarder euro av outnyttjade medel för investeringar i forskning inom energiteknik, vilket också kommer att bidra till att skydda miljön. Det är ett utmärkt beslut, herr kommissionsledamot! Nu måste vi behandla det snabbt i parlamentet. Jag ska nu vända mig till minister Bursik: rådet måste också snarast behandla detta första beslut av Europeiska kommissionen.

En annan sak som är mycket viktig är att vi baserar vårt arbete på en global överenskommelse. Det är det som Karl-Heinz Florenz betänkande bygger på. Bilateral förhandlingar mellan två länder – Polen och Danmark – värdarna för COP 14 och COP 15, räcker inte. Vi måste alla bidra, och då menar jag både europeiska diplomater och företrädare för det tjeckiska ordförandeskapet. Våra diplomater bör delta i förhandlingar i hela världen, för utan denna globala överenskommelse är det ingen större mening med vårt paket och Karl-Heinz Florenz betänkande. Det är det viktigaste för oss i dag.

Catherine Guy-Quint (PSE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Betänkandet från vår kollega Karl-Heinz Florenz är en perfekt sammanfattning av resultaten av våra långa överläggningar om detta stora problem som den globala uppvärmningen är.

Som vi alla vet är de planer som ska förverkligas enorma, och framför allt måste vi skaffa oss verktyg för att förändra vår kultur av ohämmad utveckling genom att verka för förändringar av vår ekonomi.

Nu är problemet hur vi ska kunna genomföra alla rekommendationer i betänkandet. Vi måste snarast hitta sätt att bekämpa den globala uppvärmningen. Europeiska unionens nuvarande budget är inte tillräcklig för att nå våra mål och vi kan inte heller lösa detta stora finansieringsproblem genom att förlita oss på nationella budgetar eller privata medel.

Europeiska kommissionen beräknar att det behövs årliga investeringar på 175 miljarder euro för att bekämpa den globala uppvärmningen. Med en budget på 76 miljarder euro är vi långt därifrån. Därför kommer kommissionen att inventera alla befintliga instrument, men att utarbeta förslag till den framtida finansieringsramen kommer att kräva betydande möda.

För att optimera alla våra åtgärder i fråga om den här klimatkrisen behöver vi nya resurser för att skapa en europeisk fond för klimatförändringar, vilken kan finansieras genom systemet för handel med utsläppsrätter och användas för att stödja anpassnings- och lindringsåtgärder, hållbar konsumtion och energieffektivitet. En stor del måste därför användas till de fattigaste länderna.

Detta kräver politiskt mod från rådets, kommissionens och parlamentsledamöternas sida, men är en nödvändig förutsättning som är avgörande för om jorden ska klara denna utmaning.

Vår civilisation har ingen framtid om vi, som européer, inte vidtar åtgärder för att tillämpa självdisciplin så att vi kan bevara vårt klimat. Det är en stor politisk handling, en politisk handling som är viktig för att ge vår kontinent och andra en stabil framtid ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Fru talman! Jag vill tacka Karl-Heinz Florenz så mycket för hans betänkande, som tyvärr inte har varit någon stor framgång, förmodligen delvis på grund av att det har diskuterats väldigt mycket i skuggan av lagstiftningspaketet om klimatförändringar.

Vi måste ta konsekvenserna av klimatförändringarna, det är det ingen tvekan om. Det är bara de verktyg som man har valt för att göra detta i betänkandet som jag inte kan stödja till fullo. För det första är det rätt att EU går i bräsch för att värna om klimatet, men det tjänar ingenting till att rusa åstad ensam utan några partner. Att EU visar vägen räcker inte för att övertyga resten av världen. En mer gångbar strategi skulle vara att göra industriländerna och åtminstone Kina, Indien och Brasilien delaktiga, annars kommer EU:s ekonomi att drabbas orättvist mycket utan att vi får några mätbara effekter på de globala CO₂-utsläppen. För det andra kan vi inte med vår nuvarande kunskapsnivå helt ersätta fossila energikällor med förnybara. Det kanske är ett politiskt motiverande krav, men det är inte realistiskt. Hur stor den politiska viljan än är kommer den inte att upphäva några fysiska lagar. För det tredje hyllas biobränslen som ett miljövänligt alternativ. Deras negativa bieffekter på livsmedelspriserna, som stiger på grund av dessa biobränslen, och regnskogarna, som skövlas, är ännu inte under kontroll. För det fjärde är en rörlighet som sparar resurser på lång sikt ett rimligt mål. Incitament kan bidra till att vi når detta mål. Vi bör dock fundera på när de statliga ingripandena går för långt och i vilket skede vi kan hävda att vi har kunskap som vi inte har i dag.

För närvarande vet ingen vilken teknik som bäst kan klara människors rörlighetsbehov om 50 år, och politikerna har verkligen inte mer kunskap om detta än ingenjörerna.

Det började med goda avsikter, men det som återstår är tyvärr ett betänkande som är fullt av önsketänkande i skriftlig form, med appeller till moral och pekfinger. Tyvärr kan de tyska liberalerna inte stödja detta.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Fru talman! Det kommer att ta en god stund till innan politikerna förstår att det inte är förbränningen av kol utan solaktiviteten som orsakar klimatförändringar. Det kommer att ta ännu längre tid att övertyga samhällen som har blivit hjärntvättade av en aggressiv miljöpropaganda om denna sanning.

Eftersom jordens klimat påverkas av händelser i rymden måste vi inse att människans försök att påverka klimatet är dömda att misslyckas. Jorden har gått igenom perioder av global uppvärmning och ökad koncentration av koldioxid i luften vid flera tillfällen. Den globala uppvärmningen har dock alltid börjat några dussintals århundraden eller så innan koldioxidhalten har ökat. Under perioder med dramatiska temperaturminskningar har det faktum att luften i det läget innehöll upp till 10 procent koldioxid eller mer än i dag inte någonsin förhindrat att klimatet blev kallare.

Om vi bara ville inse detta kunde mänskligheten spara miljarderna dollar genom att sluta upp med meningslösa åtgärder. De pengar som sparas kunde användas för att bekämpa fattigdomen och satsa på ny teknik. Om vi inte vet vad vi ska göra öser vi in mer pengar och inför handel med utsläppsrätter. Så bra. Vilket mästertligt drag för klimatet.

Derek Roland Clark (IND/DEM). – (EN) Fru talman! En mytbildning på gränsen till en religiös tro har skapats kring denna påstådda globala uppvärmning. Miljöforskarna har haft goda tider, men naturvärlden lyder under fysikens och kemins lagar, vilka är ämnen som jag undervisat i under 39 år.

Teorin om global uppvärmning har utmålats koldioxid, som är en naturlig beståndsdel i atmosfären, som en demonisk gas. Koldioxid har verkligen den effekten att det – obetydligt – stänger inne värme runt jorden, men hur? För att svara på det måste man rita ett diagram som visar hur koldioxid kanske orsakar uppvärmning.

Rör det sig om ett aritmetiskt diagram – jag måste använda mig av tekniska termer – där en viss ökning av koldioxid orsakar en motsvarande ökad uppvärmning? Rör det sig om ett exponentiellt – eller skenande – diagram, där extra stora mängder koldioxid orsakar en allt större global uppvärmning? Eller rör det sig om ett logaritmiskt diagram, där extra stora mängder koldioxid i allt mindre utsträckning orsakar ökad uppvärmning, och där ökningen i slutändan planar ut?

Jag misstänkte att det rörde sig om det sistnämnda, och Hadley Centre, som är Storbritanniens ledande auktoritet i ämnet, bekräftade att det rör sig om ett logaritmiskt diagram. Vi befinner oss nästan i utplaningsskedet, om vi inte redan nått dit. Större mängder koldioxid kommer inte att få större effekter. Det finns inget problem.

Anders Wijkman (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag vill tacka Karl-Heinz Florenz. Detta är ett omfattande betänkande med ett stort antal konkreta förslag. Ett särskilt krav ställs på att använda stimulanspaketet

världen över för att främja ren energi och miljövänlig teknik, och man betonar därigenom att finanskrisen och klimatkrisen har samma orsaker – en icke hållbar resursanvändning.

Samtidigt som jag stöder betänkandet hade jag liksom Caroline Lucas önskat att man hade uppmärksammat de mest aktuella tecknen mer, vilka tyder på att klimatförändringarna både är snabbare och mer allvarliga än vi trodde för bara ett par år sedan – i motsats till vad vissa kolleger sagt här i parlamentet, i synnerhet Roger Helmer. En aktuell genomgång av över 900 klimatartiklar i vetenskapliga tidskrifter – sakkunnigbedömningar – har förresten visat att inte en enda av artiklarna ifrågasätter huvudbudskapet från FN:s klimatpanel.

Vad som särskilt oroar mig är inte koldioxidutsläppen i sig, utan de positiva återkopplingsmekanismer som nu uppstår i planetsystemet, som exempelvis försurning av haven, minskad albedo och möjligt metanläckage från den töande tundran. Samtliga dessa faktorer kommer att påskynda uppvärmningen. Vi kan kontrollera utsläppen, men vi kan inte kontrollera dessa faktorer.

Det är den centrala anledningen till att utsläppsminskningarna, enligt min åsikt, måste bli mycket mer ambitiösa inom en nära framtid än vad som för närvarande diskuteras i EU och av FN.

Det innebär förresten att målet på 2°C måste ses över och att koncentrationerna av växthusgaser måste minska, snarare än fortsätta att öka. Därför förespråkar vissa av oss målet med 350 ppm mycket beslutsamt. Denna aspekt av problemet nämns i betänkandet, men endast i förbigående. Jag skulle ha önskat att det legat till grund för betänkandet. Min gissning är att den återkoppling som jag nämnde om bara några år kommer att vara fokus för debatten.

Låt mig slutligen bara instämma i vad Guido Sacconi sa. Trots dess brister har ett tillfälligt utskott varit det rätta sättet att hantera en övergripande fråga som denna. Jag hoppas att nästa parlament kommer att bygga vidare på våra erfarenheter och ta itu med klimatförändringarna och hållbarhetsfrågorna på ett liknande sätt.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Vi är alla överens om att Köpenhamn måste bli en framgång, för både politikens trovärdighet och framtida generationers överlevnad står på spel. Våra förslag måste syfta till utveckling, sysselsättning och solidaritet, de tre honnörsorden för kommande generationers framtid. Vad krävs det av oss i dag? Det krävs ansvarstagande och beslutsamhet för att säkra tillräcklig finansiering för denna stora utvecklingsplan för klimatförändringar och nya dynamiska utvecklingsavtal som är överordnade och separerade från restriktiva handelsavtal.

Det finns dock en oro för vår taktik och vi måste först och främst övertyga samhället i stort och sedan gå vidare på ett dynamiskt sätt för att integrera vissa produktionssektorer med jordbrukets snabba utveckling. Därför måste vi komma ihåg att jordbruket redan har tagits med bland de nationella åtagandena för att minska utsläppen med 10 procent till 2020, att det redan finns viktiga GJP-förslag om miljövänliga jordbruksmetoder och att internationella jordbruksavtal måste vara ömsesidiga för alla internationella partner.

Herr kommissionsledamot! Livsmedelsmodellen hänger direkt samman med klimatmodellen och vi behöver bara samvetsgrant övertyga allmänheten. Klimatförändringarna leder till en större demokratisk delaktighet från samhällsmedborgarnas sida och det finns olika kulturella värden i samhället.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Det var med stort nöje som jag arbetade med Karl-Heinz Florenz och alla de andra i det tillfälliga utskottet. Vi har lagt den välbehövliga grunden för en politik som kommer att bli mer integrerad och ambitiös i framtiden och kan räkna med ett brett stöd, också här i parlamentet inom ramen för 20-20-20-målet.

Svaret är att göra ekonomin grön och att göra företagen, hushållen och förvaltningarna hållbara. Entreprenörer som ber om stöd för en sådan linje – att utveckla hållbara initiativ för denna gröna teknik – stöter fortfarande på enormt många hinder. Om de kräver kvalifikationer för anställda har de att tampas med ett system med vattentäta skott mellan fackområdena. I det här betänkandet kräver man en integrerad strategi som också hänger samman territoriellt sett. Om den inte gör det blir vi förlorare på sikt.

Slutligen har mitt ändringsförslag om användningen av regioner och städer antagits. Nästa vecka kommer 150 städer att underteckna överenskommelser med kommissionen i parlamentets byggnader. De kommer att följa slutsatserna i det här betänkandet, nära medborgarna och nära företagen. Det tycker jag är rätt inställning, och den stöder jag. Däremot är jag emot den alltför förenklade synen på jordbrukssektorn i punkt

189. Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater är inte emot konsumtion av kött, med all rätt. Därför vänder vi oss mot denna punkt.

Slutligen vill jag be kommissionen att i framtiden ha ett mer integrerat tillvägagångssätt och minimera uppdelningen i fack. Tillsammans med parlamentet kan en viktig milstolpe nås om lagstiftning, stimulansåtgärder och aktivering på en decentraliserad nivå kombineras. Där kan en hel del göras.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Fru talman! För det första vill jag tacka Karl-Heinz Florenz för hans generositet och vidsynthet och tacka alla grupper som har deltagit i denna politiska övning och debatt om både bakgrundsfrågor och framtiden. Tack vare detta har vi fått information och klargöranden och det mod i kombination med försiktighet som behövs för att ta itu med andra viktiga, parallella lagstiftningsåtgärder som också är högriskprojekt, såsom klimatpaketet, fordonspolicyn, Lissabonstrategin och sektorer som energi, transport, industri och turism.

Jag tycker att det har varit en bra övning och – än viktigare – ett sätt att utan återvändo ta till sig det tjugoförsta århundradet och, som kommissionsledamoten sa, visa vilket exempel vi vill föregå med för framtiden.

Den här övningen var ett exempel på jämförelse och generositet som kom i rättan tid, i en tid av kris med betydande sociala risker och risk för protektionism och tillbakagång. Det finns också en stor osäkerhet, vilket innebär att trygghet är mycket viktigt. Vi måste emellertid också se till framtiden.

Det här är en ny epok för Förenta staterna, som någon sa, och vi hoppas att det blir det också för Europeiska unionen när Lissabonfördraget har ratificerats, vilket förhoppningsvis sker snart.

Det är också en ny epok där det finns risker, men också ofantliga möjligheter på enorma nya områden och politikområden, och det är viktigt. Så är det i Brasilien, Kina och Ryssland, de stora framväxande makterna, och också i viktiga regioner som Latinamerika och utvecklingsländerna, särskilt i Afrika.

Jag anser att detta är ett beslutsamt steg mot en ny modell för utveckling och ekonomisk och social tillväxt, men det behövs hållbarhet och mildrade konsekvenser. Herr kommissionsledamot, fru talman! Vi har dock fortfarande utmaningen att förmedla detta till medborgarna.

Jag vill avsluta med att understryka de framsteg som har gjorts med att införa anpassningar när det gäller vattentillförsel och torka samt hållbar rörlighet som jag tycker att vi har ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Florenzbetänkandet innehåller faktiskt en hel del bra idéer. En sak som är bra med klimatdebatten är att den kommer att fungera som en katalysator för övergången till den förnybara energins era. Detta framgår mycket tydligt av betänkandet, tillsammans med många möjligheter till ny teknik och ekonomisk utveckling.

Jag tycker dock att det är synd att vi har uteslutit stora vetenskapsområden. Studier och vetenskapsmän som närmar sig ämnet klimatförändringar med mindre dystra scenarier eller kanske till och med ser positivt på frågan har helt ignorerats. Dessa ansökningar tillbakavisades av majoriteten, och så var det med det. Vetenskap är bara det som passar in i det politiska konceptet. Detta kommer inte att fungera, för vetenskapen låter sig inte manipuleras. Således kommer betänkandet tyvärr att stöta på patrull till slut.

Den som på grundval av detta kräver en minskning av koldioxidutsläppen med 80 procent eller mer äventyrar ekonomin och de sociala landvinningarna. Den som samtidigt kräver att kärnkraften ska avvecklas blundar medvetet för verkligheten. Den som kräver redovisningsstandarder för alla delar av människors liv är på kollisionkurs med den grundläggande frihetstanken. Den som kräver nya lagar för mark och jordbruk missbrukar klimatdebatten i syfte att införa sanktioner som han eller hon ville införa i alla fall, men som inte har någonting med klimatförändringar att göra. Och den som kräver skyddskläder mot klimatpåverkan försöker medvetet skapa fruktan.

Jag hoppas att dessa radikala och malplacerade ideologier inte kommer att komma till uttryck i betänkandet. Då kan jag stödja det, eftersom det är mycket viktigt för mig att värna om miljön, särskilt när detta kan kombineras med sociala framsteg och ekonomisk konkurrenskraft.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det tillfälliga utskottet för klimatförändringar har gjort ett mycket gott arbete. I dag har vi framför oss det slutbetänkande som vi ska rösta om. I det står det hur vi, Europaparlamentet, tänker oss den framtida klimatpolitiken och vilka åtgärder för anpassning till klimatförändringarna som behöver vidtas.

Jag hoppas att vi i parlamentet, när det är dags för nästa lagstiftningsprocess, också kan komma överens i samma utsträckning, så att det som vi har dokumenterat i det här betänkandet omsätts i praktiken. Tack vare utskottets arbetssätt har det här betänkandet också lyckats skapa ett övergripande synsätt. Jag måste säga att vi bör bibehålla det här utskottets arbetssätt under nästa valperiod också, som Guido Sacconi föreslog nyss.

Kampen mot klimatförändringar kan inte föras bara av EU. Vi måste också få andra kontinenter och länder med oss. Utskottet har gjort ett gott arbete i det avseendet också, eftersom vi i parlamentet för första gången har blivit synliga när det handlar om diplomati på klimatområdet, och jag vill understryka detta än en gång i kammaren.

När vi talar om anpassningsåtgärder talar vi också om finansiering. I fråga om denna vill jag än en gång uppmana de övriga två institutionerna, kommissionen och rådet, att ge denna fråga högsta prioritet i nästa budgetram.

Vi kan anta hur underbara betänkanden som helst här, men om det inte finns några pengar att tillgå för åtgärderna resulterar de inte i någonting. Vi bör också titta en gång till på i vilken utsträckning de finansieringsåtgärder vi redan har vidtagit har någon inverkan, och det borde vi få sammanfattat i en revisionsrapport.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Mina damer och herrar! Med tanke på att Europeiska unionen har ambitioner att bli ledande i den internationella kampen mot global uppvärmning räcker det inte att vi sätter upp mål för klimatskyddet, utan vi måste också förverkliga dem genom politiska åtgärder. Karl-Heinz Florenz sektorsövergripande betänkande bekräftar att kampen mot klimatförändringar måste bygga på en övergripande strategi som man tar hänsyn till i alla rättsliga regleringar.

Vatten spelar en central roll för klimatförändringar. Vi måste inse att klimatförändringarnas påverkan på vattensystemet kan leda till en dominoeffekt och få konsekvenser för många ekonomiska sektorer. De ständigt växande vattenproblemen i världen kräver en samordnad politik för vattenförvaltning från medlemsstaternas sida och att miljöprinciper tillåts genomsyra en integrerad hantering av vattentillgångarna.

Vi måste ta initiativ till program för att skapa möjligheter för lagring av regnvatten ovan jord i skogsområden, jordbruksområden och städer genom lagstiftningsinstrument och investeringsåtgärder och andra åtgärder som ger avgörande bidrag till regnvattenlagringen på landsbygden. Hittills har regnvattnet betraktats som avloppsvatten som man måste bli av med så fort som möjligt. Den nya inställningen till vatten bygger på principen att regnvatten är nyckeln till livet. Det gläder mig att denna princip kommer att introduceras av en expertgrupp med tjeckiska och slovakiska vetenskapsmän. Detta är intressant, minister Bursík. Jag tror att ni kommer att stödja det.

Det går inte att ha ett hållbart sätt att leva utan hjälp från ekonomin, vetenskapen, media, volontärsektorn och enskilda medborgare. Det är viktigt att inte ge upp inför ett så komplicerat problem. Vi står inför en utmaning och vi måste handla nu, för det vi gör i dag avgör hur vår framtid ser ut. Vårt främsta mål måste vara att inte beröva framtida generationer de grundvalar för livet som vi har fått av Gud.

Vi kommer bara att klara oss i den globala konkurrensen om vi kan få ut ändamålsenlig, nyskapande och intelligent teknik på marknaden på ett genomblickbart sätt och utan byråkratiska hinder. Vi kommer bara att lyckas om vi ger alla progressiva lösningar i EU grönt ljus.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Jag gratulerar föredraganden och alla likasinnade som utmanar det hot som klimatförändringarna utgör. Invånarna i Litauen och de övriga länderna vid Östersjön törstar verkligen efter ett europeiskt elnät. Om det inte skapas inom några år kommer talet om energisäkerhet inte att bli mer än ord. Kravet på mer strukturfondspengar, som används för att värma upp flerbostadshus, är mycket viktigt. Mirakler är sällsynta. En förlängning av drifttiden för kärnkraftverket i Ignalina, ett mirakel som man fortfarande hoppas på i Litauen, skulle dock minska miljöförstörelsen och hålla kvar BNP på 4–5 procent på årsbasis, vilket är särskilt nödvändigt för ett land som har påverkats så mycket och drabbats så hårt av den ekonomiska krisen. I det krisläge som råder tänker allt fler EU-medborgare mer på överlevnad än på att stoppa klimatförändringar, men om vi kan bryta med vår slösande livsföring och bli mer sparsamma kommer vi inte bara att skona miljön och förhindra att jorden överhettas, utan också fylla våra fickor. Genom hårda besparingar i vardagen, när vi använder resurser, och genom att sluta göra korta resor med bil, kan vi spara så mycket som 1 000 euro om året.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Fru talman! Efter omröstningen om energi- och klimatpaketet i december kan man kanske tycka att det här betänkandet är överflödigt. Betänkandet har dock fördelen att vara en mycket bra sammanfattning av det som vi måste fundera på i kampen mot klimatförändringar, och jag vill ta tillfället i akt att gratulera föredraganden Karl-Heinz Florenz, som visade prov på stor framsynthet när han sammanställde det.

Låt oss göra mer än att diskutera. Låt oss se till att medlemsstaterna gör konkreta åtaganden. Jag håller med de ledamöter som har påpekat att det behövs en budget som överensstämmer med våra ambitioner. Efter framgångssagan med energi- och klimatpaketet, under det franska ordförandeskapet, måste vi göra allt vi kan för att nå ett tillfredsställande internationellt avtal i Köpenhamn.

Men det finns en sak som vi bör oroa oss för. 2009 är det val till Europaparlamentet och vi får en ny kommission. Vi blir mycket oroliga när vi läser uttalandena från Tjeckiens president, som hävdar att det inte existerar någon global uppvärmning.

Även om han har rätt är hela vår plan för att bekämpa klimatförändringar ett svar på den allvarliga ekonomiska kris som vi nu upplever. De minskande energitillgångarna, behovet av energisäkerhet, avskogningen, struptionen på våra storstäder där större delen av befolkningen bor och det behov av hållbara transporter som det ger upphov till, den ändlösa hungersnöden i hela världen och behovet av att föda planeten: allt detta stöder de föreslagna lösningarna för att bekämpa klimatförändringar.

Vi går in i en era med hållbar tillväxt, denna tredje industriella revolution som är en stor tillgång för forskning, nyskapande, sysselsättning och konkurrenskraft i våra företag. När det gäller energieffektivitet så bör den redan finnas med i alla återhämtningsplaner, eftersom den bygger på nyskapande teknik. Den är ett sätt att sänka energiräkningarna som konsumenterna kommer att tycka om. Genom att minska förbrukningen av fossil energi blir Europeiska unionen självständigare och släpper ut mindre koldioxid, och tusentals nya arbetstillfällen ligger i potten.

Ja, kampen mot klimatförändringar är ett av svaren på den ekonomiska krisen. Det kommer den att bli genom att en ekonomi med låga koldioxidutsläpp växer fram, med stöd av lokala myndigheter, företag, vetenskapsmän och medborgare.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) I betänkandet redovisar man både vetenskapliga data och rekommendationer för att bekämpa klimatförändringar, och talar både om anpassning och om att begränsa orsakerna till problemet. Att bekämpa klimatförändringar är inte bara en skyldighet för att vi ska kunna trygga kommande generationers framtid, det är också en möjlighet att få i gång den globala ekonomin igen.

Jag vill att vikten av energieffektivitet ska återspeglas både i gemenskapens budget och i tillgängliga finansiella instrument. Åtgärder som att göra transporterna effektivare genom att använda intelligenta transportsystem, främja transporter med järnväg och fartyg, intermodal utveckling och investeringar i grönare bilar kommer att bidra till att minska sektorns utsläpp.

Jag har rekommenderat grönare former av turism, såsom idrottsturism och kulturturism. Jag vill också betona att de främsta turistmålen bör vara platser där miljön respekteras och värnas. Jag tror att vi måste överväga att skapa en internationell fond för trädplantering på outnyttjad mark.

Jag ska avsluta med att säga att vi måste bedriva forskning inom medicin och inom läkemedelsindustrin i syfte att få fram läkemedel och vaccin till överkomliga priser som är tillgängliga för alla som drabbas av vissa sjukdomar.

Etelka Barsi-Pataky (PPE-DE). – (HU) Fru talman! I dag är klimatförändringar och transporter intimt förknippade. Samtidigt kan vår dyrköpta och noga omhuldade rörlighet, den fria rörligheten för personer, varor och kapital, bara bestå i framtiden om vi gör förändringar och beslutar oss för att vidta kraftfulla åtgärder. Som ansvarig för det femte huvudtemat, transporter, i det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, uppmanar jag er att anta och samtidigt genomföra ett heltäckande paket.

Vad är det som behöver göras? För det första måste den ekonomiska miljön omvandlas, med ett tudelat mål: för det första att stödja ekologiskt nyskapande genom skattelättnader och i offentlig upphandling och för det andra att faktiskt tillämpa principen att förorenaren betalar. Det behövs ett ekologiskt nyskapande i motorfordonstekniken för att ta fram alternativa bränslen för denna sektor, intelligenta transportlösningar och logistikhanteringssystem. Principen att förorenaren betalar måste tillämpas på alla fordon liksom i handeln med utsläppsrätter och internaliseringen av externa kostnader.

Alla initiativ som vi har lanserat måste påskyndas. Det räcker inte att prata om de här sakerna: vi måste förverkliga dem. Vilka saker då, till exempel? Ett gemensamt europeiskt luftrum och våra förvaltningssystem. De måste genomföras på ett ändamålsenligt sätt, för vi kan inte reglera industrin och konsumtionen med framgång förrän vi har fullgjort våra egna uppgifter.

Framför allt måste vi ta itu med våra städer och andra svåra områden. Detta är kanske när allt kommer omkring den svåraste uppgiften. Vi måste främja en ny transportkultur och sträva efter en mycket effektivare användning av de verktyg som vi nu har tillgång till. Vi vill tacka Karl-Heinz Florenz, för i och med hans betänkande har vi nu en trovärdig färdplan med flera nivåer som gör att vi kan börja förverkliga våra mål och sitta raka i ryggen vid förhandlingsbordet i Köpenhamn och be alla att göra gemensam sak med oss.

Adam Gierak (PSE). – (PL) Fru talman! I ingressen till Karl-Heinz Florenz betänkande, som vi diskuterar i dag, hänvisar han till sitt tidigare betänkande om vetenskapliga fakta om klimatförändringar. Tyvärr hittade jag inga fakta i detta betänkande, bara en tro på att IPCC:s rapporter är ofelbara. Vare sig denna resolution eller resolutionen från maj 2008 kan således på något sätt legitimera de politiska beslut som Europeiska kommissionen har fattat, eftersom det saknas ett objektiva, vetenskapligt tillvägagångssätt. Bara en sammanhållen modell för klimatförändringar, där alla variabler tas med i beräkningen, såsom vilken inverkan växthusgaser, svävande partiklar och framför allt solaktiviteten har, skulle kunna motivera dessa beslut.

I betänkandet, som innehåller ensidig information och betonar de hypotetiska mekanismerna bakom global uppvärmning, såsom koldioxidutsläpp, nonchalerar man behovet av en internationell kamp mot klimatförändringarnas reella påverkan. Det tillfälliga utskottet för klimatförändringar har på ett tendentiöst sätt inriktat sig på frågan om att minska utsläppen av växthusgaser och nämner bara kampen mot klimatförändringarnas reella påverkan i förbigående.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst vill jag också tacka föredraganden, som verkligen har försökt göra så mycket som möjligt för oss alla.

Jordbruket påverkas särskilt av klimatförändringar, eftersom dess produkter tillverkas utomhus. Vi tänker på torka och ökenutbredning, som vi kan se i södra Italien till exempel, och på andra extrema väderfenomen, såsom plötsliga regn- och hagelskurar eller översvämningar, som ofta påverkar våra jordbrukares utkomst.

Jordbruket utpekas ofta som den stora boven bakom klimatförändringarna. Omkring 10 procent av de globala växthusgaserna produceras i jordbruket, men större delen är dock gaser av naturligt ursprung, såsom metan.

Enligt min mening är jordbruket tvärtom en föregångare i kampen mot klimatförändringar. Jag har tagit del av en österrikisk studie från 2008 som visar att jordbruket och skogsbruket binder betydligt mer växthusgaser än de konsumerar, genom växter som gräs, majs och spannmål och genom marken. Enligt studien från 2008 ska utsläppen från jordbruket och skogsbruket på omkring 8 miljoner ton koldioxidekvivalenter per år totalt jämföras med en bindande effekt på 58 miljoner ton koldioxid eller koldioxidekvivalenter. Detta visar att jordbruket inte ska utmålans som en miljöbov. Tvärtom. Några siffror till: sedan 1990 har jordbruket i Österrike minskat sina koldioxidutsläpp med 1,3 miljoner ton.

Energin är ett annat viktigt område där jordbruket bidrar till kampen mot klimatförändringar. Jordbruket i Österrike förbrukar till exempel omkring 2,2 procent av den genererade energin. Andelen förnybar energi är 23 procent, av vilken en stor del återigen är hänförlig till jordbruket.

Slutligen vill jag säga att vi måste fästa stor vikt vid ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Karl-Heinz Florenz så mycket för det utmärkta arbete han har gjort som föredragande. Nu är vår största utmaning att få till stånd nästa internationella klimatfördrag. Där är de två besvärligaste frågorna olika länders mål för utsläppsminskningar och hur industriländerna ska bidra till att finansiera investeringar i åtgärder för att mildra effekterna av klimatförändringar i utvecklingsländerna. På båda dessa punkter måste EU sikta mot högre mål, även om vi i teorin kan vara stolta över att vi alltid har varit ledande i fråga om globalt klimatskydd.

Den senaste forskningen visar att en minskning av utsläppen med 30 procent till 2020 inte räcker – målen måste sättas högre. När det gäller finansiering av klimatåtgärder i utvecklingsländerna beklagar jag att

kommissionen i sitt nya meddelande fortfarande för ett mycket allmänt resonemang och inte föreslår tillräckligt konkreta modeller.

I andra sammanhang, däribland debatten om klimatpaketet, har vi i parlamentet visat att vi är beredda att bidra till ansträngningarna att minska utsläppen i utvecklingsländerna i stor utsträckning. Detta är ett av de områden där EU också bör uppmana Förenta staternas nye president att anta en ny strategi. Hittills har Förenta staterna inte sagt någonting om hur berett landet är att stödja mål för utsläppsminskningar i utvecklingsländerna. Det går att skapa ett klimatskydd, men åtgärderna måste vara snabba och konsekventa.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag vill tacka föredraganden. Jag ska uttala mig mycket specifikt om jordbruk och om två punkter i betänkandet, som jag inte anser är nödvändiga. Betänkandet vore kanske bättre utan dem. Dessa punkter är mycket specifika i fråga om köttkonsumtion och jag anser inte att de ryms i betänkandet.

I den efterföljande punkten om foderransoner ignoreras den konkreta forskning som pågått i ett stort antal år i många medlemsstater i syfte att göra exakt vad som sägs i denna punkt, vilken därmed helt saknar förankring i verkligheten.

Ett av de områden som jag anser borde stärkas är informationen om hur jordbrukare och personer som brukar marken kan bedriva jordbruk på ett mer "klimatvänligt" sätt. Jag anser att forskarna borde ha arbetat med jordbrukarna och vi behöver göra mer i fråga om rådgivningsverksamheten för att få budskapet att gå fram, för att uppmuntra i stället för att tvinga.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Mina damer och herrar! Självklart står klimatförändringarna till stor del i fokus för EU:s, och inte bara EU:s, politik.

Inget land, och ingen union, kan ensamt och självständigt hantera utmaningarna med klimatförändringarna. Därför måste vi integrera de politiska åtgärderna både horisontellt och vertikalt. Politik, lagstiftning och finans måste arbeta tillsammans. Betänkandet ger en utomordentlig grund för detta.

Jag vill framhålla två saker som är nödvändiga om vi ska kunna utföra vårt arbete i kampen mot klimatförändringar. Vetenskapen: i betänkandet uppmärksammar man särskilt ny teknik, men vi måste tala mer om vetenskap och riktade investeringar i vetenskap för att hitta lösningar. Annars återstår bara trivialiteter.

Den vetenskapliga forskningen är vår grund. Den nya tekniken, som företagen och vetenskapen har utvecklat tillsammans, är vår framtid. Jag vill se investeringar i vetenskap och att klimatförändringarna prioriteras högt i alla EU:s vetenskapliga program.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) I kampen mot klimatförändringar måste vi fästa stor vikt vid transportsektorn, som för närvarande svarar för nästan en tredjedel av EU:s koldioxidutsläpp. Transportsektorn måste minska sina koldioxidutsläpp med 20 procent till 2020. När man strävar mot dessa mål är det viktigt att förverkliga ett stabilt paket med transportpolitiska åtgärder, som innehåller ekologiska innovationer, beskattning av koldioxidutsläpp, förändrade kör- och bilanvändningsvanor och andra åtgärder. Jag vill fästa er uppmärksamhet på att momsens höjs i en del medlemsstater på grund av finanskrisen och den ekonomiska nedgången, och att det har uppstått en situation där människor tycker att det är billigare att köra bil eftersom avgifterna i kollektivtrafiken är så höga. Därför vill jag uppmana staterna att införa skattelättnader och förmå människor att använda kollektivtrafiken. Det är också viktigt att främja tågresandet genom att investera i infrastrukturprojekt. Låt mig påminna er om att ett tåg i genomsnitt släpper ut tre gånger mindre koldioxid än en bil på en kilometer och hela 8 gånger mindre än ett flygplan.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Vi kan gratulera oss själva till en bred uppslutning här, men vi är trots allt ensamma. Herr miljökommissionsledamot, herrar miljöministrar! Hur viktig är miljön för kommissionen och för rådet och regeringarna? Vi vet hur viktig den är.

Jag själv var inte alls för att det här utskottet tillsattes, eftersom jag inte anser att det finns något bättre sätt att isolera en fråga än att skapa ett nytt utskott. I Frankrike talar vi om Théoduleutskott.

Jag undrar vilken framtid det här betänkandet kommer att få när det gäller integrationen med EU:s politik. Jag vill bara påminna de ledamöter som var med 1992 om att det fanns ett utmärkt betänkande om hållbar utveckling. Så snart det hade antagits – enhälligt till på köpet – begravdes detta utmärkta betänkande fullkomligt. Om vi hade fört in det i EU:s politik hade vi kanske inte varit här nu.

Jag ska vända mig till föredraganden, som förnekar att det är ett politiskt projekt som han presenterar. Herr Florenz! Det är ett politiskt projekt som ni presenterar, för det är en helt ny inriktning för EU:s politik i fråga om jordbruk, fiske och transporter. Så ja, vi måste vara mer ambitiösa och vi väntar på resultaten.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Att ta konsekvenserna av klimatförändringarna på allvar innebär att lyssna på alla sidor i debatten, också vetenskapen. Det stämmer att vi hade en mängd experter i utskottet. Tyvärr företrädde de dock bara en åsikt. Vi fick ingen chans att höra alla sidor. Det tror jag var ett misstag.

Vi fick ett första utkast till Karl-Heinz Florenz betänkande, vilket var betydligt bättre än det vi har på bordet i dag och ska basera vårt beslut på. Många av de förslag som nu finns med är bra, men jag anser att många av dem är fel. Det är ingen mening med att ständigt ta till nya bestämmelser och nya åtgärder. Den enda lösningen är att säga ja till nyskapande och ja till forskning. Lösningen är att ta individuellt ansvar, inte att införa allt fler statliga regelverk. Det finns mängder av meningslösa bestämmelser, såsom redovisningsskyldigheten, åtgärder för att förhindra och bestraffa köttkonsumtion, lögnen om jordbruket och mycket annat. Jag anser att detta är fel väg att gå och att det här betänkandet därmed är problematiskt i sin nuvarande lydelse.

Martin Bursík, rådets ordförande. – (EN) Fru talman! Jag har märkt att parlamentets ärade ledamöter talar på sina modersmål. Jag är säker på att tolkarna talar engelska tusen gånger bättre än jag, så om ni tillåter det kommer jag att tala tjeckiska och försöka delge er mina tankar om denna debatt här i Europaparlamentet.

(CS) Jag vill uttrycka min uppskattning för denna djuplodande diskussion i Europaparlamentet, er professionella inställning och ledamöternas ansvarsfulla attityd. Det finns cirka sju punkter från diskussionen som jag vill kommentera. För det första vill jag understryka den roll som den mellanstatliga panelen för klimatförändringar spelar, eftersom dess rön ifrågasattes av en del av talarna. Jag anser att det i viss mån är en nackdel att de kvartalsrapporter som IPCC ger ut med väsentliga uppgifter om klimatförändringar och anpassnings- och begränsningsåtgärder är på 1 200–1 400 sidor och innehåller mycket detaljerade vetenskapliga arbeten med hänvisningar till relevant vetenskaplig litteratur. Det görs dock sammanfattningar av dessa rapporter senare, som blir till "sammanfattningar för beslutsfattare" på omkring 20 sidor utan några referenser. Jag tror att många missförstånd uppstår på grund av att vi, som beslutsfattare, inte har tid att läsa dessa 1 200 eller 1 500 sidor. Jag ber om ursäkt om detta inte gäller er. Det är viktigt att understryka att dels har IPCC fått Nobelpriset, dels kom de 192 deltagande staterna vid Balikonferensen överens om att detta var den mest heltäckande vetenskapliga resursen med den högsta kvaliteten och den mest entydiga information vi har tillgång till när vi ska besluta om och hur vi ska reagera på klimatförändringar. Detta var vad de 192 landsrepresentanterna ansåg och det är också mitt svar på en del av antydningarna om panikmakeri, ett argument som jag har vant mig vid i mitt eget land.

Jag anser att vi har en mycket god utgångspunkt 2009. Å ena sidan uppträder vi enat igen, som Europeiska unionen. Att detta har ett enormt högt värde insåg jag på Bali. Vi lyckades göra betydande framsteg i förhandlingarna med våra G77-partner och andra ekonomier, och vi var faktiskt den enda större globala ekonomin som drev på för att ett mål för minskade utsläpp av växthusgaser med 30 procent till 2020 skulle sättas upp. Min andra förhoppning när det här året inleds beror på den förändring i Förenta staterna som många av er har nämnt. Min inställning är att det någonstans i Köpenhamn finns ett rum med omkring 200 lås i dörren. Om vi lyckas öppna alla dessa lås så kommer vi att få ett nytt globalt avtal om klimatskydd som löper från 2013. Min åsikt är att vi nu har öppnat det första låset, som är Europeiska unionen. Det andra låset i raden är Förenta staterna och därför fäster vi så stor vikt vid att ta kontakt med den nya amerikanska regeringen så snart som möjligt. Därför planerar vi också ett gemensamt besök för trojkan tillsammans med det kommande svenska ordförandeskapet och miljökommissionsledamot Stavros Dimas. Och detta är mitt svar på Jerzy Buzeks kommentar: med andra ord har vi definitivt inte för avsikt att leda de internationella förhandlingarna ensamma. Inte alls. Vi tänker samordna förhandlingarna. Danmark har självfallet ett enormt stort intresse av att Köpenhamnskonferensen blir lyckad. Under de slutna ministermötena vid rådets informella vårmöte tänker vi rapportera om hur de bilaterala förhandlingarna om det internationella klimatförändringsavtalet fortskrider. Vi kommer också gemensamt att försöka utarbeta en framtida strategi för hur de internationella förhandlingarna ska samordnas, naturligtvis med hjälp av diplomater. Dessutom kommer vi att förhandla om anpassningsåtgärderna, som kommer att bli huvudtemat vid det informella vårmötet i Prag.

Nästa punkt i mitt svar är att vi nu har fått en intressant situation, eftersom EU:s ansträngningar att få till stånd en ambitiös och aktiv politik i fråga om klimatförändringarna plötsligt har ställts emot effekterna av den finansiella och ekonomiska krisen. I det sammanhanget anser jag att det är mycket positivt att de som vill att våra långsiktiga klimatförändringsmål ska skjutas framåt i tiden är så få. Tvärtom kräver det stora

flertalet – här i Europaparlamentet också, och det är jag mycket tacksam för – att vi ska utnyttja detta sammanträffande och betrakta det som en möjlighet, eftersom det skulle vara en strategi som alla har mycket att vinna på. Om enskilda ekonomier är beredda att svara på den finansiella och ekonomiska krisen genom att investera – och också de mest konservativa ekonomerna är beredda att gå med på undantag – så är detta nämligen ett tillfälle att omvandla dagens ekonomi till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp och stöda modern miljöteknik. Vad har vi då att vinna? Vi kommer att spara pengar på energin genom energisparåtgärder. Vi kommer att minska vårt beroende av importerad energi, vi kommer att minska vår konsumtion av icke-förnybara naturtillgångar, vi kommer att skapa nya arbetstillfällen – och glöm inte att de olika planerna runt om i Europa som svar på den finansiella och ekonomiska krisen kommer att skapa ny sysselsättning i form av "gröna jobb" och arbeten inom ny miljöteknik för förnybara energikällor och energibesparingar – samtidigt som vi kommer att minska utsläppen av växthusgaser.

Därför betraktar det tjeckiska ordförandeskapet denna situation som ett enastående tillfälle att ändra beteendeparadigmer och inrikta vår ekonomi på större hållbarhet. De största möjligheterna att förändra ekonomin finns på den globala koldioxidmarknaden. Jämfört med miljöpolitiken på 1970-talet, då vi förlitade oss på förbud och förelägganden och på att åtgärda problemen när de uppkom, använder vi oss 2009 i mycket större utsträckning av finansiella instrument för att värna om miljön. Enligt min åsikt är det faktum att klimat- och energipaketet innehåller ett nytt system för handel med utsläppsrätter, som bygger på auktioner, en utmärkt grund för att skapa en global koldioxidmarknad. Låt oss fundera på detta. 2013 kommer elenergi-auktioner successivt att införas och 2015 vill vi ha en global koldioxidmarknad på OECD-nivå. Därför bevakar vi väldigt noga utvecklingen i USA och hur antagandet av "Cap and Trade-systemet" går i den amerikanska kongressen.

En annan punkt som jag vill ta upp är de förnybara energikällornas roll, liksom energibesparingar. I våra förhandlingar med utvecklingsländerna måste vi erbjuda någonting, vi måste erbjuda dessa länder ekonomisk utveckling, men samtidigt måste vi erbjuda en utveckling som gör att de mål som IPCC har ställt upp och som vi politiker har antagit nås. Och här kommer förnybara energikällor att spela en mycket central roll eftersom vi i grund och botten har två alternativ. Det finns miljarder människor som inte har tillgång till elektricitet men som desperat önskar sig el, helt enkelt eftersom den ger konsumenterna så mycket positivt. Detta är en strävan som ingen kan klandras för. Faktum är att dessa människor antingen måste flytta till städerna för att få elektricitet som distribueras på dagens konventionella sätt – stora centraliserade källor, distributionsnät, en börda för miljön – eller så kommer elen till dem på de platser där de har bott i generationer och där de kan fortsätta att leva som de alltid har gjort i harmoni med naturen. Det andra alternativet blir bara möjligt med decentraliserad förnybar elektricitet. Med andra ord gör vi som utvecklar tekniken för förnybara energikällor i EU inte detta enbart för industriländernas skull, utan också för att öka antalet anläggningar i hela världen, minska investerings- och driftskostnaderna och göra denna teknik tillgänglig för människorna i utvecklingsländerna. Detta är en enorm politisk uppgift som vi har i förhållande till utvecklingsländerna.

Jag ska avsluta med att försäkra er om att det tjeckiska ordförandeskapet har mycket stora ambitioner om framsteg i förhandlingarna om klimatförändringar. Vi kommer att ta en mycket tydlig ledning i de internationella förhandlingarna. Jag vill också försäkra er om att det tjeckiska ordförandeskapet är solitt, och eftersom Tjeckiens premiärminister försvarade Tjeckiens president Klaus här i debatten i Europaparlamentet måste jag i fråga om klimatförändringar och politiken för klimatförändringar ta avstånd från dessa uttalanden och den tjeckiske presidentens ståndpunkt. Jag vill försäkra er om att det tjeckiska ordförandeskapets ståndpunkt fastställs av den tjeckiska regeringen. Jag ber er att ha i åtanke att trots allt ni kan få höra under det tjeckiska ordförandeskapet – vår president förbereder också ett besök i USA – så utarbetas klimatpolitiken av den tjeckiska regeringen och vi står eniga bakom den och arbetar tillsammans med kommissionen och det kommande svenska ordförandeskapet i trojkan. Därmed ska jag sluta. Jag vill än en gång tacka er så mycket för en mycket produktiv, professionell och framför allt ansvarstagande diskussion i denna hedervärda församling.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Vi ser också fram emot ett nära samarbete med det tjeckiska ordförandeskapet, den tjeckiska regeringen och särskilt med minister Martin Bursík. Jag är säker på att vi under det första kvartalet av 2009 kommer att göra stora framsteg i förhandlingarna.

Jag vill tacka alla talare i dagens debatt för deras positiva bidrag.

Liksom titeln på ert betänkande antyder beror utvecklingen för världens klimat år 2015 och därefter på vilka åtgärder det internationella samfundet nu beslutar att vidta. Det är fortfarande av mycket stor vikt att vi utgår från de gedigna vetenskapliga rön vi förfogar över, och insisterar på att förhandlingarna ska vara vetenskapligt

styrda. Vi måste förmedla de vetenskapliga rönen till en bredare publik och stärka konsumenternas medvetenhet om växthusgasernas inverkan på vår livsstil och våra konsumtionsmönster.

En sådan ökad medvetenhet måste dock åtföljas av starka ekonomiska incitament för att få företagen att minska växthusgasutsläppen från sina varor och tjänster. En övergång till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp behövs i hela världen och kan endast nås genom omfattande och integrerade åtgärder för att ta itu med utsläppen inom alla sektorer.

Endast genom att vara ambitiösa nu kan vi hålla dörren öppen för att stabilisera koncentrationen av växthusgaser till lägre nivåer, om FN:s klimatpanel i framtiden skulle ange att det är nödvändigt. Tillsammans med kommissionen är jag övertygad om att ni också har en viktig roll att spela när det gäller att föra dessa viktiga budskap vidare.

2009 kommer att vara ett avgörande år för de globala förhandlingarna om klimatförändringarna. För kommissionen kommer 2009 att vara ett genomförandes år: vi arbetar med en färdplan för genomförande. Vi har omkring 15 åtgärder att lotsa genom kommittéförfarandet och vi har en förteckning över de tidsfrister för gemenskapens reviderade system för utsläppshandel som vi måste hålla. Förteckningen över sektorer med koldioxidläckage ska till exempel vara klar i december 2009. Ett stort möte med de berörda parterna kommer att hållas den 30 mars 2009. Merparten av arbetet kommer att göras under sommaren, och i slutet av 2009 kommer vi att vara färdiga med förteckningen.

De harmoniserade reglerna för utauktionering borde vara färdiga senast i juni 2010. Ett stort möte med de berörda parterna kommer att hållas i februari, och alla dessa tidsfrister och arbetsprogram finns tillgängliga för er. Men 2009 kommer, liksom jag sa, att bli ett avgörande år för de globala förhandlingarna om klimatförändringarna.

Världen förväntas enas om vidare internationella åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna vid klimatförändringskonferensen i Köpenhamn i december. Det är dock inte på något sätt självklart att man kommer att enas i Köpenhamn: mycket arbete kvarstår.

Klimatförändrings- och energipaketet gav oss ett försprång vid denna övergång och utgjorde en utmärkt bas för att bevisa att en ambitiös klimatpolitik inte bara är möjlig, utan också i hög grad gynnar våra ekonomier och samhällen. Köpenhamnsmeddelandet utgör grunden för att ytterligare utveckla EU:s ståndpunkter om dessa centrala inslag, och gör det möjligt för oss att behålla vårt ledarskap och hjälper oss att leda förhandlingarna till en framgång i Köpenhamn.

Det är tydligt att utmaningen med klimatförändringarna inte kan lösas utan avsevärt ökad finansiering av och investeringar i ren teknik, såväl som åtgärder för anpassning till de oundvikliga konsekvenserna av klimatförändringarna. För utvecklingsländerna uppskattas de nödvändiga beloppen uppgå till 120–150 miljarder euro årligen år 2020.

Fram till och med 2020 kan denna finansiering till stor del tas från de privata hushållen i utvecklingsländerna. Den stora andelen av minskningarna inom energisektorn kommer till exempel att komma av effektivitetsförbättringar som kommer att betala sig själva. Dessa kan delvis stödjas genom internationella lånearrangemang för att mobilisera internationell privat finansiering.

Ytterligare en stor del av den extra finansieringen och de ökade investeringarna kommer att mobiliseras genom koldioxidmarknaden, både från intäkterna från framtida utauktionering av koldioxidrätter och via koldioxidkrediter inom ramen för mekanismen för ren utveckling. EU har genom sitt klimat- och energipaket skapat en avsevärd efterfrågan på krediter inom ramen för mekanismen för ren utveckling fram till 2020. Detta kommer sannolikt att främja användningen av ren teknik i utvecklingsländerna.

Ju fattigare utvecklingsländerna är, desto mer statligt finansiellt stöd kommer de dock att behöva från industriländerna. Utan detta stöd kommer de inte att kunna minska sina växthusgasutsläpp tillräckligt. Utan detta stöd kommer de fattigaste och mest sårbara länderna att drabbas av klimatförändringens effekter. Utan detta stöd kommer inget avtal att ingås i Köpenhamn.

Frågan är: hur kan vi se till att dessa ytterligare statliga finansiella flöden blir förutsägbara, används på ett insynsvänligt och effektivt sätt och att bidragen till dessa flöden fördelas internationellt?

Utöver våra bidrag till FN:s förhandlingar ser vi att efter framgången för EU:s system för handel med utsläppsrätter håller koldioxidmarknader på att inrättas i många delar av världen. Australien har meddelat vilka som är de grundläggande inslagen i dess system. Under hösten 2008, kort efter det att han valdes till

president, bekräftade USA:s president Barack Obama sin målsättning att skapa en amerikansk koldioxidmarknad.

Tillsammans skulle dessa handelssystem kunna utgöra kärnan för utvecklingen av en framtida global koldioxidmarknad. Liksom jag redan betonat ligger den utmaning som EU nu står inför i att underlätta utvecklingen av dessa sammankopplade koldioxidmarknader, i synnerhet i OECD-länderna senast 2015.

I Köpenhamnsmeddelandet har kommissionen tagit itu med dessa frågor genom att lägga fram konkreta förslag. Dessa förslag är inte bara ambitiösa utan också realistiska, och kommer att bidra avsevärt till den framgång i Köpenhamn som vår planet så desperat behöver.

Låt mig avsluta med att ta detta tillfälle i akt att tacka det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, Karl-Heinz Florenz och parlamentet för deras starka stöd för våra förslag och för det allvar och den snabbhet med vilka de har hanterat paketet.

(Applåder)

Karl-Heinz Florenz, föredragande. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande! Det gläder mig mycket att den här frågan väckte ett så stort intresse i slutskedet av det tillfälliga utskottets arbete. Det uppskattar jag verkligen. Jag vill också tacka alla som har bidragit till den här debatten och alla som har arbetat tillsammans med oss. Vi har producerat en färdplan som ska ta oss till Köpenhamn. Den innehåller självfallet både trafiksignaler och stoppskyltar och skyltar om fri fart, liksom skyltar som varnar för svårframkomliga vägar längre fram. Det har vi diskuterat här i dag.

Det gläder mig att det har kommit en del kritik, och en del av den kan vi ta till oss. Förslaget från Jens Holm om att EU-medborgarna ska sluta äta kött är rent löjligt, måste jag tyvärr säga, men vi har alla våra åsikter. Det kommer att bli ett gott resultat till slut och alla kommer att ha bidragit till det. Mitt uppriktiga tack än en gång!

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Mina damer och herrar! Under de senaste månaderna har vi fått lära oss vad kreditåtstramning betyder, eftersom den globala ekonomin har drabbats av en kris av aldrig tidigare skadad omfattning. Klimat- och livsmedelskriser och sociala kriser gör sig dock också påmind lika mycket.

I Rumänien har vi haft minskad produktion de senaste åren på grund av externa faktorer som översvämningar, torka och fågelinfluensa, och de ekonomiska problemen har lagts till dessa de senaste månaderna. Under dagens finanskris kommer det att bli allt svårare att täcka förluster orsakade av översvämningar och torka via statsbudgeten. Under hela den tid som jag har suttit i utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling har jag stött tanken att skapa fristående interventionsmekanismer på gemenskapsnivå, oavsett värdet på de nationella taken.

Jag anser också att vi inför en utmaning av den här kalibern måste prioritera investeringar i ren teknik och förnybar energi. De ger en lösning på klimatkrisen samtidigt som ekonomin får ny fart genom att det skapas arbetstillfällen. Det ingår i vårt uppdrag i EU att övertyga våra regeringar att investera mer i innovation och ny miljöteknik.

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Att bekämpa klimatförändringarna vid denna tidpunkt med djup finansiell oro och minskat förtroende för de ekonomiska systemen kan för många framstå som en felprioritering. Att arbeta miljövänligt är kostsamt, och det krävs oerhörda insatser för att i grunden omstrukturera många sektorer för att nå ambitiösa mål.

Men det finns ändå många tillfällen att gripa i fråga om miljövänliga investeringar och miljövänlig politik, i form av inslag som gynnar en ekonomisk återhämtning och stabilitet. Utvecklingen av en ekonomi med låga utsläpp är en verklig utmaning som vi inte har råd att inte ta itu med. Vi behöver ambitiösa men fortfarande genomförbara mål och vi får inte vara rädda för att slå in på vägen med en oundviklig industriell revolution. För att garantera en ekonomisk återhämtning och bättre levnadsförhållanden för våra medborgare krävs ett komplext och ambitiöst tillvägagångssätt som främjar innovation och utveckling av nya arbetstillfällen och företag inom miljövänlig teknik.

Slutligen är det naturligtvis nödvändigt att vi har tillräckliga finansiella medel för att göra de nödvändiga investeringarna i miljövänliga innovationer, och självklart kan vi helt enkelt inte ådra oss dessa kostnader på bekostnad av annan viktig gemenskapspolitik, som inte kan bära bördan av klimatförändringarna utan ökade finansiella medel.

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) En av de allvarligaste långsiktiga konsekvenserna av klimatförändringar är den minskade tillgången till sötvatten och den ökade bristen på rent dricksvatten. Det är ingen överdrift att säga att vatten kommer att bli den viktigaste strategiska tillgången på 2000-talet. Följaktligen måste Europas miljöskyddspolitik tillämpas mer rigoröst än hittills för att skydda grundvatten, motverka vatten- och markföroreningar och gynna lämplig hantering av naturliga och konstgjorda vattensystem.

Omväxlande perioder av översvämning och torka liksom extrema väderförhållanden kräver bättre hantering av regnvatten. Det finns inget överflödigt vatten, bara dålig hantering av vatten. I nästa parlamentscykel och i den nya budgeten måste EU garantera att betydande kapital finns tillgängligt i syfte att förebygga översvämningar, skydda grundvatten, öka förekomsten av sötvatten i städer och införa program för rening av avloppsvatten. Ungern har utmärkta vattenresurser och ungerska hydraulingenjörer har gjort ett fantastiskt jobb i nästan tvåhundra år. Därför är jag övertygad om att vårt land kommer att spela en aktiv och konstruktiv roll i arbetet med att ta fram en gemensam europeisk vattenpolitik.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) Genom att ta till orda i debatten om klimatskyddspolitik fram till 2050 skulle jag vilja uppmärksamma er på följande:

Till att börja med, om Förenta staterna och de Sydostasiatiska länderna inte ansluter sig till programmet som syftar till att minska koldioxidutsläppen och inte visar ett lika stort engagemang som EU, så blir den enorma finansiella satsning som krävs och den oundvikliga följden av lägre ekonomisk tillväxt i EU ett mycket högt pris att betala för en ringa minskning av koldioxidutsläppen. EU står för knappt 14 procent av de globala utsläppen, medan USA och länderna i Sydostasien producerar nära 80 procent.

För det andra så kommer enskilda länders åtaganden att minska koldioxidutsläppen med 20 procent innan 2020, tillsammans med kravet på att köpa utsläppsrättigheter, att resultera i en betydande prishöjning på elektricitet och värme för enskilda individer, samt resultera i ännu högre kostnader för industrisektorn särskilt i de nya medlemsstaterna, som till exempel Polen där energisektorn är beroende av kol. Resultatet blir att många industrisektorer med höga energiförbrukningsnivåer kanske måste stängas i dessa länder, vilket medför en rad negativa sociala konsekvenser.

Till sist så bör den minskning av koldioxidutsläppen som de nya medlemsstaterna åstadkommit, och särskilt Polen, tas med i beräkningen. I Polen ledde den långtgående ekonomiska restruktureringen mellan 1990 och 2005 till minskade koldioxidutsläpp med runt 30 procent. Detta skedde till ett mycket högt socialt pris och under denna period låg arbetslösheten på runt 20 procent under många år.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag anser att betänkandet av Karl-Heinz Florenz: "2050: Framtiden börjar i dag: rekommendationer för EU:s framtida integrerade politik i klimatfrågan" var lägligt och nödvändigt med hänsyn till de redan observerade effekterna och de effekter som klimatförändringen förväntas ge.

Rumänien var ett av de första länderna i Europa som undertecknade Kyotoprotokollet, vilket betyder att man gjorde ett åtagande att stödja kampen mot klimatförändringar genom att minska utsläppet av växthusgaser med 8 procent fram till 2012.

Jag är övertygad om att vi behöver dessa åtgärder även om Rumänien, i jämförelse med många andra europeiska länder, har en låg nivå av utsläpp av växthusgaser. Jordbruk och rumänskt skogsbruk kan spela en viktig roll i kampen mot de klimatförändringar som har varit påtagliga på senare år, som till exempel översvämningar, höga temperaturer och långvarig torka. Dessa naturfenomen påverkar inte bara produktiviteten för jordbruk och skogsbruk, utan också värdefulla naturliga miljöer och ekosystem.

Jordbruk och skogsbruk förväntas att fortsätta bidra till kampen mot effekterna av klimatförändringar genom skogsodling, med målsättningen att absorbera och hålla tillbaka växthusgaser, och genom att använda biomassa som en källa till förnybar energi.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) EU har tagit på sig en betydande roll i försöket att finna en kompromiss för att anta ett globalt avtal som ska ersätta Kyotoprotokollet. Det är möjligt att ett samarbete med USA:s nya regering kan bidra till att genomföra avtalet på ett bestämt sätt.

Specifika åtgärder för att bekämpa effekter av klimatförändringar erbjuder också möjligheter till hållbar socioekonomisk utveckling och skapandet av nya jobb. De är främst riktade mot de nya, dynamiska sektorerna som har en enorm tillväxtpotential, där investeringsnivån hittills har varit otillräcklig. Förutom att bekämpa effekterna av klimatförändringar så kommer åtgärderna att ha en positiv inverkan och lindra effekterna av den ekonomiska och finansiella krisen, samt på lång sikt bidra till att minska EU:s beroende av importerad energi.

Vi talar här om nya, intensiva investeringar i transportinfrastruktur, förnybara energikällor, bioteknik, sophantering och återvinning, kärnkraft och förnyelse av värmesystem i bostäder.

Skogsplantering och andra åtgärder för att motverka ökenspridning kan också skapa effektfulla resultat på medellång sikt.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Florenzbetänkandet om klimatförändringar, som syftar till att utarbeta riktlinjer för att hålla den globala uppvärmningen under 2°C jämfört med tiden före den industriella revolutionen. Jag välkomnar särskilt kravet på en förbättrad energieffektivitet med 20 procent, kravet på bindande mål för jordbruket och kravet på att en europeisk klimatfond ska inrättas.

Dessa förslag samt de åtgärder som redan vidtagits inom EU ger oss en stark position att argumentera för att globala åtgärder mot klimatförändringar ska vidtas vid toppmötet i Köpenhamn.

Péter Olajos (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Jag vill lyckönska Karl-Heinz Florenz till betänkandet som innehåller utmärkt material inför Köpenhamnskonferensen, som kommer att äga rum i slutet av året.

Jag anser det vara en mycket viktig observation att den ekonomiska och finansiella krisen och klimatkrisen har samma upphov. Således är lösningen på dessa kriser också densamma. För att mildra och stoppa konsekvenserna av dessa kriser behövs omfattande förnyelse och ett paradigmskifte på alla områden.

Jag instämmer med kommissionsledamot Stavros Dimas om att kostnaderna först och främst måste täckas av koldioxidhandel, i andra hand av investeringar från privata företag och i tredje hand av statliga intressen.

Alla söker efter genombrott, efter sätt att stimulera sysselsättningen, kickstarta motorn på den globala ekonomin så fort som möjligt och bromsa klimatförändringarna. Konceptet som är känt som "den nya gröna given" uttalades av FN:s generalsekreterare Ban Ki-Moon. Det innebär huvudsakligen att globala ekonomiska intressen måste bli delaktiga i investeringar i miljövänlig teknik. Den nya logiken i ekonomisk organisation som är baserad på miljöteknisk förnyelse, och har stöd av internationella kapitalmarknader, är även ett grundläggande inslag i USA:s president Barack Obamas program.

Förnyelse inom grön och framtida industriteknik skulle bidra till ökad effektivitet för staten och ekonomin, öka intresset från ekonomiska aktörer samt öka konsumenters känslighet för pris och kostnad i förhållande till de produkter och tjänster som erbjuds.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) De tolv punkterna i betänkandet utgör en tydlig handlingsplan för framtiden. Vi behöver emellertid stöd från välinformerade medborgare för att kunna genomföra den på lokal, nationell, regional och global nivå.

Enligt en Eurobarometerundersökning våren 2008 om klimatförändringar uppgav ungefär 41 procent av européerna att de var dåligt informerade om orsakerna till klimatförändringar, konsekvenserna av dem och metoderna för att bekämpa dem. I Rumänien uppgav över 65 procent av medborgarna att de inte hade några kunskaper om detta.

Ett mycket viktigt steg i rätt riktning är att tydligare profilera frågan hos allmänheten genom utbildning och informationskampanjer i människors vardagsliv. Kommissionen och medlemsstaterna måste finansiera offentliga medvetenhetskampanjer och skapa villkor för att utbilda människor för nya yrken som är anpassade till de specifika utmaningar på arbetsmarknaden som orsakas av strukturella ekonomiska förändringar, vilka påskyndas av klimatförändringar och effekterna av dem.

I den aktuella ekonomiska krisen måste EU engagera sig politiskt och finansiellt på viktiga områden som underhåll och utveckling av "ren" teknik för att bekämpa klimatförändringar, stödja gränsöverskridande anpassningsåtgärder, öka energieffektivitet och lämna bistånd i händelse av katastrofer enligt EU:s solidaritetsprincip. Slutsatsen av allt detta är skapandet av miljövänliga jobb i nya, konkurrenskraftiga företag.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Mina damer och herrar! Varje debatt om klimat, ekosystem och energi är mycket viktig eftersom varje större förändring kan påverka livet på den här planeten. Oavsett vilka

orsaker eller vetenskapliga argument som presenteras av olika forskargrupper så står vi med säkerhet inför en global uppvärmning. Bortsett från den användbara och värdefulla information som det här omfattande och välskrivna betänkandet förser oss med, så uppmanar det oss också att ställa följande fråga: Vad ska vi göra för oss själva och för framtida generationer?

När det gäller klimatförändringar anser jag att det finns tre olika typer av projekt som EU:s medlemsstater i första hand borde stödja och arbeta med:

1. Projekt som innefattar riktlinjer för att hantera energikällor så effektivt som möjligt och hitta lösningar som syftar till att minska föroreningar, särskilt i industriområden och företagsparker.
2. Projekt som innefattar finansiering av vetenskapliga projekt som syftar till att utveckla miljövänliga tekniker.
3. Projekt som stöder omedelbara, särskilda åtgärder som syftar till att återskapa ekosystem både på europeisk nivå och i andra regioner i världen.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) EU har tagit antagit ledarrollen i kampen mot klimatförändringar. Planeringen av en långsiktig strategi för effektiv förvaltning av världens naturtillgångar kommer att hjälpa till att bidra till en global ekonomi med minskade koldioxidutsläpp.

Strategin måste baseras på solidaritetsprincipen, som strävar efter att skapa balans mellan rika länder och utvecklingsländer som behöver hjälp att minska sin sårbarhet mot de skadliga effekterna av klimatförändringar. Tecken på global uppvärmning syns tydligt i fattigdom, matbrist och begränsad energitillgång. Det är ett välkänt faktum att olja inte längre är en tillräckligt kraftfull energikälla för att tillfredsställa nivån på efterfrågan, som beräknas öka med minst 60 procent fram till 2030. Att hitta alternativa energikällor och att använda redan existerande tillgångar förnuftigt är utmaningar som EU kommer att stå inför i framtiden. Eftersom jordbruk är beroende av meteorologiska förhållanden är det ett av de områden som är mest sårbart för klimatförändringar.

Det är den sektor som förser världens befolkning med mat, och med det i åtanke så kommer hållbar förvaltning av mark och vattentillgångar kombinerat med skydd av skog och biologisk mångfald att behöva framhävas på den långsiktiga dagordningen för att klara av effekterna av global uppvärmning.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Europa och världen står inför betydande utmaningar. Kapitalmarknadskrisen är inte det enda brådskande problemet. Vi måste även påbörja ett hållbart program för att bekämpa klimatförändringar så fort som möjligt. En så stor ekonomisk och politisk förening som EU kan anta rollen som ledande partner i kampen mot klimatförändringar.

Det första steget har redan tagits i detta avseende då EU har enats om bindande klimatmål, och genom antagandet av avtalspaketet för klimatförändringar i december 2008 har man många lämpliga åtgärder för att skydda klimatet under tiden. Den högsta prioriteten nu måste vara att sluta ett internationellt avtal i Köpenhamn, och samtidigt undvika avindustrialisering och onödig belastning av Europas ekonomi. Vi bör i stället öka våra investeringar i och vår forskning om miljövänlig teknik. På så sätt kan Europa fortsätta framåt inte bara när det gäller miljön, utan även när det gäller ekonomin.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) EU har blivit en huvudaktör som vidtar särskilda åtgärder genom att anta en politik som direkt tar sig an den globala utmaning som har utlösts av klimatförändringar.

Europapolitik på det här området kan bli mer effektiv på global nivå och inom EU om a) den europeiska satsningen får stöd från de andra mäktiga industriländerna utanför EU, däribland länder som Kina, Indien, Brasilien och Ryssland, b) utvecklingen av kärnkraft uppmuntras i stället för att motverkas, åtminstone under de närmaste 30 till 40 åren tills dess att tekniken för att använda förnybara tillgångar har utvecklats och marknaden har råd med dessa utan bidrag, och c) kommissionen ger ett starkare stöd till projekt som syftar till att spara energi och extrahera energi från biomassa, inklusive överföring av teknik, i mindre utvecklade medlemsstater med god jordbrukspotential.

Rumänien kommer att fortsätta att utveckla sitt kärnkraftsprogram för att generera elektricitet. Samtidigt kommer landet att modernisera sina kolkraftverk och intensifiera sina ansträngningar för att producera energi av biomassa. Med detta i åtanke behöver vi partnerskap med medlemsstater och vi uppmanar kommissionen att snabba på processen med att förenkla procedurerna för att skapa europeiska fonder.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), skriftlig. – (HU) Miljövänliga investeringar måste spela en nyckelroll i statliga ekonomiska stimulanspaket avsedda att motverka de negativa effekterna av den internationella ekonomiska krisen. Dessa investeringar, som kommer att användas för att utnyttja förnybara energikällor effektivare, dämpa energiförbrukningen och minska koldioxidutsläppen och andra växthusgaser, erbjuder inte bara ekonomiska utan även samhälleliga fördelar. Det ligger i Ungerns intresse att medlemsstaterna koordinerar och gemensamt förstärker sina ansträngningar i detta hänseende. När vi sätter upp miljömål behöver vi även vara uppmärksamma på medlemsstaternas ekonomiska och sociala kapacitet. Vi bör endast sätta upp nåbara mål och ta hänsyn till deras effekter på den ekonomiska krisen. Dessa mål kan bara uppnås om samhället visar solidaritet. Det räcker inte med regeringsåtgärder utan det är också nödvändigt men en gradvis attitydförändring i samhället. De konkreta rekommendationerna för åtgärder i Florenzbetänkandet, till exempel stöd till byggande av nollenergihus, skapandet av en europeisk fond för att stödja forskning om förnybara energikällor, sammanlänkningen av energinätverk på europeisk nivå och ökandet av medvetenheten bland EU:s medborgare, och särskilt bland barn – allt detta bidrar till en samhällelig attitydförändring.

Vidare strävar vi efter att garantera bevarandet av Europas tekniska fördel i utvecklingen av miljöskydd på 2000-talet och att vi vänder det här till en ekonomisk och samhällelig fördel. Men tanke på Ungerns enastående jordbrukstillgångar så kan kanske viktiga möjligheter skapas genom energiproduktion från biomassa eller återanvändning av biprodukter från växter eller djur, avfallsprodukter som inte tjänar till annat, i form av biogas.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

4. Prioriteringar i kampen mot sjukdomen Alzheimer (skriftlig förklaring): se protokollet

*
* *

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - Nu hoppas jag att hela parlamentet lyssnar! Under sammanträdesperioden i januari antog vi enhälligt en resolution om Afrikas horn. Den innehöll en specifik punkt om att Dawit Isaak skulle frigges. Dawit Isaak är nu väldigt sjuk och jag vill be talmannen att skriva till de eritreanska myndigheterna.

Nyheten om hans sjukdom har konfirmerats av flera källor och finns i svenska medier i dag. Situationen är väldigt akut och desperat, och jag vill bara påminna om att Dawit Isaak är en svensk-eritreansk journalist som suttit fängslad utan rättgång sedan 2001. Nu är hans hälsoproblem så allvarliga att han hålls i ett militärsjukhus, och jag fruktar för hans liv.

Jag väddar om stöd för en frigivning av Dawit Isaak.

(Applåder)

Talmannen. - Fru Svensson! Jag kan bekräfta att talmannen kommer att skriva till de eritreanska myndigheterna som ni begär.

5. Omröstning

Talmannen. - Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

5.1. Framtiden börjar i dag - rekommendationer för EU:s framtida integrerade politik i klimatförändringsfrågan (A6-0495/2008, Karl-Heinz Florenz) (omröstning)

(Sammanträdet avbröts kl. 11.55 på grund av det högtidliga mötet.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING*Talman***6. Högtidligt möte - Den palestinska myndigheten**

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag är mycket glad och rörd över att i dag välkomna Mahmud Abbas, president för den palestinska myndigheten. Varmt välkommen till Europaparlamentet, herr president.

(Applåder)

Vi bjöd även in den israeliske presidenten Shimon Peres. Men på grund av Israels firande för att markera 60 år som nation, kunde inte det avtalade mötet hållas. Vi hoppas att president Peres besök kan äga rum snart.

Herr President! Det här är inte första gången som ni besöker Europaparlamentet. När jag nu välkomnar er här i Strasbourg i en tid som är extremt svår för Mellanöstern och särskilt för ert folk, det palestinska folket, minns jag vårt senaste möte i Mellanöstern som ägde rum för nästan två år sedan, i Gaza i slutet av maj 2007. Ni tog emot mig i den palestinska myndighetens officiella huvudkvarter. Jag kommer aldrig att glömma vårt möte eftersom situationen var extremt spänd. Vid den tidpunkten höll ni känsliga förhandlingar som syftade till att rädda den samlingsregering som ni skapat med energi och framsynthet. Tio dagar senare gjorde en skamlig kupp beklagligt nog slut på dessa ansträngningar.

Ni kommer direkt från Kairo i dag, efter en mellanlandning i Paris för att möta Frankrikes president. Under de senaste dagarna har några mycket lovande förhandlingar hållits i Kairo om skapandet av en palestinsk samlingsregering.

Med hänsyn till tragedin på Gazaremsan, så är det inte utan oro som parlamentet har iakttagit det palestinska folkets lidande. Parlamentet har inte tigit. Vi har krävt en omedelbar vapenvila. Vi fördömde den oproportionerliga reaktionen, inte bara från Hamas styrkor, utan också från civila samt internationella människorättsorganisationer. Vi beslutade även att fördöma Hamas provokationer och raketbeskjutning, som beklagligt nog och vilket vi fördömer, fortsatte att riktas mot Israel trots vapenvilan. Detta måste sluta.

(Applåder)

Jag skulle vilja hylla personalen vid FN:s hjälporganisation för palestinska flyktingar (UNRWA), som har utfört sina uppgifter med exemplariskt mod och uppoffring och som fortsätter att göra det. På parlamentets vägnar tackar vi FN:s män och kvinnor innerligt.

(Applåder)

Vi kräver att fredsförhandlingarna återupptas så snart som möjligt eftersom vi är övertygade om att det inte endast finns en militär lösning på konflikten mellan Israel och Palestina. Som politisk aktör har vi nu en skyldighet och ett ansvar att göra allt för att ge folket i Mellanöstern möjlighet att leva tillsammans i fred. En förutsättning för fred mellan Israel och Palestina är inre palestinsk försoning. Parlamentet stödjer oförbehållsamt de pågående förhandlingarna, som leds av Egypten, för att jämna väg för bildandet av en palestinsk samlingsregering. Endast en sådan regering kan garantera den erforderade sammanhållningen av det palestinska folket.

(Applåder)

Vi uppmanar och förväntar oss av en sådan regering att den efterlever de grundläggande principerna för fredsprocessen, avstår från våld och håller engagerade fredsförhandlingar med Israel. EU är villigt att arbeta tillsammans med en sådan regering.

USA:s nye president Barack Obamas engagemang och utnämningen av George Mitchell som särskilt sändebud i Mellanöstern är positiva signaler. Jag är glad att den kompetenta kommissionsledamoten Benita Ferrero-Waldner finns med oss här tillsammans med sin kollega. EU:s beslutsamhet att placera all sin politiska och ekonomiska tyngd på vågen och även den politiska viljan hos flera arabiska partner, antyder att ett återupptagande och en framgångsrik lösning på fredsprocessen, baserad på FN:s resolutioner och det arabiska fredsinitiativet, bör vara möjlig.

President Abbas! Vi är tacksamma för att ni är här i dag och det säger jag på parlamentets vägnar, men mest för min egen skull. Vi hyser stor respekt för och erkänner det ni gör under ytterst svåra omständigheter. Vi litar på er eftersom ni är en man av medling, försoning och därför också av fred. Vi önskar er framgång.

Jag inbjuder er nu att ta till orda och förmedla ert budskap till parlamentet. Varmt välkommen till Europaparlamentet, president Mahmud Abbas.

(Applåder)

Mahmoud Abbas, *president för den palestinska myndigheten (transkribering av den engelska tolkningen från originalspråket arabiska)*. – (EN) I Guds, den nådiges och barmhärtiges, namn. Ers excellens, herr Pöttering, Europaparlamentets talman, mina damer och herrar, ledamöter av Europaparlamentet! Till att börja med vill jag framföra mitt tack till hans excellens Hans-Gert Pöttering, Europaparlamentets talman, och till er för att jag får detta tillfälle att tala inför denna vördnadsvärda församling.

Jag har kommit hit från Palestina, vars folk lider under en av de längsta militära ockupationerna i modern historia. Palestina har sårats djupt av det mest våldsamma, förfärliga och fasansfulla militära angrepp, ett angrepp vars måltavla har utgjorts av barn, kvinnor och äldre samt deras hem, levebröd, jordbruk, fabriker och skolor. Angreppet har riktats in på dricksvatten, avloppssystem och elektricitet, samt sjukhus, bekvämligheter, vägar och broar.

Ja, det israeliska kriget har först och främst varit inriktat på mitt folks levebröd, dess infrastruktur och framtid, samt framtiden för detta folks palestinska stat, som vi länge arbetat tillsammans för och som vi fortfarande arbetar för att kunna inrätta.

Ni har tillsammans med resten av världen bevittnat de brända och spridda kvarlevorna av barn. Ni har hört männens skrik och vädjandena från de barn och kvinnor som förlorat de flesta av sina familjemedlemmar. Ja, ni har sett modern som mördats med sina barn i sina armar. Ni har sett den far vars fem barn mist sina liv i raketattackerna, och flickan Balousha som sov intill sina systrar och vaknade av ljudet av explosioner som dödade dem alla, och de hundratals barn vars hem har kollapsat över deras huvuden.

Ni har också sett Al-Fahura-skolan, som folket i Jabalia ansåg vara säker och dit de tog sin tillflykt, och hur granater krävde dessa oskyldiga flyktingars liv med över 40 döda som resultat. Dessa människor hade familjer, namn, ett förflutet, ambitioner och förhoppningar. Dessutom skadades över 100 personer.

Tillsammans med dessa oskyldiga offer raserades det mänskliga samvetets värderingar, FN:s principer och FN:s skyldighet att skydda den internationella freden och säkerheten. Ni kanske också kommer ihåg att FN:s högkvarter, dess skolor, kliniker och lager för livsmedel och läkemedel inte heller skonades i detta vansinniga krig mot vårt fredliga och uthålliga folk i Gaza.

Jag har kommit till er från Palestina med en fråga från en pojke som heter Luay, som miste synen i en bombattack. Han frågade mig vem som kunde återge hans ögon hoppets och livets ljus och vem som kunde återbörda frihetens och fredens ljus till hans folk.

Ja, dessa händelser och scener är förfärliga. Detta är efterdyningarna av detta krig som lett till att över 1 400 martyrer dödats och över 5 000 skadats, varav merparten varit oskyldiga civila och en stor andel barn, kvinnor och äldre. För ungefär 500 av de skadade är tillståndet fortfarande kritiskt och flera personer dör varje dag. Lägg därtill den totala förstörelsen av över 4 000 hem, byggnader och ungefär 20 000 andra hem.

Det innebär att ungefär 90 000 personer blivit hemlösa och fördrivits. Utöver den omfattande förstörelsen av elsystemen, vattensystemen, avloppssystemen, vägar och grundläggande bekvämligheter, offentliga och privata byggnader, har detta israeliska krig krävt vårt palestinska folks blod och svett, dessa hundratusentals palestinier som arbetat hela sitt liv och som nu förlorat resultatet av detta arbete. Kriget har också förstört det som den palestinska nationella myndigheten byggt upp under 15 år.

Mycket av denna infrastruktur och många av dessa bekvämligheter hade skapats tack vare bidrag från era länder och andra vänligt sinnade länder.

Så här ser efterdyningarna av detta krig ut. Utöver detta utsätts vi för ett annat slags dagligt angrepp på vår mark, våra jordbrukare och vår nationella ekonomi på Västbanken.

De israeliska bosättningarna har inte alls upphört. Bosättningspolitiken har lett till att separationsmuren fortsatt att byggas, den har lett till allt fler vägspärrar, kontrollstationer och gränser i städerna, byarna och de små samhällena och flyktinglägren på Västbanken, däribland Jerusalem.

Å andra sidan har anbuden om bosättningsområden blivit 17 gånger så många under det senaste året jämfört med året före Annapolis-förklaringen. Vägspärrarna har ökat från 580 till 660.

De militära angreppen har inte upphört, och inte heller de dagliga arresteringarna av och ibland morderna på medborgare, bosätternas trakasserier och deras väpnade angrepp och nedbränning av hem, vilket skett i Hebron, Nablus och på andra ställen. Bosätternas terroristattacker på jordbrukare har heller inte upphört under olivsäsongen, som av vårt folk betraktas som symbolen för fred och liv, och inte bara som ett levebröd för tiotusentals palestinska familjer.

Denna tragiska scen med israeliska anfall och angrepp på Västbanken, däribland östra Jerusalem, bekräftar för oss och för världen att vad som sker är ett angrepp på hela det palestinska folket, dess framtid och dess legitima nationella rättigheter. Det är ett angrepp och ett krig mot fredens framtid och de målmedvetna internationella ansträngningarna för att skapa fred.

Detta orättvisa embargo mot vårt folk i Gaza och kriget mot detta folk har endast varit ett inslag i raden av en kontinuerlig rad åtgärder som syftar till att avskilja Gaza från resten av det ockuperade palestinska området och till att marginalisera Gaza och hela vårt folk, och hindra dem från att nå sitt slutliga mål, nämligen att få ett slut på ockupationen, att vinna sin frihet och få rätt till självbestämmande och kunna inrätta en oberoende palestinsk stat på den mark som ockuperades 1967, med östra Jerusalem som huvudstad.

Detta bekräftas av den allt mer intensiva bosättningspolitiken, trots alla ansträngningar och alla överenskommelser, däribland George Mitchells rapport år 2001, varav den senaste är Annapolis-förklaringen, i vilken det palestinska folket utlovades en stat i slutet av 2008. Annapolis-förklaringen ledde dock till ett destruktivt krig i Gaza och till ett bosättningskrig på Västbanken, inklusive Jerusalem.

I Annapolis-förklaringen konstaterade världen att unilaterala och militära lösningar inte fungerat. Vi sa också att Israel borde förbinda sig att stoppa bosättningarna för att förbereda för en politisk process som kan sätta stopp för ockupationen och infria rätten till en tvåstatslösning – en palestinsk stat och en israelisk stat. Verkligheten visar dock att Israel fortfarande styrs av en militär bosättningsmentalitet, även om ledarna talar om en tvåstatslösning.

Vi får inte behandla Israel som om det vore en stat som är befriad från ansvar och som står över internationell rätt. Vi måste sätta stopp för dessa metoder och vi måste hålla Israels ledare ansvariga för deras kränkningar av den internationella och humanitära rätten.

(Applåder)

Samtidigt vill vi betona att om vi ska lyckas med nödhjälps- och biståndsoperationerna, samt med återbosättningen av de familjer vars hem förstörts, måste embargona avskaffas, vägspärrarna och gränsövergångarna öppnas och Israel måste uppfylla sitt åtagande i avtalet om rörlighet och tillträde från 2005, vilket skulle leda till ett flöde av det bistånd, den utrustning och det material som krävs för återuppbyggnad och till att varor och personer kan förflyttas normalt. Detta gäller alla gränsövergångar i Gaza – inte bara den i Rafah – och också den fria rörligheten på Västbanken och säkerhetskorridorerna mellan Västbanken och Gaza, för att betona sambandet mellan det palestinska landområdet och dess ekonomi.

I detta sammanhang vill jag hylla UNRWA:s ansträngningar för att ständigt arbeta vidare med att hjälpa vårt folk, trots alla spärrar och hinder. Jag uppmanar er institution och andra organisationer att stödja dess insatser på alla områden.

Nationell försoning och inrättandet av en nationell försoningsregering är en av våra prioriteringar. Vi har öppnat för denna försoning som kommer att sätta stopp för splittringen och kaoset, liksom kraven på att Gaza och Västbanken ska skiljas åt. Vi har varnat för denna fälla som Israel vill att vi ska gå i.

Därför krävde vi i början av juni en ovillkorlig dialog. Vi accepterade arbetsdokumentet från Egypten. Våra dörrar står fortfarande öppna. Vi kommer inte att tillåta att vårt folk och dess geografiska enighet splittras. Vi ska fortsätta våra beslutsamma ansträngningar för att hindra alla försök till en splittring.

Vi känner till avsikterna och planerna hos de regionala krafter och strömningar som stöder och förespråkar en splittring. Dessa krafter hindrar den egyptiska lösning som skulle sätta stopp för de interna dispyterna och den interna splittringen. Denna lösning får stöd på arabisk nivå av Arabförbundet och i säkerhetsrådets resolution 1860, i vars utarbetande jag personligen deltog tillsammans med arabiska och europeiska ministrar.

Jag vill betona att vi kommer att fortsätta att inrikta våra ansträngningar på att nå vår mycket ädla målsättning, nämligen att hitta en lösning på den arabisk-palestinska frågan, eftersom en oförändrad situation lämnar framtiden oviss och utsätter våra folk för krig, aggressioner och extremism.

När vi väl har lyckats inrätta en nationell försoningsregering, utifrån ett program med stöd hos både de arabiska och internationella parterna, kommer vi att kunna övervaka gränsövergångarna och vidta återuppbyggnadsåtgärder, till förmån för vårt folk och förberedelserna inför president- och parlamentsvalen.

Jag hoppas att detta kommer att vinna ert stöd, och jag hoppas också att ni kommer att hjälpa oss att organisera dessa val och övervaka dem, såsom skedde 1996 och 2006. Vi hoppas också kunna räkna med ert stöd för att frige ordföranden för det palestinska lagstiftande rådet och alla parlamentsledamöter som arresterats och fortfarande hålls fångna av Israel.

(Applåder)

Grunden för konflikten i vår region är den israeliska ockupationen. Det är en konflikt mellan vårt folks förhoppningar och strävan att bli kvitt denna ockupation och Israels försök att ödelägga denna strävan och att hindra de internationella ansträngningarna för att inrätta en palestinsk stat på fredlig väg.

Vårt folk ser till er och till alla freds- och rättviseälskande nationer och har en uppmaning till er: tiden är inne för det internationella samfundet att fullgöra sina rättsliga, politiska och moraliska skyldigheter för att ge vårt folk ett lämpligt internationellt skydd och hjälpa det att bli kvitt denna ockupation och att leva i fred och frihet. I detta sammanhang vill jag återigen betona vår och er begäran om att internationella styrkor bör sändas för att skydda vårt folk.

Det har talats om de internationella och arabiska insatserna för att återuppbygga Gaza. Det är sant att dessa insatser bör göras snarast möjligt för att återge vårt folk dess förhoppningar och tillit, men vi undrar hur länge Israel kommer att få fria händer att förstöra det arabiska folkets tillgångar och infrastruktur.

Det internationella samfundet måste därför förhindra att dessa händelser upprepas, och det bör också uppmana Israel att upphöra med sin destruktiva politik. Jag vill återigen tacka Europeiska kommissionen för dess hjälp med att återuppbygga den palestinska myndighetens inrättningar och institutioner. Jag vill betona att seriösa och omfattande förhandlingar inte kan fortsätta att föras utan att bosättningspolitiken stoppas helt och hållet – däribland det som kallas naturlig utvidgning – och att alla de större bosättningarna stoppas och alla typer av embargo hävs.

Jag vill betona att den palestinska regeringens bedrifter när det gäller att stärka freden, den allmänna ordningen och stabiliteten inte kan ignoreras av någon part. Israel borde respektera sina tidsfrister och borde också upphöra med att undergräva den palestinska regeringens ansträngningar genom angrepp och arresteringar. Israel borde också respektera den palestinska myndighetens rättsliga och säkerhetsmässiga status, och göra det möjligt för regeringen att genomföra sina grundläggande ekonomiska projekt, utan att använda sig av förbehåll som G-områden och annat.

Vi kan inte längre förhandla om ockupationens upphörande. Vad vi behöver är ett fullständigt upphörande av ockupationen – dvs. av den mark som ockuperats sedan den 5 juni 1967, liksom angavs i färdplanen. Vi kan inte gå tillbaka till att förhandla om delfrågor och underordnade frågor när vi inte har någon lösning på den viktigaste frågan – ett slut på ockupationen – samtidigt som bosättningarna blir allt fler i syfte att stärka och fördjupa denna ockupation och när 11 000 palestinier har arresterats. Då, och bara då, kan fredsprocessen återfå sin trovärdighet för vårt folk och folket i området som helhet.

Gaza måste återuppbyggas, och detsamma gäller fredsprocessen. Det är vårt gemensamma ansvar. Europa, som tidigare stått för – och som fortfarande står för – principerna om säkerhet och rättvisa i vår region och i världen, måste i dag mer än någonsin tidigare betona sin roll i ett omfattande och tydligt partnerskap med president Obamas regering, med kvartetten och med det internationella samfundet. Valet av president Obama och hans ståndpunkter, utöver hans initiativ med att utnämna George Mitchell till sitt särskilda sändebud, är uppmuntrande initiativ som kommer att bereda vägen för förhandlingarna och hela den politiska processen.

Jag vill helt uppriktigt säga att vårt arabiska beslut är att genomföra det arabiska fredsinitiativet – det arabiska fredsinitiativet som ingår i färdplanen, och som har blivit ett islamiskt fredsinitiativ med 57 muslimska länder. Detta initiativ bör få vårt fulla stöd.

Som jag sagt tidigare ingår detta initiativ i den färdplan som antogs av säkerhetsrådet, i enlighet med resolution 1515. Vi kan inte välja och vraka och förhandla om dess grunder, som bygger på internationell rätt. Detta är vår sista chans att skapa en verklig och rättvis fred i vår region. Alla parter, särskilt Israel, och kvartetten borde säga detta rakt ut och uppriktigt.

Vi måste påpeka att det arabiska fredsinitiativet också har blivit ett islamiskt initiativ. Det är ett initiativ som kräver mark för fred. Så snart som Israel drar sig tillbaka från alla ockuperade territorier kommer 57 arabiska och muslimska länder att vara villiga att normalisera sina förbindelser med Israel. Detta är ett historiskt tillfälle som vi måste ta vara på.

Dessa scener med död och förstörelse har djupt berört miljontals människors samvete och känslor världen över, däribland i de europeiska vänligt sinnade länderna. Vårt folk uppskattar detta livfulla mänskliga samvete, men vi måste i detta sammanhang betona att Palestinas folk inte kommer att förlora sin vilja till frihet och liv. De ser fram emot ert stöd i sin kamp för att vinna sin rätt till frihet och oberoende, för att kunna bygga sin framtid och kunna ge sina barn rätt till ett säkert liv, en utvecklad skola och en lysande framtid i sitt hemland – detta hemland som förtjänar liv och säkerhet.

Vår stora palestinska poet, Mahmoud Darwish, brukade alltid säga: "Detta land är värt att leva för". I detta sammanhang vill jag framföra mitt djupa tack och min tacksamhet till er från denna stora poets folk, för att ni stått värd för evenemangen till hans minne. Denna poet är symbolen för den palestinska patriotismen. Han är mänsklighetens poet.

Till Mahmoud Darwish säger jag: "Er dikt, som ännu inte har skrivits, om barnen i Gaza, deras lidande och deras förhoppningar, kommer att skrivas av en poet bland Gazas barn som fört er anda vidare, precis som ni stöttat deras kamp och deras små drömmar". Tack för er uppmärksamhet.

(Ihållande applåder)

Talmannen. – President Abbas! På Europaparlamentets vägnar vill jag tacka er varmt för att ni kommit hit till Strasbourg och talat inför oss. Vi har nu det gemensamma uppdraget att arbeta för fred. Vi i Europeiska unionen och i Europaparlamentet vill vara ärliga fredsmäklare. Vi vill att Israels folk ska leva inom säkra gränser och vi vill att Palestinas folk ska leva inom säkra gränser. Vår utgångspunkt är mänsklig värdighet. Palestinska flickor arbetar precis lika hårt i skolan som israeliska flickor. Israeliska pojkar älskar att spela fotboll precis lika mycket som palestinska pojkar. Det är tid för fredlig samexistens av den sort som vi har i Europa. Det är vår önskan för Mellanöstern.

President Abbas! Vi önskar er all framgång i era ansträngningar att åstadkomma fred. En säker palestinsk stat och även en säker israelisk stat, och den här kommentaren är riktad till Israel, behöver inte förbli en framtidsvision. Det måste bli verklighet och det måste hända under vår livstid. Om vi verkligen vill att det ska ske, så kan vi uppnå det.

(Applåder)

Herr President! Jag vill tacka er. Om omständigheterna tillåter så träffas vi igen den 23 och 24 februari. Presidiet för den parlamentariska församlingen för Europa-Medelhavsområdet har bitt mig att besöka Palestina och Israel. Jag kommer att leda en delegation som ska resa till Gaza och även besöka områden i södra Israel. Om er planering tillåter, och jag hoppas att det är möjligt, så möts vi i Ramallah. Jag kommer givetvis även att besöka Jerusalem.

Vi vill hjälpa till att göra fred möjligt mellan Israel och Palestina, mellan Palestina och Israel i Mellanöstern, och det säger vi med båda hjärna och hjärta.

President Abbas! Vi vill tacka er för ert hårda arbete och uppmuntra er att fortsätta på försoningens, kompromissens och fredens väg. Vi vill tacka er för ert besök i Europaparlamentet.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Urszula Gacek (PPE-DE). - (EN) Fru talman! För fyra månader sedan kidnappades en polsk ingenjör i Pakistan. Han hålls fången av talibaner som hotar att avrätta honom i dag om deras krav inte tillmötesgås. Jag väddar till Europaparlamentet att stödja Polens och Pakistans regeringar i deras insatser för att se till att min landsman frigges.

7. Omröstning (fortsättning)

7.1. Påföljder för arbetsgivare för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i EU (A6-0026/2009, Claudio Fava) (omröstning)

– Före omröstningen:

Claudio Fava, föredragande. – (IT) Fru Talman! Med ert tillstånd skulle jag vilja be rådet att, med stöd från de andra grupperna, bifoga följande formella förklaring till direktivet och således skjuta upp omröstningen om lagstiftningsresolutionen. Jag kommer att läsa förklaringen, som jag hoppas kommer att bifogas.

(EN) "Europaparlamentet och rådet förklarar att bestämmelserna om underentreprenad i artikel 9 i detta direktiv inte ska påverka tillämpningen av andra bestämmelser om denna fråga som antas i framtida lagstiftningsinstrument."

Martin Bursík, rådets ordförande. – (EN) Fru talman! Ordförandeskapet noterar detta förslag. Ordförandeskapet måste dock informera Europaparlamentets ledamöter om att det inte kan göra åtaganden på rådets vägnar utan att först samråda med rådet.

Claudio Fava, föredragande. – (IT) Fru Talman! Jag förstår att rådet måste hålla ett formellt möte med de ständiga representanternas kommitté (Coreper). Jag ber ordförandeskapet att officiellt föreslå att den här förklaringen läggs till, och av den anledningen anhåller jag om att resolutionsomröstningen skjuts upp till nästa plenarsession så att rådet får tid att genomföra sina formella överläggningar.

(Parlamentet samtyckte till att skjuta upp omröstningen.)

7.2. Energieffektivitet genom informations- och kommunikationsteknik (omröstning)

7.3. Återvändande och återflyttning av fångar från Guantánamoläget (omröstning)

8. Röstförklaringar

*
* *

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru Talman! Under det senaste formella sammanträdet frågade jag om kamerahanteringen inte kunde förenklas genom att lämna en tom plats. Det gjordes inte i dag heller. Kameran var inte riktad mot mig utan i stället mot Philippe Morillon och sedan mot Mathieu Grosch. Det vore kanske möjligt att underlätta både kameramannens jobb och vårt jobb.

Talmannen. – Tack, herr Rack. Vi ska påminna tjänsteavdelningarna.

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: Karl-Heinz Florenz (A6-0495/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru talman! I slutändan röstade jag för detta betänkande, för på det stora hela är vi alla för att bevara vår miljö. Det är en ädel tradition i mitt parti – det brittiska konservativa partiet – men jag tror att jag måste göra två tillägg.

Det första tillägget är att vi endast kan ha en verklig klimatförändringspolitik om alla deltar. Det vore bara ett slöseri med tid om Europeiska unionen, eller ett enskilt land, hade en politik. Så vi måste göra länderna i Asien delaktiga.

Det andra tillägget är att under de ovissa tider som vi lever i måste en klimatförändringspolitik anpassas till behovet av energitrygghet. Vi står inför en situation i världen i dag då alla våra länder behöver en lättillgänglig energiförsörjning. Det måste vara vad vi går efter, för utan detta kommer våra medborgares ekonomier, välfärd och välbefinnande inte att kunna bevaras.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Fru Talman! Jag skulle vilja ta tala om ämnet för det här direktivet. Jag röstade emot direktivet eftersom jag är fullständigt övertygad om att det är extremt farligt, och att det utgör ett hot

mot Europas utveckling. Det kombinerar den uppenbara frågan om att skydda miljön på ett förnuftigt vis, med en ytterst skenhelig idé, nämligen den om att människan kan påverka de cykliska förändringarna i vårt klimat.

Det är just frågan om minskade koldioxidutsläpp som är det viktigaste avsnittet i dokumentet. De enorma summor pengar, uppskattade till flera hundra miljarder, som kommer att spenderas på det här målet kommer att vara fullständigt bortkastade när de i stället skulle kunna användas för att skapa verklig miljö- och energisäkerhet i EU. Detta är en mycket dålig och tragiskt olycklig lösning.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Flera punkter och avsnitt i Florenzbetänkandet, särskilt punkt 190, rör jordbrukets bidrag till klimatförändringarna. Samtidigt som lågt bearbetningsdjup och anpassad jordbearbetning är ett alternativ i de flesta EU-stater och har ekonomiska såväl som klimatförändringsrelaterade fördelar – och förtjänar långt mer stöd enligt min åsikt – är debatten om jordbruk och forskning i hög grad inriktad på metan och dikväveoxid från idisslande boskap.

Samtidigt som framsteg görs kan jag inte ställa mig bakom kravet på att medlemsstaterna ska uppfylla målen för sina icke-handlande sektors utsläppsminskningar genom en obligatorisk minskning av Europas boskapsbestånd. Låt oss inte glömma bort att det som vi inte producerar här i EU kommer vi att importera. Ett kilo nötkött producerat i Brasilien ger upphov till sex gånger så stora koldioxidutsläpp som ett kilo nötkött som producerats i Irland.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). - (PL) Fru Talman! Den europeiska ekonomin är den största importören av fossilbränsle. En prisökning av dessa bränslen, som resultat av större efterfrågan och högre utvinningskostnader, kan ha en betydande, negativ inverkan på livskvaliteten för våra medborgare och göra EU:s ekonomi mindre konkurrenskraftig.

Ansträngningar för att spara energi och införa rena energikällor som producerar energi till ett stadigt och relativt lågt pris skulle kunna motverka den utvecklingen. Att ta till vara vetenskaplig forskning och använda den för att utveckla tekniska lösningar kommer automatiskt att minska koldioxidutsläppen. Att sprida kontroversiella teorier och skrämma oss med information om koldioxid tjänar emellertid ingenting till, och försvårar den tekniska och materiella processen för att minska koldioxidutsläppen, och även att begränsa bruket av fossilbränsle för energiproduktion.

Jag stödjer alla tekniska och vetenskapliga aktiviteter som syftar till att minska bruket av fossila bränslen. Tyvärr kan jag däremot inte hålla med om teorierna i Karl-Heinz Florenz betänkande. Jag stödjer inte betänkandet.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Fru Talman! Jag vill tacka Karl-Heinz Florenz för hans insatser och för det demokratiska sätt på vilket han har lett det tillfälliga utskottet för klimatförändringar. Även om hans ursprungliga betänkande var bättre än den här kompromissen så har jag ändå röstat för det. En brett spektrum av åsikter uttrycktes under dagens sakligt affärsmässiga diskussion, några av dem kritiska men alla överens om att klimatförändringar sker och att det inte råder någon tvekan om att vi med dagens civilisationsnivå kan klara av att påverka dem, samt att vårt ansvar gentemot framtida generationer är att enas om effektiva åtgärder. Inga av dem är patentlösningar och alla måste innefatta samtliga kontinenter. Jag tror att det tjeckiska ordförandeskapet, trots den tjeckiske presidentens extrema åsikter, kommer att lyckas utverka nya löften från USA.

Hynek Fajmon (PPE-DE). - (CS) Fru Talman, mina damer och herrar! Jag har röstat emot Florenzbetänkandet. Antagandet av det här betänkandet är dåliga nyheter för EU:s medborgare. Klimatet på jorden har förändrats och kommer att förändras oavsett om vi vill det eller inte. Det kommer inte på något sätt att påverkas av de absurda åtaganden som EU gör på det här området. I betänkandet hävdar Karl-Heinz Florenz att de åtaganden om klimatåtgärder som EU antagit under 2007 är otillräckliga och att de måste bli fler. Jag håller inte med om det. Så länge Europa är den enda del av världen som minskar sina utsläpp, så kommer målet att minska de globala utsläppen aldrig att uppnås. Det enda som kommer att hända är att många av Europas företag kommer att omlokalisera och att jobb kommer att försvinna. Författaren till betänkandet vill ändra på allt i Europa, från matmenyer till turism, där social turism ska bli det officiella målet. Till och med Mao Zedong skulle vara stolt över en sådan kulturell revolution, där allt gammalt kastas ut och ersätts med nytt. Ingen rationell person kan samtycka till en sådan hållning och därför har jag röstat emot betänkandet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru Talman! Trots att 70 procent av jordens yta består av vatten så krymper våra vattenreserver, och särskilt de för dricksvatten, med en skrämmande hastighet. Allt större områden på vår planet står inför hotet om vattenbrist. Ju snabbare utvecklingstakt desto större efterfrågan

på vatten. Forskning har visat att i takt med att samhällen blir rikare så ökar efterfrågan på vatten. Utan vatten sker ingen utveckling.

Många regioner i världen balanserar på gränsen till katastrof. Att upprätthålla status quo i vattenförvaltningen kan leda till situationer där tillgång till vatten inte bara kommer att orsaka tvister, utan kommer att leda till krig. Det är ländernas materiella situation, och inte deras militära förmåga som kommer att avgöra deras framgång. Vattenbrist kommer inom en mycket snar framtid att leda till en matkris.

Vi behöver en ändamålsenlig, integrerad politik som kan hjälpa oss att bevara och bygga om våra vattenreserver. Vi behöver rationalisera vattenanvändningen.

Ivo Strejček (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Låt mig förklara varför jag röstade emot Florenzbetänkandet om klimatförändringar.

Politiken för klimatförändringar bygger till stor del på panikspridningsideologier. Bevisen för klimatförändringarna är omstridda. De hypoteser som lägger skulden på människan är också, minst sagt, diskutabla. Människan uppfattas som en varelse som skadar miljön utan att bidra med något positivt. Den åsikten delar inte jag.

Innehållet i detta betänkande är en direkt konsekvens av en pågående populär miljöideologi som handlar om att vi måste sätta naturen och planeten först och som säger att vi inte kan ta hand om människorna, deras behov och intressen.

De få ändringsförslag till betänkandet där man kräver ytterligare framsteg i fråga om kärnenergi och stöder en utveckling av kärnfusion kan knappast mildra betänkandets negativa inverkan på hela den europeiska ekonomin och hela det europeiska jordbruket.

Jag röstade emot betänkandet, eftersom det kommer att leda till avsevärda politiska problem. I stället för att lägga fram idéer som ingen är intresserad av borde vi ta hand om människor och deras behov.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag gav detta betänkande mitt stöd, främst eftersom de punkter som jag oroade mig över antingen togs bort eller ändrades på ett sätt som jag ansåg lämpligt. De rörde specifikt jordbrukets animalieproduktion. Jag skulle vilja betona att Europeiska unionen avsevärt har minskat sin animalieproduktion på grund av de tidigare reformerna av gemenskapens jordbrukspolitik, att vi nu är nettoimportörer av nötkött och att nötkött produceras på andra ställen med de klimatförändringsaspekter det innebär.

Detta visar hur viktigt det är att det finns en global enighet om detta och att vi, samtidigt som EU kanske leder vägen, måste försöka att insistera på att andra ska följa vårt exempel, eftersom vi endast kommer att skada oss själva om vi är de enda som gör något åt situationen.

Slutligen stöder jag idén i betänkandet om ett specifikt år inriktat på att lämna information om och hantera klimatförändringsfrågan på ett sätt som får med sig människor. Mycket bra arbete görs redan på detta område.

Nirj Deva (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag för första gången anser att Europeiska unionen är synkroniserat med USA. President Obama har valts för att han sagt att han kommer att prioritera miljön i sina program.

Men jag vet inte om mina väljare tror att vi faktiskt kommer att göra skillnad. Även om USA och EU agerar tillsammans för att begränsa koldioxidutsläppen måste vi tänka på vad som kan ske om vi inte gör tillräckligt för att uppmuntra tillväxtekonomier som Indien och Kina att göra detsamma – genom att överföra teknik och genom att hjälpa kineserna och indierna att hitta den modernaste teknik för låga koldioxidutsläpp som vi kan exportera och hjälpa dem att använda. Faktum är att just nu tar Kina i bruk nya kolintensiva och koleldade kraftverk varannan vecka. Så hur kan vi hjälpa oss själva att begränsa detta utan att hjälpa till med tekniköverföringen?

Daniel Hannan (NI). - (EN) Fru talman! Återigen lever Europeiska unionen i en virtuell värld – en värld som bara finns i parlamentets resolutioner, i kommissionens meddelanden och i rådets pressmeddelanden.

Vi fördömer global uppvärmning, men ändå alstrar vår pilgrimsvandring mellan Bryssel och Strasbourg varje månad hundratusentals ton växthusgaser. Vi pratar om hållbar markanvändning, men ändå uppmuntrar gemenskapens jordbrukspolitik fällning av häckar, användning av kemiskt baserade gödningsmedel och dumpning av överskott på de sårbara marknaderna i tredje världen. Vi predikar om bevarande, men ändå

har den gemensamma fiskeripolitiken lett till en miljömässig katastrof och utrotat vad som borde ha varit en omfattande förnybar resurs.

Kära kolleger! Tror ni inte att våra väljare har lagt märke till detta? Tror ni att ni, liksom Descartes onda demon, kan manipulera deras verklighet genom att kontrollera deras uppfattningsförmåga? Faktum är att våra väljare genomskådade oss för länge sedan, och därför röstar de nej så fort de får chansen. Om ni anser att jag har fel, så bevisa det. Håll en folkomröstning om Lissabonfördraget: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

- Betänkande: Claudio Fava (A6-0026/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Även om jag har röstat för Favabetänkandet, så har jag väsentliga förbehåll mot rubriken för direktivet som föreskriver påföljder för arbetsgivare för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i EU. Detta är hyckleri då den svarta ekonomin även inkluderar miljontals europeiska arbetare, hantverkare, hembiträden med flera, och harmoniseringen av sanktioner måste gälla svartjobb oavsett varifrån arbetstagaren kommer.

Emine Bozkurt (PSE). – (NL) Delegationen från det nederländska arbetarpartiet (PvdA) stödjer direktivets mål, nämligen att straffa anställning av olagliga invandrare för att inte uppmuntra olagligt arbete som en av faktorerna för att locka till sig olaglig invandring, samtidigt som det syftar till att förebygga och kontrollera exploateringen av invandrare.

Trots en rad positiva inslag i den här kompromissen, känner vi oss tvungna att rösta emot betänkandet av flera anledningar. Inledningsvis så fanns en ansvarsskyldighet för hela kedjan, ända upp till huvudentreprenören. Tyvärr kom inte den klausulen med i kompromissen mellan rådet och parlamentet, som nu är begränsad till det första steget av utkontraktering. Detta är kontraproduktivt och uppmuntrar mer utkontraktering för att undvika socialt ansvar.

Vidare finns det inga garantier för att invandrare kommer att skyddas, och arbetsgivare straffas för att de bryter mot reglerna. Invandrare kommer inte vara berättigade till att få ut obetalda löner före utvisning och de kommer inte heller att tillåtas att vänta på sin betalning i EU. Chanserna att de får ut pengarna efter sin utvisning är obefintliga. Det betyder att olagliga invandrare som drabbas av exploatering och vill kämpa för sina rättigheter är helt chanslösa.

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag lade ner min röst i denna viktiga omröstning i parlamentet. Jag förespråkar naturligtvis inte att illegala flyktingar ska komma in i våra länder och ta jobben för de som betalat sina skatter och betalat för sig under tiden, men jag anser att ansvaret i detta sammanhang inte främst borde ligga hos arbetsgivarna, utan hos de nationella regeringarna i de enskilda länderna.

Denna nedlagda röst ger mig chansen att säga att jag anser att vår nuvarande brittiska regering på ett beklagligt sätt har misslyckats med att införa en verklig immigrationspolitik i vårt land – en immigrationspolitik som spårar de som reser in i landet såväl som de som reser ut, som ser till att det finns en rättvisa mellan de som har rätt att resa in och de som inte har det, och framför allt, en politik som upprätthåller goda ras- och samhällsförbindelser, som bygger på att människorna i Storbritannien anser att det finns en riktig och korrekt balans mellan de som reser in, de som vistas i landet och de som reser ut.

*

* *

Francesco Enrico Speroni (UEN). – (IT) Fru Talman! Jag vill ta upp en ordningsfråga, för såvitt jag vet har vi inte röstat om Favabetänkandet. Jag förstår inte hur vi kan avge våra röstförklaringar när omröstningen ännu inte har ägt rum.

Talmannen. – Vi röstade om betänkandet men det gick aldrig till slutomröstning, så det kan mycket väl finnas de som vill uttala sig om de tidigare omröstningarna.

*

* *

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru Talman! Den demografiska krisen är en av de viktigaste utmaningarna som EU står inför, inom den närmaste tiden. Låga födelsetal och lång medellivslängd betyder att vårt samhälle åldras. Under tiden måste en allt mindre grupp medborgare betala för kostnaderna som det medför.

Brist på sökande till vissa arbeten innebär att olagliga invandrare anställs eftersom kostnaden för deras arbetskraft är väsentligt lägre. Olaglig anställning bör straffas och dess negativa konsekvenser bör först och främst drabba arbetsgivarna, och i andra hand arbetstagarna själva.

I direktivet presenteras välvalda administrativa krav som arbetsgivare ska uppfylla. Dessa krav får emellertid inte vara överdrivna eftersom de kan få en negativ inverkan för de människor som kommit in i EU på laglig väg, och som har giltiga arbetstillstånd. Skyldighet att undersöka en arbetssökandes dokument kan avskräcka arbetsgivare från att anställa invandrare, vilket in sin tur kan leda till ökad arbetslöshet och underminera arbetsmarknaden.

Philip Claey (NI). – (NL) Jag kommer att rösta för Favabetänkandet, även om det förstås är långt ifrån perfekt. Jag vill i alla fall uttrycka mitt stöd för direktivet, som försöker ta sig an frågan om anställning av olagliga invandrare.

Det här är förstås bara toppen av ett isberg, eftersom vi även borde ta oss an människohandlare, nätverk som förser olagliga invandrare med hjälp och givetvis även medlemsstaters regeringar som lagliggör olagliga utlännningar i omfattande skala. Det är just straffriheten som är en av de stora nackdelarna i frågan kring olaglig invandring. Olagliga invandrare kan organisera vilka protester som helst, ställa krav och lämna in framställningar utan att riskera att åka fast eller skickas tillbaka till sina hemländer. En effektiv återvändandepolitik bör införas, och sedan noggrant följas.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Fru talman! Rätten att avgöra vem som får resa in över en gräns och etablera sig på ett territorium är ett utmärkande drag hos självständiga stater. I årtal har parlamentet försökt tilldela Europeiska unionen detta drag som utmärker självständiga stater, och det utan väljarnas samtycke och trots deras aktiva motstånd, att döma av resultatet av de franska, nederländska och irländska folkomröstningarna. Frågan om illegal invandring borde vara ett nationellt privilegium och frågan om sanktioner mot arbetsgivare som anställer illegala invandrare borde verkligt förbehållas medlemsstaterna.

Om Europeiska unionen vill utvidga sin jurisdiktion till att omfatta detta område borde den först se till att ha folkets helhjärtade samtycke till den rättsliga grund som den har för avsikt att grunda utvidgningen på. Det innebär att Lissabonfördraget måste genomgå en folkomröstning: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Detta är en förfärlig rättsakt. Den är förfärlig, eftersom den straffbelägger arbetsgivaren och inte den illegala invandraren. Det är nonsens. Detta kommer att ge alla arbetsgivare onda aningar när de måste anställa någon. Kan ni föreställa er vad som kommer att hända när en potentiell arbetsgivare överväger en potentiell arbetstagare och börjar ställa frågor av en mycket inkräktande karaktär?

Dessutom har detta inget som helst med Europeiska unionen att göra. Denna fråga bör avgöras i de nationella lagstiftningarna och av de nationella regeringarna – av de nationella parlamenten i de enskilda medlemsstaterna, som borde besluta vilka de vill ska vistas i deras länder eller inte. Att straffbelägga de nationella arbetsgivarna i en tid av allt djupare ekonomisk nedgång är absurt. Denna rättsakt borde aldrig få se dagens ljus.

- Förslag till resolution: B6-0062/2009 (Energieffektivitet)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) EU kan nu se de första resultaten av den gemensamma energipolitiken. Auktionerna i gemenskapens system för utsläppshandel börjar 2015 och programmet för förnybar energi har påbörjats. Bara godkännandet av Lissabonfördraget kommer att möjliggöra en mer effektiv hantering av de europeiska prioriteringarna i energisfären som nu förändras. Viktigast av allt är politiskt oberoende. Energiförsörjning får inte vara en källa till politisk utpressning. Den andra prioriteringen är att öka andelen ren och förnybar energi. Det är därför som de här teknikerna, liksom kärnkraft och frågor om driftsäkerhet och avfall, måste få forskningsanslag. Det mest grundläggande som den här diskussionen har visat är att vi även måste finna sätt att begränsa konsumtionen och visa respekt för naturtillgångarna. Det börjar hur som helst med utbildningen av våra barn.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag kommer ihåg att en föreläsare en gång sa till mig när jag var en ung masterstudent att tekniken medför många lösningar, men om man vill uppnå saker och ting behövs det ofta en politisk och förvaltningsmässig vilja för att man ska nå sina mål.

Nu är dets dags igen i Europaparlamentet. Vi talar om klimatförändringar. Vi talar om energieffektivitet. Ja, låt oss komma ihåg att vi tolv gånger om året flyttar parlamentets verksamhet från Bryssel till Strasbourg,

för att inte nämna de extra byggnader vi har i Luxembourg. Inte bara kostar det Europas skattebetalare 200 miljoner euro extra om året, utan det ger upphov till 192 000 ton koldioxid – vilket motsvarar 49 000 varmluftsballonger. Så det är dags att politikerna här i parlamentet slutar upp att ösa ur sig tomma ord om energieffektivitet och klimatförändringar, slutar upp med hyckleriet och stänger parlamentet i Strasbourg.

Francesco Enrico Speroni (UEN). – (IT) Fru Talman! Jag kör bil och som förare har jag fått nog av de förföljelser vi får utstå. Vissa av förslagen i betänkandet är typiska exempel på detta, vilket är anledningen till att jag har röstat emot det.

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag gav motvilligt detta betänkande mitt stöd, även om jag hade föredragit att inte göra det. Skälet är att vi inte kan skapa effektivitet utan konkurrens. Konkurrens är den främsta drivkraften för effektivitet på alla marknader – oavsett om det gäller energi eller något annat – och här använder vi oss av ett verktyg – teknik – inom hela EU för att skapa en marknad för energieffektivitet.

Vi borde naturligtvis skapa energieffektivitet genom konkurrens inom EU. Om vi hade gjort det och om vi hade funderat över hur vi kan konkurrera med varandra för att öka vår energieffektivitet skulle vi ha den bästa marknaden för energieffektivitet i världen. Därför röstade jag motvilligt för detta resolutionsförslag.

- Förslag till resolution: RC-B6-0066/2009 (fångar från Guantánamolägre)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Innan vi tar avsked av Guantánamo genom en kombination av en resolution från parlamentet och det verkställande beslutet från USA:s president – en fantastisk kombination av ren makt – låt mig bara konstatera två fakta.

Till att börja med inrättades Guantánamo för att skydda alla våra medborgare. När det gäller USA fungerade det. Sedan den 11 september har det inte skett ett enda terroristattentat på USA:s fastland. När George W. Bush nu går i pension kan vi hylla hans bedrifter i det hänseendet. Jag inser att det är som att häda att säga det här i parlamentet, men det är sant.

Låt oss för det andra också komma ihåg att även om vi varit någorlunda frikostiga med våra råd till USA, låt oss se vad Europa nu gör för att ta över en del av bördan med vissa av dessa fångar och för att skydda vårt folk mot framtida terroristattacker. Jag kommer inte att vänta mig särskilt mycket.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! Europaparlamentet, som alltid vill stå på det vinnande lagets sida, bad i dag medlemsstaterna att öppna sina dörrar för Guantánamofångarna, samma dag som säkerhetstjänsterna avslöjar att Mullah Sakir, som släpptes förra året, nu tillhör al-Qaidas högsta ledning och ligger bakom attacker på Storbritanniens och Natos trupper i Afghanistan. Samma dag förklarar vi EU vara ett öppet hus för sådan terroristverksamhet. Är vi galna? Kom ihåg att när väl dessa människor släppts in och fått status som medborgare kan de röra sig fritt i alla EU-medlemsstater. Jag utgår från att de som röstade för denna galenskap kommer att reda ut saker och ting när det går helt åt skogen.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru Talman! Låt mig förklara varför jag avstod från att rösta om resolutionen om stängningen av Guantánamofängelset. Gårdagens diskussion visade att alla välkomnar denna populära eller populistiska plan från USA:s president, men det är det enda vi kan göra. Resolutionen innehåller bedömningar som saknar tillräckligt med verifierade utvärderingar och data. I går ägnade vi tre timmars hetsig debatt åt frågan om var man ska placera fångarna och de personer vars brott inte har bevisats. Givetvis är det en fråga för den amerikanska kongressen tillsammans med några enskilda europeiska länders regeringar, men det är inte en fråga för Europaparlamentet. Därför röstade jag emot resolutionen.

Philip Claeys (NI). – (NL) Samtidigt som resolutionen om Guantánamo innehåller ett antal inslag som befäster själva grunden till rättssamhället, så är jag förstas inte nöjd men den underliggande innebörden i den här texten, nämligen att Guantánamofångarna skulle vara några slags offer som förtjänar vårt medlidande. De är knappast fläckfria. De är människor misstänkta för att ha begått terrorhandlingar, men för vilka det saknas bindande bevis.

Medlemsstaterna bör enligt resolutionen vidta nödvändiga åtgärder för att ta emot Guantánamofångarna. Detta är minst sagt problematiskt. Problemet med radikal islamisk fundamentalism är tillräckligt stort i Europa enligt min åsikt, och det vittnar om en viss nivå av kortsynthet att vilja bekämpa terrorism men samtidigt öppna slussportarna för människor som är misstänkta för att ha kopplingar till Al-Qaida, talibanerna och relaterade grupper.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Fru talman! I årtal har Europaparlamentet kritiserat USA för bristen på medborgerliga rättigheter vid säkerhetsanläggningen i Guantánamo. Jag oroade mig över och protesterade mot detta.

Till skillnad från vissa andra ledamöter här i parlamentet insåg jag att dessa frågor var komplicerade och känsliga. Ett antal fångar släpptes bara för att åter fångas på slagfälten i Afghanistan. En sprängde sig själv på en marknad i Irak och dödade dussintals personer. Vissa principer är dock absoluta och borde inte offras av opportunistiska skäl. En sådan princip är att ingen borde hållas i förvar utan att ha anklagats för ett brott.

Ärade kolleger! Vi inledde alla våra resolutioner om Guantánamo med goodwill-protester. Vi talade och insisterade som USA:s vänner. Nu har vi vår chans att leva upp till våra stora ord. USA:s regering ber nu om vår hjälp när de gör vad vi länge har krävt. Det vore elakt, inkonsekvent, hycklande och kontraproduktivt att inte ge dem vår hjälp.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Fru talman! De av oss som tror på frihet, individuell frihet och rättssäkerhet har i årtal försökt övertala våra amerikanska vänner att stänga Guantánamo Bay, eller fängelset där. Så det land som kallar sig den fria världens ledare kan inte sätta dessa värderingar åt sidan för att det är bekvämt, även om det är förstäligt av säkerhetsskäl.

Nu när president Obama har tillkännaggett att Guantánamo Bay ska stängas borde vi hjälpa till på alla sätt vi kan. Det är dock inte upp till EU att avgöra vem som får resa in i EU:s länder. Det bör vara upp till medlemsstaterna, och låt oss uppmana EU-medlemsstaterna att göra vad de kan för att hjälpa våra amerikanska vänner vid denna tidpunkt. De har visat att de har viljan. De har lyssnat på oss. Det är dags att vi lyssnar på dem, på samma sätt som EU:s politiska elit borde lyssna på väljarna när dessa i folkomröstning efter folkomröstning förkastar Lissabonfördraget. Det är dags att vi lyssnar på de röster som räknas.

Nirj Deva (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Magna Carta och habeas corpus är de grundvalar som USA:s författning bygger på. De är också hörnstenarna för lagarna i mitt land. Man kan inte anklaga och fängsla någon utan att åtala och ställa personen inför rätta. År efter år här i parlamentet har vi dock fördömt president Bush för vad han gjorde med Guantánamo Bay. Nu har vi en situation där president Obama helt rätt har beslutat att stänga fängelset.

När USA:s president har lyssnat på vad vi haft att säga är det självklart upp till oss att uppmuntra medlemsstaterna att ta på sig våra amerikanska allierades börda. Det är dock inte en fråga som Europaparlamentet kan diktera för de andra parlamenten. De nationella parlamenten måste besluta om det ligger i deras intresse att hjälpa USA när de nu behöver hjälp.

Skriftliga förklaringar

- Betänkande: Karl-Heinz Florenz (A6-0495/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. - (LT) Europa behöver en enda strategisk energipolitik som kan garantera effektivt nyttjande av tillgångar och minimera miljöpåverkan.

EU och Förenta staterna måste garantera utvecklingen av Europas infrastruktur för energi – det är absolut nödvändigt i strävan efter att variera EU:s energikällor och minska beroendet av fossila bränslen.

I dagens EU står uppvärmningen av byggnader för den största energiförbrukningen och de största koldioxidutsläppen, ungefär 40 procent av det totala koldioxidutsläppet. Det finns många tillfällen att spara energi just på det här området.

Jag samtycker till föredragandens förslag att organisera nationella informationskampanjer riktade till medborgarna, i syfte att främja en effektiv energiförbrukning, där husägare och lägenhetsägare skulle kunna ta värmebilder av sin egendom för att få information om energieffektiviteten, och tips om hur eventuell modernisering skulle kunna finansieras genom mikrokreditansökan. Dålig energieffektivitet är en svag punkt hos byggnader från eftersovetisk tid, och många ägare vet inte hur de kan spara energi. Jag anser att det är nödvändigt att öka finansieringen från strukturfonderna med upp till 15 procent (för närvarande 3 procent) för bostadsrenovering.

John Bowis (PPE-DE), skriftlig. - (EN) De brittiska konservativa välkomnar merparten av betänkandet från det tillfälliga utskottet för klimatförändringar. Vi anser att betänkandet på ett avsevärt sätt bidrar till debatten, som kommer att leda till ett effektivt internationellt avtal om klimatförändringar i Köpenhamn 2009. Vi stöder särskilt målsättningen med ambitiösa mål för utsläppsminskning på medellång och lång sikt, främjandet

av förnybar energi och ökad energieffektivitet, och kravet på en hållbar strategi för skogsbruk, regnskogar och skogsskövling. Vi anser också att en ekonomi med låga koldioxidutsläpp kommer att främja fler innovationer, vilket kommer att skapa nya och konkurrenskraftiga företag och nya arbetstillfällen inom områdena ren teknik, förnybar energi och miljövänliga företag.

Vi kan dock inte ställa oss bakom idén att den europeiska säkerhetsstrategin och den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken har en roll att spela när det gäller att bekämpa klimatförändringarnas konsekvenser.

Vi motsätter oss också starkt hänvisningarna till Lissabonfördraget, särskilt de som säger att EU:s behörigheter på området för klimatförändringar inte är tillräckliga som de är. Vi anser att EU har alla de befogenheter som unionen behöver för att hjälpa EU:s medborgare att arbeta tillsammans för att lyckas och för att föregå med gott exempel i fråga om klimatförändringarna.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Florenzbetänkandet eftersom jag samtycker till rekommendationerna för EU:s framtida integrerade politik i klimatfrågan.

I betänkandet uppmanas kommissionen att noga kontrollera och analysera de senaste vetenskapliga forskningsresultaten, särskilt för att bedöma huruvida EU:s mål om att begränsa den globala klimatförändringen till 2 grader Celsius verkligen skulle förebygga farliga effekter av klimatförändringar.

Samtidigt betonas betydelsen av att EU tillsammans med andra industrialiserade länder sätter ett mål på medellång sikt för att minska växthusgasutsläpp med 25–40 procent fram till 2020, liksom ett långsiktigt mål att minska utsläpp med minst 80 procent fram till 2050. Jämfört med 1990, och genom att fortsätta att fokusera på målet med att begränsa den globala medeltemperaturen till 2 grader Celsius ovanför förindustriella nivåer så blir sannolikheten att uppnå målet 50 procent.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Detta är ett betänkande som visar vägen framåt och som sänder ett tydligt budskap till alla om att vidta åtgärder nu, innan det är för sent. Vi kan inte ta risker när det gäller att bevara naturen och mänskligheten. Vi behöver en integrerad politik så att vi kan undvika dubbelarbete och vi måste harmonisera våra målsättningar och strategier. Europeiska unionen borde inta en ledande roll i kampen mot klimatförändringarna och detta betänkande är ett enormt steg i den riktningen. Rätten till liv, säkerhet, hälsa, utbildning och miljöskydd är grundläggande och det är vår plikt att skydda dem inför kommande generationer. Vi är redan medvetna om den stora skada som klimatförändringar orsakar och vi är skyldiga att minimera denna skada så mycket som möjligt.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Vi har i dag röstat för betänkandet om framtiden för EU:s integrerade politik i klimatfrågan. Vi vill i detta sammanhang däremot understryka att de intäkter som kommer från handeln med utsläppsrätter ska tillfalla medlemsstaterna.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet "2050: Framtiden börjar i dag: rekommendationer för EU:s framtida integrerade politik i klimatfrågan" eftersom klimatförändringar kan leda till oåterkalleliga katastrofer och eftersom eran av billig fossilenergi går mot sitt slut.

Därför måste EU slå sig ihop med sina strategiska partner och göra allt för att minska sitt nuvarande beroende av fossilbränsle och öka den andel förnybar energi som används.

Med lämpliga investeringar måste energieffektiviteten växa i den europeiska ekonomin, samtidigt som förorenande växthusgaser måste minskas med mer än 25 procent under de kommande tolv åren.

EU måste vidta nödvändiga bestämda åtgärder för att uppnå följande mål fram till 2050: en minskning av utsläppen av växthusgaser, en 60-procentig nivå av förnybar energianvändning samt energieffektivitet.

Europaåret för kreativitet och innovation kan bli en viktig referenspunkt i det här avseendet, genom att understryka vikten av investeringar i vetenskaplig forskning och nya teknologier.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Klimatförändringar är resultatet av kapitalets oansvariga exploatering av naturtillgångar för profitens skull.

EU anser att arbetstagarnas levnadssätt och konsumtionsvanor är fel. Man vill sätta vargen att vakta fåren, genom att lägga ansvaret för att mildra klimatförändringarna just hos dem som är orsak till förändringarna, nämligen monopolen och de multinationella företagen. Energi, vatten, skog, avfall och jordbruksproduktion privatiseras och koncentreras i händerna på ett fåtal multinationella företag, och nu i miljöns namn. Den

ohämmade utvecklingen av den "fria marknaden", avregleringen av marknader och kapitalistisk omstrukturering utgör kärnan av åtgärder som föreslås i parlamentets betänkande.

EU:s avtal med tredjeländer kräver avreglering av marknader och offentliga tjänster i dessa sektorer. Målen inkluderar till exempel biobränsle, vilket förstör enorma skogar. Mutationer förespråkas och stöd ges till ensädesbruk vilket förstör den biologiska mångfalden.

Miljöskydd används till och med som en förevändning för imperialistiska ingripanden enligt "Solanadoktrinen".

Den miljövänliga ekonomi som förespråkas av EU och USA erbjuder en utväg i avsikt att överackumulera kapital, garantera vinster för monopolen och öka exploateringen av arbetare och naturtillgångar. Det löser ingenting, utan förvärrar tvärtom klimatförändringarna.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Florenzbetänkandet "2050: Framtiden börjar i dag: rekommendationer för EU:s framtida integrerade politik i klimatfrågan" eftersom det ger EU, medlemsstaterna och deras medborgare ett antal förslag för att uppnå ambitiösa mål för minskningen av växthusgaser i EU.

Jag skulle vilja betona att klimatfrågan kräver en bred ansats på alla nivåer av offentligt beslutsfattande och att investeringarna i så kallad grön teknik också är ett behov i den aktuella ekonomiska krisen, eftersom de kan hjälpa till att skapa fler arbeten.

Jag anser att det slutliga betänkandet från det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, där jag var ledamot, är ett mycket positivt bidrag i kampen mot klimatförändringar, och tydligt påvisar behovet av att sluta ett internationellt avtal vid Köpenhamnskonferensen i slutet av året.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I betänkandet angrips inte kärnfrågan som rör orsakerna till miljömissbruket, som ligger i kapitalismen rovgiriga natur, utan man försöker bara att fördela ansvaret mellan alla parter för att rättfärdiga förslag som i huvudsak är baserade på avreglering av marknader, där sedan användare och arbetstagare får stå för kostnaderna.

Trots att den slutliga text som antogs i plenum är mer återhållen än det ursprungliga förslaget, och innehåller några positiva aspekter, är vi kritiska till andra punkter. Ett exempel är när miljöskydd används som en ursäkt för ytterligare ett tillfälle att intensifiera den ideologiska offensiven, att lägga ansvaret på vanligt folk och arbetstagare och att kommersialisera all miljöverksamhet och göra den lönsam.

Därför röstade vi för vissa förslag, inklusive de som vår egen grupp lagt fram och som syftade till att förbättra betänkandets innehåll, men vi var tvungna att visa vårt missnöje med försöken att kommersialisera allt som är nödvändigt för mänskligt liv, inklusive luften vi andas.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Klimatförändringarna är en av de största utmaningar som världen står inför i dag. Jag förespråkar lågenergilödlampor, men det är uppriktigt sagt inte tillräckligt! Vi måste alla göra och finna oss i förändringar av vår livsstil och våra liv som är långt mer drastiska och dramatiska.

Vid ett offentligt möte i Cheltenham i min valkrets nyligen fick jag frågan vad jag ansåg var det viktigaste som skulle kunna göras för att bekämpa den globala uppvärmningen och klimatförändringarna. Mitt svar var tydligt: ratificera Lissabonfördraget. Utan ett starkt EU med behörighet i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken tror jag inte att vi kommer att få USA, Japan, Kina och Indien att vidta de nödvändiga åtgärderna.

Stödet och uppmuntran från ett starkt EU som uppträder enat kommer att göra mer för att bekämpa klimatförändringarna än miljontals lågenergilampor.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I betänkandet förs åsikter samman från flera politiska grupper och särintressen, baserat på de senaste och pålitligaste vetenskapliga data. Det här dokumentet är därför utförligt, vittomspännande, uppdaterat och relevant.

Jag håller med om betänkandet som helhet, men jag har röstat emot de mer direkta hänvisningarna till boskapsuppfödningens inverkan på klimatförändringar, eftersom jag tycker att de var överdrivna. Jordbruket får inte frysas ut. Vi måste i stället framhäva produktion och konsumtion av lokala produkter eftersom transporten av dessa resulterar i mindre växthusgasutsläpp.

Å andra sidan har jag röstat för hänvisningarna till de problem som jordbruket står inför som ett resultat av klimatförändringar, eftersom jag anser att de hårdast drabbade regionerna bör kompenseras på lämpligt sätt. När det gäller anpassningen till klimatförändringar anser jag vidare att det finns ett brådskande behov

av att genomföra det nya ramdirektivet om markskydd, och att sammanhållningspolitik, vattenskyddspolitik och nätverket Natura 2000 behöver anpassas för att klara av de förväntade effekterna.

Slutligen röstade jag för hänvisningarna till behovet av att undvika en överanvändning av Kyotoprotokollets flexibilitetsmekanismer, eftersom Europa faktiskt måste minska sina utsläpp om det vill behålla sin ledande roll i internationella förhandlingar och säkerställa ett globalt avtal i Köpenhamn.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Klimatförändringar är ett faktum. En del forskare uttrycker trots det berättigade tvivel. På liknande sätt ifrågasätter vissa forskare effekten av mänskliga aktiviteter, som även i det här betänkandet anses vara huvudorsaken till klimatförändringar. Betänkandets 22 avsnitt ger en bra problemsammanfattning av den ledande uppfattningen hos världens experter. När det gäller de enskilda avsnitten så är energikapitlet ofullständigt. Där konstaterar man korrekt att fossila bränslen är en begränsad tillgång, men man misslyckas helt med att behandla nyckelfrågan om att säkra tillräckliga energimängder ifall den globala konsumtionen faktiskt ökar med 60 procent fram till 2030.

Därför är det tydligt att en intensiv satsning för att bygga kärnkraftsverk kommer att behövas inom en mycket snar framtid. För tillfället är detta den enda erkända källan till ren energiproduktion i stor skala, men den har sina ideologiska motståndare även i parlamentet. Tills dess att termonukleär fusion kan behärras finns det inget alternativ till kärnkraft när det gäller rena energikällor. Med det här anförandet stödjer jag betänkandet.

Marie-Noëlle Lienemann (PSE), skriftlig. – (FR) I Florenzbetänkandet framställs en mycket detaljerad lista över åtgärder för att bekämpa klimatförändringar och utveckla stödpolicy. Betänkandet lider emellertid av strukturell svaghet när det gäller den nödvändiga och önskvärda omorienteringen av EU.

De större bristerna är finansiella.

Trots att skapandet av en utsläppsskatt är planerad, så är inte analysen och verkställandet av denna eller den systematiska utsläppskompensationen per produkt inkluderad i handlingsplanen för 2009–2014. Det är likväl ett nödvändigt inslag.

Ingen budgetsiffra har nämnts för planerade aktiviteter och projekt, för offentlig infrastruktur eller innovativ industripolitik, för regional utveckling, för stöd till lokala myndigheter eller för forskning och utveckling.

När det gäller industrin så räcker inte referensen till "lagstiftningsinstrument".

För inrättandet av en europeisk klimatfond gäller på samma sätt kravet att "överlåta beslutet till marknaden om vilken teknik som ska användas..."

Följaktligen kommer varken en långsiktig vision eller allmänna intressen att gynnas. Detta är absurt.

Följaktligen är det absolut nödvändigt att EU snabbt undersöker frågan om utsläppsskatt, statligt stöd för att stödja den "nya gröna given" och gemenskapsbudgeten för att förebygga klimatförändringar.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Att klimatet förändras råder det inga tvivel om. Däremot är det inte klart huruvida detta i huvudsak eller i väsentlig grad beror på mänsklig påverkan eller om det i huvudsak eller i väsentlig grad är en del av en naturlig process. Osäkerheten är betydande både om vad som pågår och om vad som bör göras. Men just osäkerheten talar för att vi t.ex. bör ta de första stegen för att bromsa koldioxidutsläpp i atmosfären. Jag har därför tidigare röstat för förslaget att minska dessa med 20 procent fram till 2020.

Europaparlamentets tillfälliga utskott för klimatförändringar har nu lagt fram ett betänkande om hur EU bör arbeta i klimatfrågan. Betänkandet är mycket spretigt. Det förefaller som om de inblandade ledamöterna ägnar sig åt att blidka särintressen, till exempel jordbruk och turism. Samtidigt kräver man också mer finansiering och nya mekanismer och föreslår i praktiken stora steg mot en centraliserad planekonomi med Brysselstyrda propagandakampanjer i skolor och fritidshem.

Betänkandet avlägsnar sig så långt från kärnfrågorna att jag har sett mig tvungen att rösta emot det. Vi kan inte hålla på och säga ja till allt som läggs fram för att demonstrera vår berättigade oro, osäkerhet och handlingsvilja i klimatfrågan.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande i vilket man återinför EU:s kortsiktiga åtagande att minska utsläppen med 30 procent senast 2020 om det finns ett internationellt avtal. I betänkandet återinförs också målet i färdplanen från Bali att industriländerna borde minska sina utsläpp med 80 procent senast 2050. Jag välkomnar detta betänkande, i vilket man uppmanar kommissionen och rådet att inta en

ledarskapsroll vid de kommande samtalen om perioden efter Kyoto i Köpenhamn och där man kräver lägsta energieffektivitetsnormer inom EU för nya och renoverade byggnader. I betänkandet kräver man att Ekofinrådet ska införa reducerade momsskattesatser för förnybar energi och energibesparande produkter.

Jag stöder kravet på ekonomiska incitament som t.ex. ett system för handel med koldioxid för länder som vill skydda sina tropiska regnskogar, och kravet på att energieffektiva åtgärder ska vidtas på lokal och regional nivå för att bekämpa energifattigdom.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) EU:s antagande av detta betänkande bevisar att unionen är aktivt engagerad i kampen mot de negativa effekter klimatförändringen ger upphov till. Den globala uppvärmningen är en av de mest komplicerade frågor som hela planeten står inför. Det är därför det krävs en gemensam insats som omfattar alla länder. De över 150 rekommendationerna i detta betänkande täcker de flesta områden där förbättringar kan göras för att uppnå EU:s mål om att sänka temperaturhöjningen till 2°C.

För att se till att detta mål nås måste varje enskild person vara aktivt engagerad och väl känna till hur man skyddar miljön och tar sitt ansvar gentemot framtida generationer.

Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa stöder kampen mot den globala uppvärmningen, inte endast genom att anslå medel för utvecklingen av innovativ teknik utan också genom sätt att öka energieffektiviteten. Investeringar i forskning och innovation kommer att möjliggöra utvecklingen av rena tekniker till svar på de utmaningar som klimatförändringen innebär.

Jag menar att de åtgärder som föreslås går att utföra och kan genomföras på medellång och lång sikt. Även om de flesta länder står inför ett antal ekonomiska och finansiella problem måste man ägna särskild uppmärksamhet åt att stoppa klimatförändringens negativa effekter.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Det glädde mig att kunna ge mitt stöd till slutbetänkandet från det tillfälliga utskottet för klimatförändringar.

Dagens betänkande från Karl-Heinz Florenz bygger på vetenskapliga principer och redogör för de utmaningar som vårt samhälle står inför på olika områden som transporter, markanvändning, energi och avfallshantering. Den nuvarande ekonomiska krisen borde inte användas som en ursäkt för att backa från våra åtaganden om miljön. Vissa mindre progressiva krafter har försökt använda den ekonomiska nedgången som en ursäkt för att inte behöva respektera de nödvändiga klimatåtagandena. Detta bör betraktas inte bara som det cyniska knep det är av krafter som inte är det minsta intresserade av att ta sig an de konkreta aspekterna av klimatförändringarna, utan också som oerhört kortsynt.

Jag motsätter mig särskilt idén att kärnkraft har en roll att spela i dagens och morgondagens miljövänliga ekonomi. Irland måste förbli en kärnkraftsfri ö. Rena och förnybara energiresurser borde utgöra basen för vår energiförsörjning, inte den kortsiktiga och farliga galenskap som kärnkraft är.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag hälsar er alla god dag. Jag ger mitt fulla stöd till betänkandet, och jag vill tacka er, herr Florenz, för ett utförligt betänkande om EU:s framtida politik i klimatfrågan. Det är fruktansvärt att den globala klimatförändringen påverkar och kommer att påverka vår miljö och därigenom vår hälsa och vårt samhälle. Vi har därför en skyldighet att arbeta för en överenskommelse om en politik som kommer att hjälpa till att begränsa de faktorer som bidrar till en framtida katastrof.

Sedan parlamentets beslut i april om att inrätta det tillfälliga utskottet för klimatförändringar har förhandlingarna om bistånd för att integrera EU:s åtgärder i ett globalt sammanhang varit framgångsrika. Vi måste emellertid ständigt ompröva våra ambitioner avseende minskningsmål, energiförbrukning och jordbrukets roll. Genom samarbete kommer vi kanske att kunna minska koldioxidutsläppen och sakta ned den globala uppvärmningen i Europa och hela världen.

Som Karl-Heinz Florenz sa finns det mer än ett sätt att angripa klimatförändringen, men vi vet att det är rätt att börja med att förbättra effektiviteten och förvaltningen av tillgångar. Den globala klimatförändringen skadar vår miljö, vår nuvarande livsstil och möjligheterna för framtida generationer. Vi måste göra vårt bästa för att sakta ned denna process eller till och med stoppa den. Jag tackar er alla.

Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL) Även om jag stödde detta betänkande under den slutliga omröstningen så hindrar det mig inte från att uttrycka allvarliga invändningar mot vissa delar av det. Jag anser inte att odlingen av fodergrödor för intensiv boskapsskötsel påverkar klimatet negativt. Inte heller anser jag att ett europeiskt markskyddsdirektiv bör införas för att ta itu med problemen med klimatförändringen.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I det aktuella ekonomiska klimatet blir det allt svårare att finansiera investeringar i ren teknik och grön energi, som är så nödvändiga i kampen mot den globala uppvärmningen. Det är därför jag vill göra gemensam sak med de av mina kolleger som stöder detta betänkande och föreslå åtgärder som syftar till att öka "intelligenta investeringar", som är en lösning inriktad mot både klimatkrisen och kreditåstramningen, eftersom den kan generera nya jobb.

En sådan åtgärd är kommissionens förslag till förordning som debatteras i parlamentet, där det anges att medlemsstaterna får finansiera storskaliga offentliga program för bostadsrenovering med hjälp av struktur- och sammanhållningsfonderna. Detta kan ha många fördelar. Exempelvis kan låginkomstfamiljer få ekonomiskt bistånd för att modernisera uppvärmningssystem och därigenom göra avsevärda besparingar på sina löpande räkningar. Dessutom kommer denna åtgärd att bidra till en minskning av EU:s energiberoende, vilket är en prioriterad fråga mot bakgrund av den energikris som Europa nyligen gick igenom.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I detta betänkande behandlas de viktigaste frågor som rör klimatförändringarna, som t.ex. kravet på att avsevärt minska växthusgasutsläppen, främja förnybara energikällor och förbättra energieffektiviteten.

Vi står för närvarande inför en situation där klimatförändringens och den globala uppvärmningens effekter närmar sig snabbare än vi tidigare anat. Därför är det absolut nödvändigt att miljöpolitiken förblir högsta prioritet för EU och de enskilda medlemsstaterna.

Tillsammans med det klimat- och energipaket som antogs i december går nu EU tydligt i tåten när det gäller miljölagstiftning och kan uppmuntra länderna utanför Europa att följa dess exempel och främja politik för att bekämpa klimatförändringarna.

Vi har helt enkelt inte råd att inte ta itu med denna fråga och att vänta femtio år för att se vilka konsekvenserna blir.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom det ger oss en "färdplan med 12 punkter" för insatser för den framtida integrerade politiken i klimatfrågan.

I betänkandet betonas betydelsen av att EU och andra industrialiserade nationer som grupp inrättar ett mål på medellång sikt för att sänka utsläppen av växthusgaser med 25–40 procent senast 2020, samt ett långsiktigt mål på en minskning med 80 procent till 2050, jämfört med 1990.

För att nå dessa mål och anpassa sig till klimatförändringen måste närmare 175 miljoner euro per år avsättas på EU-nivå. Detta omfattar inrättandet av en klimafond, som finansieras av inkomsterna från systemet med utsläppshandel och/eller motsvarande privata medel i medlemsstaterna, för att få fram de investeringar och den solidaritet som krävs för att finansiera en framtida klimatpolitik.

Särskild uppmärksamhet måste ägnas forskning för att garantera vetenskapligt stöd för utvecklingen och användandet av "rena" tekniker. Miljöpolitiken måste utnyttjas som en möjlighet att anpassa sig till effekterna av klimatförändringen. Den måste också tillämpas på ett riktigt sätt och över flera sektorer för att ta itu med effekterna av krisen genom skapande av nya "gröna" jobb i konkurrenskraftiga företag.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Hittills har, under olika mandatperioder, 13 Europaparlamentsresolutioner lagts fram om klimatförändringen. Trots dessa insatser från både kommissionen och parlamentet fortsätter denna fråga att utlösa polemik. Karl-Heinz Florenz betänkande förändrar inte inställningen hos dem som inte är övertygade om att mänsklig verksamhet har ett avgörande inflytande på klimatförändringen, som under miljontals år bara har varit underkastad naturlagarna.

Ytterligare ett problem inbegriper själva tanken om en integrerad politik för alla länder i Europa. Med tanke på att man i betänkandet inte hänvisar till de särskilda omständigheterna för de nya medlemsstaterna eller, vilket är ännu viktigare, till de insatser som dessa har gjort sedan 1989 för att minska föroreningar och utsläpp av växthusgaser, så kan man inte tala om något integrerat arbetssätt. Olika länder har rätt att sätta upp olika mål. Länderna måste ha rätt att välja vilken teknik de vill använda för att utvinna energi. När det gäller rekommendationerna till kommissionen om att inrätta ett bindande 20-procentsmål för att förbättra energieffektiviteten verkar det som om misstanken om att dyr, utländsk energiteknik främjas i hemlighet inte är ogrundad.

Lydie Polfer (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Florenzbetänkandet. Det är ett utmärkt arbete därför att detta betänkande räknar upp ett stort antal åtgärder som ska vidtas inom så olika områden som energi,

biobränslen, energieffektivitet, rörlighet, turism, jordbruk och boskapsskötsel, markskydd och vattenförvaltning, och även avfallshantering och resurshantering, framtida ämnen, samt utbildning.

Det utmärkta arbete som gjorts av det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, som inrättades den 25 april 2007, är visionärt och dess förslag till svar på klimatförändringen förtjänar stöd från alla som är engagerade i det politiska, ekonomiska och sociala livet.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Ett stort antal ämnen behandlas i debatten om EU:s framtida integrerade politik i klimatfrågan, och detta bör vägleda oss i strävan efter rimliga, genomförbara, vetenskapligt grundade lösningar. En trångsynt debatt där man avvisar all annan vetenskap än den officiella versionen, där man bortser från behovet av forskning och släpper osäkerheten i vetenskaplig forskning gör vetenskap till en dogm, och dogmer är inte särskilt användbara för politiska beslutsfattare.

Vi måste därför prioritera en inriktning på diversifierad och effektiv energiproduktion och energiförbrukning, som kan minska vårt beroende och garantera den livskvalitet som vi önskar för alla, både européer och icke-européer.

Vi står därför inför en enorm vetenskaplig utmaning, där de statliga myndigheterna har en skyldighet att prioritera investeringar i forskning och utveckling och också, särskilt i den mån de själva agerar på marknaden, främja inrättandet av lönsamma marknader för mer energieffektiva produkter. Klimatförändringen uppfordrar oss att ta ett steg framåt i utvecklingen, inte ett steg tillbaka. Låt oss göra den insatsen.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) De mål som EU har satt upp för att uppnå en samordnad minskning är avgörande för om motsvarande förändring till det bättre i vår miljö ska komma till stånd.

Jag röstade för att förbättra strukturen hos denna samordning genom att använda en mängd källor – däribland de gynnsamma effekterna av säker kärnkraftsproduktion – vilka alla ska ses mot bakgrund av råden från nationella inspektionsmyndigheter och ny teknik.

Eftersom det behövs finansiering röstade jag också för att auktionsinkomsterna från gemenskapens system för utsläppshandel ska användas för att täcka kostnaderna för eventuella nödvändiga förändringar. Detta inbegriper investeringar i ny teknik.

Ett system för handel med utsläppsrätter för luftfarten kanske bara får marginell effekt, men är ändå en lämplig väg att gå.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Debatten om en integrerad politik för klimatförändringarna är viktig om vi vill nå en minskning av koldioxidutsläppen med 50 procent till 2050.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för antagande av Karl-Heinz Florenz betänkande med titeln "2050: Framtiden börjar i dag: rekommendationer för EU:s framtida integrerade politik i klimatfrågan". Betänkandet utarbetades av det tillfälliga utskottet för klimatförändringar, som utsågs i juni 2007.

Betänkandet är en tydlig förteckning med rekommendationer som rör minskningar av koldioxidutsläpp, som gemenskapsorganen (främst Europeiska kommissionen) och medlemsstaterna ska genomföra. För att uppnå dessa mål kommer det också att krävas insatser på lokal nivå.

Förändringarna i vårt klimat är plötsliga och får allvarliga negativa konsekvenser. EU och industriländerna bör anta målet att minska utsläppen av växthusgaser med mellan 25 och 40 procent fram till 2020 och, på lång sikt, att minska utsläppen med 80 procent fram till 2050, jämfört med 1990 års nivåer.

De återstående rekommendationerna i betänkandet omfattar partnerskap och samarbete på solenergiområdet, med tredjeländer runt Medelhavet samt en energiförbrukning med nollutsläpp för nya bostadsbyggnader senast 2015 och för alla nya byggnader till 2020, med alternativet att utvidga detta mål på lång sikt till att även omfatta renoverade byggnader. Planerna omfattar också inrättandet av en europeisk gemenskap för förnybara energikällor, med målet att stödja forskning och utveckling för att utveckla nya, banbrytande tekniker.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag avstod från att rösta om klimatbetänkandet. Det innebär inte att jag anser att hela betänkandet är dåligt. Det innehöll dock en kombination av korrekta vetenskapliga data och falsk polemik. Allt arbete som utskottet gjorde var ensidigt och den mångfald av vetenskapliga uppfattningar som finns återspeglades inte. Det är inte möjligt att utarbeta ett balanserat betänkande på denna grund. Tyvärr har den typen av arbetssätt blivit mera vanlig i upptakten inför valet till Europaparlamentet.

- Betänkande: Claudio Fava (A6-0026/2009)

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Favabetänkandet om förslaget till direktiv om påföljder för arbetsgivare för olagliga invandrare.

Enligt kommissionens siffror bor mellan 4,5 och 8 miljoner tredjelandsmedborgare olagligt i EU och de är därför favoritmål för samvetslösa arbetsgivare som utnyttjar olaglig arbetskraft.

Det är absolut nödvändigt att vi lyfter fram dessa metoder, som är ovärdiga ett Europa där respekten för de grundläggande mänskliga rättigheterna bör gälla för alla och envar. Tiden är äntligen inne att betona ansvaret hos dem som skor sig på dessa särskilt utsatta människor. Vi måste sluta kriminalisera dessa offer genom att stigmatisera olagliga invandrare. När det gäller de åtgärder som vi förespråkar här är det inte bara frågan om att straffa oärliga arbetsgivare utan också om att försvara ett antal sociala rättigheter, såsom rätten att företrädas av en fackförening.

Vi bör dock inte ropa ut vår seger alltför tidigt eftersom hotet om påföljder inte är tillräckligt. Vi måste ha de nödvändiga rättsliga kontrollinstrumenten på plats. Först då kommer vi att kunna tillämpa en effektiv gemensam invandringspolitik.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. – Europaparlamentet har idag röstat om Claudio Favas (PSE, IT) betänkande (A6-0026/2009) som gäller påföljder för arbetsgivare som anställer tredjelandsmedborgare som vistats olagligt i EU.

Eftersom rapporten ålägger medlemsstaterna att vidta straffrättsliga sanktioner har vi moderater valt att inte stödja rapporten.

Gérard Deprez (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag stöder Favabetänkandet, som vi kommer att använda för att införa strängare straff mot arbetsgivare som utnyttjar olaglig arbetskraft.

Hädanefter kommer böterna att omfatta kostnaden för att återsända arbetstagare till deras ursprungsländer och betalning av inestående ersättningar (lön, skatter och sociala avgifter). Andra föreslagna sanktioner omfattar alltifrån fråntagande av rätt till offentliga förmåner till tillfällig eller permanent stängning.

Låt oss betona de tre centrala punkterna i systemet. För det första, den signal som skickas till samvetslösa eller oärliga arbetsgivare genom att införa straffpåföljder i de allvarligaste fallen av utnyttjande av olaglig arbetskraft, såsom användande av minderåriga under särskilt olämpliga arbetsförhållanden eller fall där arbetstagaren utsatts för människohandel. För det andra, möjligheten till lindrigare bestämmelser för privatpersoner, om de personliga anställningsförhållandena är i sin ordning. Slutligen, ansvaret för företag som ingår i en underleverantörskedja, om det kan bevisas att de kände till att underleverantören använde sig av olagliga invandrare.

Till sist: låt oss komma ihåg att detta är en fråga om miniminormer (varje stat är fri att utöka sanktionerna mot arbetsgivarna och skyddet för olagliga invandrare) och att det finns en klausul om översyn vart tredje år för att möjliggöra en anpassning utifrån erfarenheterna.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det betänkande som utarbetats av vår kollega är ett första steg för att bekämpa olagliga anställningar och minska en av de allvarligaste sidorna av den gränsöverskridande brottsligheten. Hittills har ländernas politik varit mera inriktad på hur man ska hindra olagliga invandrare från att komma in på arbetsmarknaden, men hädanefter kommer vi att angripa problemet vid roten genom att bestraffa arbetsgivare som skor sig på olagliga invandrares utsatthet.

Majoriteten av dessa anställda arbetar inom jordbrukssektorn, och det finns oräkneliga fall där dessa människor har tvingats stå ut med omänskliga förhållanden, mycket ofta utan att få betalt. De bestämmelser vi föreslår innebär inte bara att arbetsgivarna bestraffas utan säkerställer också att arbetstagarna får ut den lön de har inestående. Vi behövde bestämmelser av detta slag för att inrätta standardbestämmelser på gemenskapsnivå för att bestraffa arbetsgivare eftersom den strida strömmen av människor i flertalet fall kommer via gränsöverskridande nätverk för människohandel.

Vi får inte tolka detta betänkande som att EU:s gränser ska stängas, utan som en förstärkning av principen om gemenskapspreferens. Med tanke på den demografiska profilen i flertalet medlemsstater behöver vi ha öppna arbetsmarknadsgränser, dock med förbehållet att strömmen av arbetstagare är laglig och passar gemenskapens behov.

Patrick Gaubert (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Det gläder mig att en mycket stor majoritet har antagit förslaget till direktiv, som är av grundläggande betydelse i kampen mot olaglig invandring och helt nödvändigt för genomförandet av en gemensam övergripande invandringspolitik.

Olagliga anställningar är det som främst lockar dessa tusentals män och kvinnor som korsar våra gränser varje dag i föreställningen om att de kommer att få ett ordentligt jobb för att försörja sina familjer. I själva verket blir de slavar hos vissa arbetsgivare som utnyttjar deras utsatta situation och okunnighet om vilka rättigheter de har, för att exploatera dem och använda dem som billig arbetskraft.

Detta direktiv skickar ut dubbla signaler: en som avser de ohederliga arbetsgivarna, som inte längre kommer att kunna utnyttja situationen riskfritt, och en annan som avser de potentiella olagliga invandrarna, som kommer att avskräckas av strängare villkor för att kunna få en laglig anställning.

Den kompromiss som förhandlades fram med rådet är tillfredsställande, och vi kan bara hoppas på att medlemsstaterna genomför detta direktiv snabbt för att få slut på den utsatta situation som tusentals människor i Europa befinner sig i.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi kan bara ställa oss bakom det allmänna förbudet mot anställning av olagliga arbetstagare för att motverka olaglig invandring. På samma sätt kan vi bara ställa oss bakom påföljder för arbetsgivare som anlitat den här typen av arbetskraft, ofta för att utnyttja den, och som inte är någonting annat än moderna tiders slavhandlare.

Jag har dock några förbehåll. Återigen drar EU nytta av ett fall som grundas på gemenskapsrätten (första pelaren) för att utvidga sin behörighet när det gäller harmonisering av medlemsstaternas straffrättsliga lagstiftning. Man bör dock notera att Irland och Storbritannien har utnyttjat sitt undantag som erkänns i fördragen.

Jag erinrar mig vad som hände i Frankrike efter en strejk på en innerrestaurang i Neuilly som president Sarkozy gillar. Arbetsgivarna hävdade att de drabbas av för en alltför sträng arbetsmarknadspolitik eller att de skyddar arbetskraften, som de betalar den lagliga minimilönen, och att det blev lätt för de olagliga invandrarna att bli lagliga genom att arbeta – en situation som kommer att förstärkas ytterligare av detta direktiv genom löftet om att den som anmäler sin arbetsgivare ska få sin status erkänd.

Jag befärar att allt detta i realiteten, i länder som är så släpphänta som Frankrike i detta avseende, inte kommer att begränsa inflödet av olaglig invandring.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Detta betänkande har flera förtjänster.

Den första är att det har ett pedagogiskt syfte. I betänkandet fastslås det oroväckande faktumet att den olagliga invandringen i Europa ökar, en invandring som uppskattas till mellan 4,5 och 8 miljoner enligt kommissionens egna siffror, och man pekar ut de branscher där koncentrationen av olaglig arbetskraft är störst: byggbranschen, jordbruk, städning, hotell och restauranger.

Den andra är att man i betänkandet intensifierar kampen mot svartarbete, särskilt genom att införa ekonomiska och straffrättsliga påföljder för arbetsgivare som anställer olagliga invandrare.

Tyvärr har detta betänkande också många begränsningar. Det innehåller inte några åtgärder för att stoppa dessa oregelbundna flöden av olaglig invandring. Återupprättandet av inre gränskontroller övervägs inte ens.

Dessutom är det, i tider av social och ekonomisk kris och kraftigt stigande arbetslöshet, av högsta prioritet för länderna i EU att skydda sina jobb, och då blir det viktigt att tillämpa nationell politik och gemenskapspolitik som syftar till social protektionism. Vi måste reservera jobben för fransmännen i Frankrike och för européer i Europa. Det är en fråga om att tillämpa principerna för nationell och europeisk preferens och skydd som nödvändiga villkor för ekonomisk och social återhämtning i länderna i EU.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstar för Claudio Favas betänkande om påföljder mot arbetsgivare för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i EU.

Vi måste sätta stopp för anställande av olagliga invandrare, både för att skydda dem från att utnyttjas och för att hindra att ekonomin för landet i fråga tar skada.

Den viktigaste frågan är inte att bestraffa de olagliga arbetstagarna från tredjeländer utan att straffbelägga arbetsgivarna, som har en mycket starkare ställning.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder införandet och verkställandet av påföljder mot arbetsgivare till invandrare som utan tillstånd vistas i en medlemsstat. Det här betänkandet innehåller minimiregler om brottspåföljder mot arbetsgivare, och inspektioner ska göras i de branscher som är mest öppna för missbruk. I Skottland är vi dock redan skyddade av lagen om invandring, asyl och nationalitet från 2006.

Lydie Polfer (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för förslaget till direktiv, där man tar itu med det utbredda hotet från olaglig invandring som ofta leder till exploatering. Det finns i själva verket mellan 4,5 och 8 miljoner olagliga invandrare i EU som arbetar inom bygg- och anläggningssektorn, jordbruk, hotell och andra branscher. Vi måste förstärka kampen mot den olagliga invandringen genom att införa olika typer av påföljder mot de arbetsgivare som anställer dessa olagliga invandrare på EU-nivå.

Det handlar i själva verket om att ge företagen ett ansvar och på så vis bidra till att stärka kampen mot den olagliga invandringen.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Det gläder mig att Europaparlamentet i dag med stor majoritet har antagit förslaget till direktiv om att införa påföljder mot dem som anställer olagliga invandrare.

Detta "påföljdsdirektiv" passar in i EU:s strategi för att bekämpa olaglig invandring, som omfattar det s.k. blåa kortet för att främja selektiv invandring och "återvändandedirektivet".

Svartarbete utgör ett hot mot den europeiska ekonomin, särskilt med den nuvarande ekonomiska krisen.

EU ses fortfarande som ett eldorado av många olagliga invandrare – de hittar ofta arbete och en livskvalitet här som de inte kan finna i sitt eget land.

Man uppskattar att det finns mellan 4,5 och 8 miljoner tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i EU, och de hittar vanligtvis arbete inom bygg- och anläggningssektorn, jordbruket, hushåll och hotell. De utför dåligt betalda jobb, som ofta gränsar till exploatering.

Samvetslösa arbetsgivare drar nytta av dessa olagliga arbetstagare som är beredda att arbeta för mycket låga löner och under farliga förhållanden.

Tack vare dagens omröstning kommer det framdeles att kosta dyra pengar för arbetsgivarna att anställa olagliga arbetstagare, och det kan till och med leda till fängelse.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. (DE) Jag röstade för Claudio Favas betänkande om påföljder mot arbetsgivare för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i EU. Jag instämmer i de farhågor som föredraganden uttrycker för de sociala effekterna av denna företeelse och de exploaterande arbetsförhållanden som dessa migranter arbetar under.

Samvetslösa arbetsgivare utnyttjar olagliga invandrare för dåligt betalda, okvalificerade jobb som ingen annan vill ta. Dessutom bör olagligt arbete ses som ett samhälleligt ont eftersom det kan leda till såväl sämre löner och arbetsförhållanden som snedvriden konkurrens mellan företag. Jag applåderar därför Claudio Favas initiativ som syftar till att skydda dessa utsatta människors rättigheter.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Kommissionens förslag till direktiv och Europaparlamentets relaterade betänkande om införandet av påföljder mot dem som anställer tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i EU är ett monument över hyckleri och falskhet. Det verkliga målet är inte att införa påföljder mot arbetsgivare som på ett barbariskt sätt exploaterar invandrare som arbetskraft utan tvärtom att bestraffa, arrestera och på ett brutalt sätt förvisa invandrare till deras ursprungsländer. Det är en i raden av åtgärder i EU:s anti-invandringspolitik, som den uttrycks i "invandringspakten", och en följd av det ökända "skamliga direktivet" om 18 månaders frihetsberövande för "olagliga" invandrare samt utvisning och förbud mot inresa till EU:s territorium i fem år.

Förslaget till direktiv och Europaparlamentets betänkande går i precis samma riktning och förstärker i själva verket de repressiva åtgärderna mot invandrare, systematiserar den sociala exkluderingen av dem och underlättar i allt väsentligt för kapitalet att exploatera dem ännu brutalare.

Det grekiska kommunistpartiet röstar emot både betänkandet och kommissionens förslag till direktiv.

Partiet stöder invandrarnas rättfärdiga krav, en legalisering av dem, avskaffandet av svart och odeklarerad arbetskraft, lönehöjning, lika lön för lika arbete och fullständigt skydd av sociala och medborgerliga rättigheter.

- Förslag till resolution: (B6-0062/2009)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till resolution om hur informations- och kommunikationstekniken (IKT) kan bidra till ökad energieffektivitet, därför att jag anser att IKT spelar en avgörande roll för att förbättra energieffektiviteten och kan resultera i en beräknad besparing på över 50 miljoner ton koldioxid varje år.

Medlemsstaterna måste använda den potential som IKT utgör fullt ut för att uppfylla de mål som sätts upp i klimat- och energipaketet om att minska utsläppen av växthusgaser med minst 20 procent, öka andelen energi från förnybara källor med 20 procent och öka energieffektiviteten med 20 procent i EU fram till 2020.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade för detta betänkande, som utarbetats av en tjeckisk ledamot av Europaparlamentet från vår politiska grupp, därför att vi anser att det behandlar en fråga av största betydelse: hur informations- och kommunikationstekniken (IKT) kan bidra till ökad energieffektivitet. Denna teknik kan vara en drivkraft bakom ökad produktivitet, tillväxt och kostnadsminskningar som leder till konkurrenskraft, hållbar utveckling och förbättrad livskvalitet för EU-medborgarna. Det är anledningen till att vi instämmer i förslaget om att föreslå kommande ordförandeskap i rådet att de prioriterar IKT-frågan och dess betydelse för arbetet med att bekämpa och anpassa sig till klimatförändringarna.

Vi anser också att det är viktigt att större insatser görs på samtliga beslutsnivåer i syfte att utnyttja alla tillgängliga finansieringsverktyg för spridning och användning av nya IKT-baserade tekniska lösningar som ökar energieffektiviteten.

På samma sätt är det viktigt, mot bakgrund av den tid det tar att anta en systematisk strategi för intelligenta IKT-lösningar, att öka kunskaperna om dessa lösningar som särskilt lägger vikt vid att minska utsläppen i samband med utbyggnaden av städer, framför allt genom att utveckla intelligenta byggnader, gatubelysning och överförings- och distributionsnät samt genom organisationen av kollektivtrafiken.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jag stödde förslaget till resolution om hur informations- och kommunikationstekniken (IKT) kan bidra till ökad energieffektivitet.

IKT bör bli framtidens lösning för praktiskt taget all energiförbrukande utrustning och bidra till omfattande minskningar av energiförbrukningen. Om vi inte vidtar några sådana åtgärder kan det leda till en avsevärd ökning av efterfrågan på energi, redan under de närmaste åren (omkring 25 procent på fyra års tid).

De största besparingarna kan vara möjliga i sektorn för produktion och överföring av elektricitet. Effektiviteten bör ökas med omkring 40 procent inom energiproduktionen och med omkring 10 procent inom energidistributionen. IKT bidrar också till en bättre förvaltning av energinätet samt till att underlätta integreringen av förnybara energikällor. Tack vare användningen av IKT kommer det att gå att göra omfattande besparingar inom uppvärmning, luftkonditionering och belysning av byggnader. Allt detta kommer att bidra till en verklig minskning av koldioxidutsläppen, både i energienheter och globalt sett.

Denna teknik, inklusive komponenterna i sig, och mikro- och nanoelektroniksystem samt många moderna tekniska tillämpningar (exempelvis fotonik), ökar konkurrenskraften och skapar nya möjligheter för företag och arbetsmarknaden.

Att öka energieffektiviteten innebär att minska energiförbrukningen under produktions-, överförings- och distributionsfaserna samt även för slutkonsumenten. Med tanke på att detta uppnås genom förändringar av såväl teknik och beteende som ekonomi, som syftar till att säkerställa samma nivå av bekvämlighet och service, bör modern ITK tillämpas så brett som möjligt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade för förslaget till resolution om hur informations- och kommunikationstekniken kan bidra till ökad energieffektivitet.

Jag skulle säga att vi faktiskt, vid sidan av målet att minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent fram till 2020, också måste åta oss att förbättra energieffektiviteten med 20 procent under samma period. Av den anledningen stödde jag det framlagda förslaget, som syftar till att öka kunskaperna, exempelvis genom demonstrationsprojekt, om vikten av informations- och kommunikationsteknik för att förbättra energieffektiviteten i ekonomin i EU. Denna teknik kan vara en drivkraft bakom ökad produktivitet, tillväxt och kostnadsminskningar som leder till konkurrenskraft, hållbar utveckling och förbättrad livskvalitet för EU-medborgarna.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets förslag till resolution om att lösa problemet med energieffektivitet genom informations- och kommunikationsteknik eftersom jag är helt övertygad om att denna teknik kan erbjuda hållbara lösningar på detta problem.

Energieffektivitet är en oerhört viktig fråga eftersom vi är väl medvetna om att de naturresurser som vi får vår energi från hela tiden krymper och vid någon tidpunkt kommer att ta slut. Följaktligen anser jag att all teknik som kan användas för att uppnå energieffektivitet är till gagn för samhället som helhet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Frågan om EU:s energisäkerhet har tagits upp många gånger här i parlamentet, särskilt av företrädare för de nya medlemsstaterna.

Den kris som under de senaste veckorna har påverkat många medlemsstater har tydligt visat hur reell faran för att vår gasförsörjning stängs av faktiskt är, och hur illa förberedda vi är för att hantera konsekvenserna.

EU måste äntligen börja visa solidaritet i sitt sätt att tänka och agera. Vi måste bygga upp en lämplig infrastruktur för överföring, skapa stödmekanismer för länder som kommer att sakna råvarutillförsel och diversifiera de källor från vilka vi erhåller råvaror. Vi måste sträva efter att finna alternativa gaskällor och skapa ett system för att spara energi och effektivisera vår gaskonsumtion.

Jag är medveten om att alla dessa frågor redan har tagits upp vid åtskilliga tillfällen tidigare, men vad hjälper det om vi fortfarande står och stampar på samma fläck?

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Vikten av energieffektivitet och dess bidrag till att nå våra klimatförändringsmål får inte underskattas. Energieffektivitetsprogram har potential att skapa arbetstillfällen.

- Förslag till resolution: (RC-B6-0066/2009)

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för denna resolution om återvändande och återflyttning av fångar från Guantánamoläget.

Jag menar att EU bara kan gratulera president Obama till hans beslut att stänga fångsläget, något som många av oss har krävt under många år. Därför verkar det vara ett bra tillfälle att svara på USA:s krav genom att lägga fram en gemensam ståndpunkt i linje med EU:s värderingar.

Det är också nödvändigt att vi sopar rent framför egen dörr, inom våra egna gränser, och att de EU-länder som har tillåtit CIA att genomföra hemliga överföringar av fångar i sin tur blir medvetna om sitt ansvar.

Niels Busk, Anne E. Jensen och Karin Riis-Jørgensen (ALDE), skriftlig. – (DA) Europaparlamentarikerna från det danska liberala partiet röstade emot punkt 4 i förslaget till resolution om återvändande och återflyttning av fångar från Guantánamoläget, eftersom vi anser att det är varje medlemsstats suveräna rätt att besluta om man vill ta emot fångar från Guantánamo på begäran av den amerikanska administrationen.

Vi är givetvis för att medlemsstaterna samråder med varandra om eventuella följder för allmänhetens säkerhet i hela EU i den händelse medlemsstater önskar ta emot fångar.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) För många ledamöter har fångelse i Guantánamo Bay blivit ett verktyg för att komma åt USA. Personligen är jag tacksam för att Förenta staterna än en gång tog på sig ett oproportionerligt ansvar för att skydda Europa mot terrorism.

Ikke desto mindre håller jag med om att fångelse i Guantánamo Bay bör stängas. Det beror inte på att jag anser att våldsamma terrorister inte behöver hållas inlåsta, tvärtom. Men de rättsliga problemen med interneringen av fiendekämpar måste lösas, och bästa sättet att göra det är att stänga Camp X-Ray.

Även om jag beundrar och stöder USA måste det sägas att internerna i Guantánamo i huvudsak är USA:s ansvar, inte vårt. De togs till fånga eller arresterades under amerikanskt kommando och bör därför åtalas och interneras för påstådda brott mot USA, enligt amerikansk lag och på amerikanskt territorium.

Jag stöder inte förslaget att EU:s medlemsstater ska ta ansvar för dessa oerhört farliga terrorister. Jag tycker emellertid inte heller att EU ska säga åt medlemsstaterna vad de ska göra i fråga om detta.

Därför avstod jag i omröstningen om den här resolutionen.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Vi måste vara mycket försiktiga när vi fattar sådana beslut som de som föreslås i den här resolutionen. Vi kan inte bara öppna famnen och välkomna alla som släpps från Guantánamo. Vi ska se till att före detta interner behandlas med värdighet, men vi måste också se till att det

inte finns något rimligt tvivel om att de är oskyldiga innan vi fattar några beslut. Planlösa beslut kan bli fatala om vi inte är oerhört uppmärksamma.

Chris Davies (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar beslutet att stänga Guantánamo, men är bekymrad över att de europeiska länderna är beredda att ta emot före detta interner som kan ha kvar kopplingar till terrorister. Mot bakgrund av policyn om fri rörlighet för personer i EU kan ett europeiskt lands agerande få återverkningar på andra vid en tidpunkt då vi redan har komplicerade terroristproblem. Vidare begränsas vår förmåga att utvisa misstänkta terrorister av internationella konventioner (såsom den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna), vilka borde ha setts över för länge sedan.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder den här resolutionen som välkomnar president Obamas stängning av interneringslägret i Guantánamo Bay och hans andra viktiga och därmed förknippade dekret, där han påminner om att Förenta staterna måste bära huvudansvaret för stängningen av dessa läger, inklusive internernas framtid, men uppmanar EU:s medlemsstater att, i en anda av att vilja behandla alla rättvist och humant och förstärka den internationella rätten, positivt besvara eventuella förfrågningar från Förenta staterna om hjälp med omplacering av internerna från Guantánamo Bay inom Europeiska unionen.

Rapporterna om att regeringen Obama kommer att behålla interneringsförfarandet bekymrar mig dock djupt.

Edite Estrela och Armando França (PSE), skriftlig. – (PT) Vi röstade för Europaparlamentets gemensamma resolutionsförslag om möjligheten att ta emot Guantánamofångar som inte har anklagats för brott, eftersom vi anser att EU-samarbetet är nödvändigt för att förstärka folkrätten och respekten för de mänskliga rättigheterna, och för att se till att Guantánamofångar blir behandlade på ett rättvist och opartiskt sätt.

Därför anser vi att den portugisiska regeringens initiativ och beredvillighet att samarbeta med den amerikanska administrationen i processen med att stänga Guantánamolägre är ett exempel som bör följas av andra medlemsstater, för att hjälpa Förenta staterna att lösa detta komplicerade problem med respekt för de mänskliga rättigheterna och folkrätten.

Vasco Graça Moura (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jag röstade emot det gemensamma förslaget till resolution. Mot bakgrund av skälen D (tredje punkten) och F anser jag det oacceptabelt att EU skulle uppmantra sina medlemsstater att vara beredda att ta emot fångar som släppts från Guantánamo, i enlighet med ett oklokt och demagogiskt förslag från den portugisiske utrikesministern.

I själva verket bör vi inte under några omständigheter gå med på att EU-medlemsstater tar emot fångar som anses utgöra "potentiella hot" (skäl D). Inte heller bör vi glömma det tidigare fallet med de 61 f.d. fångar som har varit inblandade i terrorism efter sin frigivning (skäl F).

Eftersom det är omöjligt att på ett säkert sätt skilja mellan dem som utgör ett potentiellt hot och dem som inte gör det, så är det uppenbart att försiktighetsprincipen bör råda, inte bara i samband med kemikalielagstiftningen Reach.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Även om det gemensamma förslaget till resolution innehåller vissa punkter som vi anser vara positiva, särskilt där det står att "huvudansvaret för hela stängningen av fånglägret på Guantánamobasen och för internernas framtid vilar på Förenta staterna", så klargörs inte hur vi bör se på den oerhört allvarliga humanitära situationen.

Som vi har betonat tidigare motsätter vi oss alla överenskommelser mellan länder eller mellan Förenta staterna och EU om överföring av fångar från Guantánamo. Det betyder inte att beslut och ansökningar från fria enskilda individer, nämligen om asyl i Portugal, inte bör övervägas inom ramen för respekten för nationell suveränitet, för den portugisiska republikens konstitution och för folkrätten.

I resolutionen avstår man dock från att kritisera att interneringen och de olagliga transporter av medborgare inte har ifrågasatts av den nya amerikanska administrationen. Man ignorerar också helt behovet av att avslöja hela sanningen om de kränkningar av folkrätten och de mänskliga rättigheterna som begåtts som en del av det s.k. kriget mot terrorismen, inklusive flera EU-regeringars ansvar för användandet av ländernas flygrum och territorium för överlämnande och transporter av olagligt internerade fångar.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Jag gratulerar till och stöder den amerikanske presidenten Barack Obamas beslut att inleda stängningen av fånglägret på Guantánamobasen. Detta är ett viktigt steg mot en ny början i amerikansk politik. Jag är säker på att alla EU-medlemsstater kommer att stödja den amerikanska

politiken och svara på president Obamas vädjan om samarbete, eller hjälpa till med att lösa frågan med frisläppta fångar, om han ber om det. Jag röstade dock mot den artikel i resolutionen som uppmanar medlemsstaterna att vara beredda att ta emot fångar från Guantánamo, eftersom jag anser att den saken bör beslutas självständigt av varje land i gemenskapen. Jag tvivlar inte på att vart och ett av länderna, när de väl ställs inför ett konkret fall, kommer att svara positivt och erbjuda den amerikanska administrationen sitt stöd. Det kommer dock att vara deras eget val och ett uttryck för deras goda vilja och respekt för humanitära och internationella rättsliga normer.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Europaparlamentarikerna från det grekiska kommunistpartiet röstade emot det gemensamma förslaget till resolution från de politiska partierna i Europaparlamentet, där man uppmanar till omedelbart frisläppande av alla interner som arresterats godtyckligt och kvarhållits av USA på Guantánamobasen och till omedelbar och slutgiltig stängning av basen, som också satts upp olagligt på kubansk jord, mot det kubanska folkets och dess regerings vilja.

Dessutom uppmanas i resolutionen till en "rättvis rättegång" för var och en som USA anser att man har bevis mot, och man uppmanar EU:s medlemsstater att ta emot interner i sina fängelser, inom ramen för EU:s och USA:s gemensamma kamp mot terrorismen. Det är rena farsen och medbrottslighet att gå med på rättegången och dömandet av internerna, när vi alla känner till den medeltida tortyr de har utsatts för och följaktligen hur lite trovärdigt varje sådant bevis är efter årtal av inhuman fångenskap.

Hyllningar till president Obama får folk att förledas när det gäller den imperialistiska politiken. När det gäller denna specifika fråga innebär ordern om Guantánamo att CIA:s möjligheter att föra bort terroristmisstänkta och ta dem till hemliga fängelser kvarstår.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Europaparlamentets gemensamma förslag till resolution om återvändande och återflyttning av fångar från Guantánamolägre, därför att jag välkomnar att EU-länderna tar emot Guantánamofångar. Många EU-medlemsstater bär gemensam skuld när det gäller Guantánamo därför att de, exempelvis, beviljade överflygningar för den olagliga transporten av fångar.

Betänkandet innehåller emellertid några punkter som gör det svårt att rösta för det.

Tortyrmetoderna i Guantánamo, särskilt skendränkningar, kallas inte uttryckligen för tortyr utan i stället för "hårda förhörsmetoder som utgör tortyr" och "annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling".

Dessutom avlogs alla de ändringsförslag som lades fram av gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster och gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, som krävde stängning av alla hemliga fångläger, rätt till ersättning för offren och en utredning av kränkningar av de mänskliga rättigheterna i samband med Guantánamo.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) EU:s svårighet att hantera beslutet att stänga Guantánamo illustrerar tydligt klyftan mellan intentionerna, som grundas på giltiga principer, och verkligheten, som är full med svårigheter.

Stängningen av Guantánamo är en god nyhet både som sådan och symboliskt. Stängningen löser dock inte det problem som anläggningen inrättades för – och som den inte heller lyckades lösa – nämligen att ta itu med ett hot mot nationell och internationell säkerhet som har helt andra egenskaper än de traditionella fiender som folkrätten utformades och är förberedd för.

I stället för att bara samarbeta genom att eventuellt ta emot tidigare Guantánamofångar – en åtgärd som kan bli nödvändig men där man måste beakta ett antal begränsningar – måste EU, Förenta staterna och det internationella samfundet samarbeta för att sträva efter en stabil och varaktig rättslig lösning på den utmaning som internationella terrorister utgör. Om så inte sker kommer Guantánamo att följas av ännu en dålig lösning.

När det gäller att ta emot f.d. interner bör detta samordnas på EU-nivå, och det är rådligt att inte ta in dem som, under andra omständigheter, inte skulle få visum av säkerhetsskäl. Beredvillighet och försiktighet bör vara de kriterier som tillämpas.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstade emot det gemensamma förslaget till resolution om återvändande och återflyttning av fångar från Guantánamolägre. Jag är helt övertygad om att ansvaret för hela stängningen av fånglägret på Guantánamobasen och för internernas framtid vilar endast och uteslutande på Förenta staterna.

Dessutom instämmer jag inte i resolutionens försäkran att ansvaret för respekten för folkrätten och de grundläggande rättigheterna delas av samtliga demokratiska länder, särskilt EU. Vi kan inte ingripa i en fråga där Förenta staternas regering ensam är behörig. Kort och gott, av de ovan nämnda anledningarna är jag emot möjligheten att släppa in Guantánamofångar i EU.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Alla EU:s medlemsstater måste dra sitt strå till stacken när det gäller att göra stängningen av fängelset i Guantanamo Bay möjlig. Det tjänar ingenting till att uppmana amerikanerna att stänga stället, som den nye presidenten gör, om vi inte kan ta en del av ansvaret.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag välkomnade nyheten om Barack Obamas beslut angående stängningen av Guantánamofängelset. Under sin valkampanj underströk Barack Obama att han skulle prioritera en stängning av detta ökända fängelse.

Frågan om återvändande och återflyttning av fångar från Guantánamolägre kan vara ett tecken på en väsentlig förändring i den amerikanska politiken i rätt riktning, nämligen mot respekt för såväl grundläggande rättigheter som humanitär och internationell rätt. Varje fånge bör ställas inför rätta. Om de befins skyldiga bör de avtjäna sitt straff i ett fängelse i Förenta staterna. De som inte har dömts och som frivilligt går med på att återsändas, bör sändas tillbaka till sina ursprungsländer så snart som möjligt. Fångar som inte kan sändas tillbaka till sitt ursprungsland på grund av risken för tortyr eller förföljelse bör tillåtas att stanna i Förenta staterna, där de bör få humanitärt skydd och ersättning. För närvarande hålls omkring 242 fångar på Guantánamo. Vissa av dem är där endast därför att det inte finns något tryggt land som de kan återvända till. Dessa människor har inte anklagats för något brott.

Kampen mot terrorismen är och förblir en utrikespolitisk prioriterad fråga för både EU och Förenta staterna. Vi måste dock kraftfullt betona att den alltid måste gå hand i hand med respekten för grundläggande rättigheter och rättsstatsprincipen.

9. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.20 och återupptogs kl. 15.00)

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

10. Justering av protokollet från föregående sammanträde

(Protokollet från föregående sammanträde justerades.)

Nils Lundgren (IND/DEM). – (EN) Fru talman! En ordningsfråga: jag hänvisar till artikel 142.2 a och b om fördelning av talartid. I går när vi diskuterade Guantánamofängelset här i kammaren blev jag och många andra talare avbrutna utan pardon när vi överskred vår talartid med några sekunder. Det var Hans-Gert Pöttering och Marek Siwiec, den vice talman som ersatte honom senare på eftermiddagen, som stod för denna bryska behandling.

Å andra sidan tillät Hans-Gert Pöttering den socialdemokratiska gruppens ledare Martin Schulz att överskrida sin tidsgräns med långt över en minut. Jag skulle förstås aldrig drömma om att insinuera att detta berodde på att Hans-Gert Pöttering och Martin Schulz är kompisar – *alte Kameraden* skulle man kunna säga på tyska – men jag tycker att det finns ett återkommande mönster här. Kolleger från de stora grupperna som för ut det politiska budskap som presidiet vill höra behandlas mycket generöst. Kolleger från mindre grupper som för ut det politiska budskap som presidiet inte vill höra behandlas mycket styvmoderligt. Detta är ett brott mot arbetsordningen, där det klart står hur talartiden ska fördelas.

Jag vill påminna Hans-Gert Pöttering och alla hans vice talmän ...

(Talmannen informerade talaren om att han hade överskridit sin talartid.)

Jag skickades hit för att försvara subsidiaritet och medlemsländernas suveränitet, och parlamentets talman och vice talmän har ingen som helst rätt att försöka tysta de som för 15 procent av de svenska väljarnas talan.

Talmannen. – Herr Lundgren! Jag avbryter er nu. Ni har överskridit er talartid med mer än hälften. Jag har noterat vad ni säger, och jag anser att det är tydligt för alla.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (EN) Fru talman! Får jag påminna er om att detta inte skulle ha hänt Martin Schulz. Ni skulle inte ha avbrutit honom. Det är det som är den stora skillnaden. Men ni bevisar att jag har rätt – tack så mycket.

Talmannen. – Jag är säker på att ni misstar er, herr Lundgren. Jag ska notera vad ni har sagt, och det kommer att finnas med i protokollet. Det skulle säkert också vara lämpligt att i presidiet diskutera frågan om avvikande beteende som delvis beror på den tid som finns tillgänglig.

11. Kosovo (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om Kosovo.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Fru talman! Vi diskuterar i dag Kosovo mot bakgrund av ett mycket detaljerat betänkande av Joost Lagendijk, föredraganden, som givetvis hänger samman med kommissionens och rådets uttalanden.

I det här fallet har föredraganden inte någon officiell talartid, vilket jag anser är en ganska förfärlig situation. Om föredraganden skulle lägga fram initiativbetänkandet på måndag kväll så skulle han få fyra minuters talartid. Jag anser att detta är orättvist, och därför ber jag presidiet ta ställning till om en person som har arbetat i månader, som föredraganden i utskottet för utrikesfrågor har gjort, inte också bör ges officiell talartid.

Nu har Gisela Kallenbach gett honom sin minut talartid, av solidaritet med en kollega från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen. Kanske är det möjligt, fru talman, om det står i er makt, att ge Gisela Kallenbach en minuts talartid under förfarandet "catch-the-eye". Jag vill be er att fundera noga över detta. Vi behöver hitta ett annat upplägg i den här typen av fall.

Talmannen. – Det är riktigt att man bör ta itu med det grundläggande problemet. I detta särskilda fall rekommenderar jag Gisela Kallenbach att begära ordet en minut under förfarandet "catch-the-eye", därför att det skulle göra saker och ting mycket enklare.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Fru talman! Jag är tacksam för det här tillfället att sammanfatta den senaste utvecklingen i Kosovo. Om två veckor – den 17 februari 2009 – kommer Kosovo att fira den första årsdagen av sin självständighetsförklaring, och den här debatten ligger verkligen rätt i tiden. Sedan dess har Kosovo antagit en konstitution och en helt ny rättslig och institutionell ram. Självständighetsförklaringen skapade en ny situation och nya utmaningar för världssamfundet och i synnerhet för EU.

Att medlemsstaterna har reagerat olika på självständighetsförklaringen underminerar inte på något sätt unionens övergripande politiska mål. Vi vill fortfarande bidra till Kosovos ekonomiska och politiska utveckling med det övergripande målet att trygga en långsiktig stabilitet för Balkan som helhet.

När det gäller Kosovo betyder detta i synnerhet att bidra till att stärka rättsstatsprincipen, respekten för mänskliga rättigheter och skyddet för minoriteter, samt att uppmuntra till ekonomisk utveckling och arbeta för att värna om Kosovos stora kulturella och religiösa arv.

Det betyder också att fortsätta att se Kosovo i det större sammanhang för västra Balkan som fastställdes vid toppmötet i Thessaloniki 2003. Den policy att stödja ett europeiskt perspektiv för alla länderna på västra Balkan som beslutades vid det tillfället har sedan dess bekräftats, senast av rådet vid dess möte den 8 december 2008.

Vårt fortsatta engagemang bevisas av att Pieter Feith, som är baserad i Priština, snabbt utsågs till EU:s särskilda representant i början av förra året. Ni kommer att få tillfälle att träffa honom i utskottet för utrikesfrågor mycket snart. Hans, och hans grupps, uppgift är att tillhandahålla ett värdefullt stöd på fältet för att hjälpa oss att kollektivt nå alla våra politiska mål.

Nyligen inleddes mandatet för EULEX, det mest ambitiösa civila ESDP-uppdraget hittills, vilket skedde i början av december 2008. Det främsta syftet är att bistå och stödja Kosovos myndigheter i rättsstatsfrågor, särskilt med att bygga upp tull- och polismyndigheter samt rättsväsendet.

Vår största utmaning de närmaste månaderna kommer att bli att intensifiera vårt engagemang i Kosovo, främst genom att övergå till full användning av EULEX. Vi är tillräckligt realistiska för att veta att 2009 kommer att medföra sin beskärda del av svårigheter och hinder.

Kosovos institutioner kommer också att möta många utmaningar i förverkligandet av deras åtaganden att bygga upp ett stabilt multietniskt och demokratiskt Kosovo. Världssamfundets hjälp är viktig om Kosovo ska lyckas integrera sig med resten av regionen fullt ut.

Kommissionen har meddelat att den kommer att lägga fram en studie av olika sätt att främja Kosovos politiska och socioekonomiska utveckling senare i år. Rådet har välkomnat detta. Detta bör ge nya möjligheter och bygga vidare på det som redan har uppnåtts, anpassat utifrån våra erfarenheter de närmaste månaderna.

Situationen i norra Kosovo kommer säkerligen att förbli besvärlig under de kommande månaderna, och behöva uppmärksammas särskilt. De senaste utbrotten av etniskt våld i Mitrovica i början av januari i år var potentiellt allvarliga, men man lyckades begränsa dem. Det är särskilt uppmuntrande att myndigheterna i Priština agerade med hygglig återhållsamhet. Dessa incidenter är emellertid en ständig påminnelse om den konstanta risk för destabilisering som finns där. Vi kommer att fortsätta att noga bevaka situationen i synnerhet i den norra delen av landet.

Ordförandeskapet är tacksamt för parlamentsledamöternas fortsatta intresse och för att ni stöder unionens funktion i regionen. Jag välkomnar särskilt det förslag till resolution som har lagts fram under denna sammanträdesperiod. Det känns uppmuntrande att parlamentet kan ge ett brett stöd till våra bemödanden i regionen och till unionens engagemang för stabilitet i Kosovo i den större regionen.

Ordförandeskapet kommer att hålla er informerade, både genom regelbundna diskussioner här i kammaren och genom mer detaljerade orienteringar via utskotten. Vi planerar olika aktiviteter i vår, däribland mötet i Gymnich i slutet av mars, som kommer att handla om västra Balkan. Jag vet också att Pieter Feith kommer att träffa utskottet för utrikesfrågor i nästa vecka, och han kommer att kunna ge en heltäckande uppdatering om den senaste utvecklingen ute på fältet.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Bara ett år efter självständighetsförklaringen är situationen i Kosovo, och i hela västra Balkan, överlag stabil och under kontroll, trots en del incidenter.

Europeiska unionens närvaro i Kosovo tar form successivt i och med att vi tar över från FN. EU:s särskilda representant finns i Priština, och EU:s rättsstatsuppdrag (EULEX) har satts in i hela Kosovo och kommer att vara fullt operativt i slutet av mars.

Ett stabilt och multietniskt Kosovo är en viktig prioriterad fråga för Europeiska unionen. Bästa sättet för Kosovo att röra sig mot europeisk integration är att skapa ett demokratiskt och multietniskt samhälle, med full respekt för rättsstatsprincipen, att samarbeta fredligt med sina grannar och bidra till stabilitet i regionen och i Europa. Detta kräver omfattande åtgärder för att trygga framtiden för alla samhällsgrupper i Kosovo, och därigenom skapa en grund för hållbar ekonomisk och politisk utveckling.

Myndigheterna ansåg att kommissionens lägesrapport i november 2008 var en objektiv och rättvis bedömning av vad som har uppnåtts och vilka utmaningar som finns framöver. Kosovos myndigheter har åtagit sig att arbeta och samarbeta med kommissionen för att klara dessa utmaningar. Vi har anslagit höga belopp till Kosovo genom instrumentet för stöd inför anslutningen, som en del av de totalt 1,2 miljarder euro som utlovades vid givarkonferensen i juli 2008.

Under 2008 stödde instrumentet för stöd inför anslutningen projekt till ett värde av 185 miljoner euro i Kosovo, en tredubbling jämfört med föregående år. Vi kommer att anslå ytterligare 106 miljoner euro 2009. Kommissionens sambandskontor i Priština, som nu är fullt operativt med alla relevanta kontrollsystem på plats och som tar över efter Europeiska byrån för återuppbyggnad, har hela ansvaret för administrationen av dessa medel.

Kommissionen välkomnar det förslag till resolution som diskuteras här i Europaparlamentet i dag. I det tas många frågor upp som vi anser vara av avgörande betydelse, såsom bevarandet av Kosovos kulturarv, utökad kapacitet för dess offentliga förvaltning, bättre integration av olika samhällsgrupper, vikten av multietnisk utbildning och de romska familjernas lidande i blyförgiftade flyktingläger i norr.

Kommissionen tar mycket allvarligt på alla dessa frågor. Jag kanske får säga några ord om dem i tur och ordning.

Sedan 2004 har kommissionen finansierat återuppbyggnaden av religiösa och kulturella arv – genom ett program med en budget på 10 miljoner euro – i nära samarbete med Europarådet. Finansieringen fortsätter 2008 och 2009, med ytterligare 2,5 miljoner euro till nya projekt. Vi tycker att detta är en mycket viktig del av försoningsprocessen och har stött upprättandet av Kosovos kulturarvsdatabas. Kyrkogårdar bör också inkluderas i den här diskussionen, så att de kan rustas upp och bevaras.

Jag vill framföra vårt tack till Europaparlamentet för tilläggsanslaget på 3 miljoner euro i EU:s budget 2008 för återuppbyggnad av kulturarvet i de krigsdrabbade områdena i västra Balkan. Kommissionen har anslagit halva den summan – 1,5 miljoner euro – till Kosovo, i ett gemensamt projekt med kulturministeriet, i den multietniska staden Prizren.

Vi är tacksamma för tillägget under den här utgiftskategorin, som också finns med i årets budget. Via 2007 års instrument för stöd inför anslutningen genomför kommissionen projekt för att underlätta för internflyktingar och flyktingar i Kosovo att återvända och återintegrera sig, till en total summa av 3,3 miljoner euro. Vi har ställt i utsikt mer finansiering – 4 miljoner euro genom 2008 års instrument för stöd inför anslutningen och 2 miljoner euro genom 2009 års instrument för stöd inför anslutningen. Dessa pengar kommer också att bidra till att förbättra den lokala kapaciteten att återintegrera dem som återvänder i den lokala sociala och ekonomiska miljön.

Jämställdhet mellan könen står också högt på vår dagordning. Kommissionen har tillhandahållit teknisk hjälp till Kosovos jämställdhetsbyrå. Den har också stött flera lokala icke-statliga organisationers verksamhet i fråga om jämställdhet mellan könen och kvinnors rättigheter via Europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter.

När det gäller den offentliga förvaltningens kapacitet bevakar kommissionen genomförandet av Kosovos reformstrategi och handlingsplan för den offentliga förvaltningen. Vi har framhållit för myndigheterna att lagen om offentlig anställning snarast måste antas. Genom att vi är delaktiga i att upprätta den regionala skolan för offentlig förvaltning samarbetar vi också med Kosovos institut för offentlig förvaltning. Särskild uppmärksamhet ägnas ministeriet för lokal förvaltning, med ett stödprojekt som omfattar nästan 1 miljon euro.

Kommissionen gör omfattande bemödanden för att hjälpa till att reformera utbildningssystemet i Kosovo. Vårt ekonomiska stöd är heltäckande. Det syftar till att förbättra både de materiella förutsättningarna och undervisningens kvalitet på primär, sekundär och tertiär nivå samt inom yrkesutbildningen, samt att förstärka de multikulturella aspekterna som en grundförutsättning för återförening.

Efter givarkonferensen i juli inrättade Världsbanken en förvaltningsfond med flera bidragsgivare för den sociala sektorn i stort, däribland utbildningen. Kommissionen har bidragit med 5 miljoner euro och är därmed en av de större bidragsgivarna. Totalt uppgår EU:s stöd till utbildning i Kosovo under perioden 2006–2010 till 30,5 miljoner euro. Vi kommer att stödja öppnandet av ett multietniskt europeiskt universitet när alla lokala intressenter kommer fram till en överenskommelse om att göra detta till ett hållbart projekt.

De romska familjernas lidande i blyförgiftade flyktingläger i norr är en mycket bekymmersam fråga. Kommissionen bidrar aktivt till att finna en snabb och hållbar lösning som alla kan godta. Vi har flera gånger uppmanat alla parter att avstå från att politisera frågan och bara agera med de romska familjerna bästa för ögonen.

Slutligen får Kosovo också nytta av våra program med flera stödmottagare, som omfattar västra Balkan och Turkiet och som finansierar folkbokföring av det romska folket. Vårt stöd till romerna i Kosovo inkluderar också utbildning. Tillsammans med Europarådet stöder vi kvalitativ utbildning för de romska barnen, inklusive i deras modersmål.

Enligt min mening ligger allt detta väl i linje med era förslag. Jag tackar alla parlamentets ledamöter så mycket för deras uppmärksamhet och ser fram emot era frågor.

Doris Pack, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag vill gratulera föredraganden och skuggföredraganden eftersom jag anser att vi tillsammans har utarbetat en mycket bra resolution.

I denna resolution uppmanas rådet och kommissionen att se till att gemensamma åtgärder vidtas i Kosovo, att Eulex samarbetar med EU:s särskilda representant och att synergier skapas för att främja Kosovos ekonomiska och sociala liv, som behöver förstärkas.

Eulex måste också se till att man äntligen tar itu med de domstolsmål som har pågått i årtal och slutför dessa. Fortfarande finns många grymheter som ännu inte har uppmärksammats och dragits inför rätta. Att bekämpa korruptionen i Kosovo är också viktigt eftersom många brottslingar fortfarande är på fri fot och ännu inte har fått något straff.

Utöver det vi redan har hört bör EU överväga att inte bara vidta åtgärder i stor skala utan också mer inriktat sig på det dagliga livet för människorna där och möjligheterna till lokala projekt för lokalbefolkningen. Detta arbete är mycket viktigt.

Vi måste uppmana Kosovos regering att äntligen inleda den praktiska tillämpningen av sin konstitution, som också omfattar Ahtisaariplanen. Kosovos folk måste bli medvetna om att de alla ska leva tillsammans i vardagen. Dessutom måste serber, albaner och alla de andra minoriteterna i Kosovo ses som medborgare med lika rättigheter.

Kosovos regering måste också gå vidare med sitt decentraliseringsprogram. Jag är givetvis en varm förespråkare för en multietnisk europeisk högskola, som skulle vara ytterligare en gemensam institution med inriktning mot en gemensam framtid, vid sidan av universitetet i Priština och universitetet i Mitrovica.

Jag önskar också att Serbien slutligen ska inse att serberna i Kosovo inte vill bli uppmanade att inte delta i regeringen. De måste tillåtas vara med i regeringen, i det parlamentariska arbetet och i det civila livet. Det är enda sättet för Kosovo att blomstra.

Csaba Sándor Tabajdi, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman! Jag talar för den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet. Vi kan bekräfta att situationen i Kosovo håller på att förbättras. Vi är tacksamma gentemot det tjeckiska ordförandeskapet och kommissionen för deras goda samarbete. Jag instämmer helt och hållet med Doris Pack och bekräftar att Eulex-uppdraget är en mycket stor utmaning för den europeiska säkerhets- och försvarspolitik, en av de största utmaningarna i hela EU:s historia, som en gemenskap grundad på rättsstatsprincipen.

Det är bra att det redan finns en rättslig grund efter uttalandet från säkerhetsrådets ordförande, som har välkomnats av den serbiska regeringen. Kina och Ryssland, som tidigare avvisat varje lösning av konflikten, har gett sitt tysta samtycke.

Det är mycket viktigt att Eulex samarbetar väl med berörda parter i Kosovo. Vi får inte upprepa Unmiks misstag, som var ett stort slöseri med pengar och skapade ett utanförskap hos Kosovos folk. Doris Pack har också berört detta ämne. Det är mycket viktigt att förtydliga behörighetsfördelningen mellan å ena sidan Kosovos regering och parlament och å andra sidan Eulex.

Vi kan inte ta ansvar för Kosovos utveckling. Eulex närvaro i norra Kosovo är mycket viktig för att undvika att detta territorium delas upp. Slutligen är frågan om ett fullständigt genomförande av konstitutionens bestämmelser i enlighet med Ahtisaariplanen mycket viktig för minoriteterna.

Johannes Lebech, för ALDE-gruppen. – (DA) Fru talman! Allra först vill jag uttrycka min stora tillfredsställelse över detta förslag till resolution och tacka Joost Lagendijk för hans gedigna arbete. Resultatet är en välbalanserad och träffande text där man samtidigt lyckas behandla alla de viktiga problemen. Med denna resolution sänder vi i Europaparlamentet först och främst en signal till Kosovos folk och till folken i de andra länderna på västra Balkan som säger "ni är inte bortglömda, ni är en del av Europa". Detta är inte bara tomma ord utan verklig mening. Eulex-uppdraget, det största uppdraget hittills inom den gemensamma europeiska säkerhets- och försvarspolitik, har redan inletts. Det är tillfredsställande att uppdraget stöds av FN och att det omfattar hela landet.

Med vår resolution stöder vi i Europaparlamentet Kosovo i detta uppdrag. Vi pekar också ut tre områden där EU:s medlemsstater kan bistå Kosovo. Det gäller särskilt bistånd för att upprätta den offentliga förvaltningen och stärka det civila samhället samt för utbildningsprojekt. När vi pekar ut områden där Kosovos ledare behöver bli bättre, exempelvis när det gäller skyddet för minoriteter, så är det därför att vi menar allvar när vi säger att vi kommer att stödja Kosovo i dess insatser att skapa ett demokratiskt samhälle – ett demokratiskt samhälle med respekt för minoriteter, som lever fredligt sida vid sida med sina grannländer. Detta handlar inte bara om Kosovos framtid utan om hela Balkanregionens framtid, och om Europa som helhet. Vi har en lång väg framför oss, och den kommer att bli svår. Det finns bara en väg, och det är i riktning mot EU och en fullständig integration av Kosovo, liksom resten av västra Balkan, i ramen för europeiskt samarbete.

Ryszard Czarnecki, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Den arvsynd som begicks när det nya landet Kosovo föddes bestod delvis i den förhärskande känslan hos såväl den serbiska minoriteten i Kosovo och Metochia som i själva Serbien, av att den nya staten, och hela den muslimska majoriteten, var emot serberna. Detta måste ha påverkat förbindelserna mellan Belgrad och Priština, och säkerligen också förbindelserna mellan folket i Kosovo och de serber som bor i etniskt serbiska enklaver.

Om den serbiska minoritetens kulturella, utbildningsmässiga och religiösa rättigheter inte respekteras så försvåras inte bara de bilaterala förbindelserna mellan Kosovo och Serbien och i andra delar av Balkan. Det gör också Prištinas väg till EU-medlemskap längre.

Jag instämmer med Johannes Lebech som talade före mig. Kosovos regering måste förstå att respekten för minoriteters rättigheter är normen i Europa. Vi måste följa dessa principer strikt och i detta avseende hålla ett vaksamt öga på våra partner i Kosovo.

Joost Lagendijk, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Det tog Eulex nästan ett år innan man kunde fullgöra sitt ursprungliga mandat. Det är bra att i dag kort erinra sig vad detta ursprungliga mandat omfattade.

Eulex, det största EU-uppdraget hittills – som någon redan har framhållit – skulle utvecklas och verka i hela Kosovo, både norr och söder om floden Ibar. Eulex skulle också ta ansvar för tre områden: tullen, polisen och rättskipningen, och i allt väsentligt skulle det inte finnas någon otydlighet – och då menar jag ingen över huvud taget – i förhållandet mellan å ena sidan Eulex och å andra sidan FN-organisationen Unmik. För att inte tala om att Eulex insatser skulle leda till att landet splittrades i norr och söder – det var absolut inte avsikten.

Under mycket lång tid såg det ut att vara omöjligt att fullgöra det ursprungliga mandatet på grund av den omtalade blockaden i säkerhetsrådet. Det var i själva verket först i november förra året som det började se ut som om saker och ting äntligen kommer att fungera. Två, tre månader sedan insatserna faktiskt satte i gång är det bra att utvärdera och se om saker och ting fungerar eller, låt mig uttrycka det i försiktigare ordalag, om saker och ting verkar fungera.

Kosovos polis är mycket nöjd med det utmärkta samarbetet med Eulex. Tullkontoren fungerar också äntligen igen, särskilt i den norra delen av Kosovo, sedan de bränts ned förra året av Kosovoserber. Slutligen har man tagit itu med den stora eftersläpningen när det gäller rättegångar som gäller våld mellan etniska grupper och korruption, vilket återigen visar att Eulex verksamhet ligger i alla gruppers intresse, inte bara albanernas eller serbernas.

Jag hoppas verkligen att Eulex framsteg de senaste månaderna kommer att upprätthållas på ett positivt sätt. Jag hoppas också innerligt att Belgrad inser att dess nuvarande strategi att arbeta konstruktivt med EU är långt mer effektiv än att hela tiden försöka skriva om historien. Framför allt hoppas jag att myndigheterna i Kosovo lyckas lösa denna väldiga anhopning av problem som de fortfarande står inför. Äntligen kommer korruptionen att angripas liksom den organiserade brottsligheten, som fortfarande är alltför utbredd i Kosovo. Äntligen kommer Kosovo att ha en varaktig energiförsörjning, grundad på EU:s lagstiftning, och äntligen kommer Kosovos ekonomi att komma i gång.

Kosovo är en oberoende stat, och vare sig Europaparlamentet tycker om det eller inte så finns det ingen väg tillbaka. Vi, Europeiska unionen, är de som kommer att vinna på att Kosovo utvecklas till en fungerande stat. Det är därför vi är där och måste vara kvar där.

Tobias Pflüger, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman! Min grupp, gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, avvisar den resolution som har lagts fram om Kosovo. Majoriteten medlemsstater, men inte alla, har erkänt Kosovo i strid mot folkrätten. Min grupp understryker att alla regleringar som rör Kosovo måste vara i linje med folkrätten och måste godtas av alla berörda parter, inklusive Serbien. Erkännandet av Kosovo har skapat ett förfärligt prejudikat, som nu följs av andra regioner såsom Sydossetien och Abchazien.

EU har inlett Eulex-uppdraget i Kosovo. GUE/NGL-gruppen avvisar detta uppdrag eftersom det grundas på erkännandet av Kosovo i strid mot folkrätten och därför innebär att någonting som liknar ett EU-protektorat upprättas. Eulex har "vissa verkställande befogenheter". Detta innebär att Eulex-tjänstemän kan upphäva enkla resolutioner från kosovanska myndigheter. Eulex-uppdraget innefattar också 500 poliser som ska bekämpa uppror. Den 26 januari genomförde Eulex och KFOR en gemensam övning för bekämpande av uppror. Detta visar tyvärr det nära samarbete som finns mellan EU och Nato i Kosovo.

Samtidigt uppmuntrar EU och andra organisationer nyliberal ekonomisk återuppbyggnad i Kosovo, men detta är inte vad lokalbefolkningen vill ha. Av den anledningen efterlyser vi lösningar i linje med folkrätten och en tydlig röst mot EU:s Eulex-uppdrag. Om vi verkligen vill stödja lokalbefolkningen så är det inte möjligt genom Eulex-uppdraget.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) När jag gjorde en tjänsteresa till Kosovo för två månader sedan förstod jag varför många har svårt att förstå den internationella närvaron i landet. Dessutom fick jag intrycket att de olika nivåerna inte alltid arbetade så bra tillsammans.

EU-institutionerna bör inte bara rycka på axlarna. Vi sitter fast i detta. Via Eulex-uppdraget är EU ansvarigt för situationen ute på fältet. Eulex bör inta en mer självsäker ställning och bistå kosovanska myndigheter varhelst man kan, oavsett om detta efterfrågas eller inte.

Jag vill understryka två saker. Först och främst uppmanar jag alla medlemsstater som ännu inte har erkänt Kosovo att på nytt överväga sin ståndpunkt. Det finns ingen väg tillbaka för Kosovo inom Serbiens gränser. För det andra efterlyser jag en generalplan för västra Balkan, som bör fungera på en reell nivå för alla inblandade länder, för att hjälpa dem att förbereda sig för EU-medlemskap. Detta är EU:s åtagande gentemot västra Balkan.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Som skuggföredragande för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vill jag gratulera Joost Lagendijk till hans utmärkta text. Vi stöder reformprogrammet i Serbien och vi respekterar givetvis den lilla minoritet av EU-medlemsstater som inte har erkänt Kosovo enligt folkrätten.

Vi vill emellertid undvika att människor tror att denna utveckling kan vändas. Tre fjärdedelar av ledamöterna i Europaparlamentet röstade för ett erkännande av Kosovo. Kommissionen har också förklarat att man är för, tillsammans med 23 medlemsstater av 27, alla G7-länder, fyra av de sex tidigare jugoslaviska republikerna och tre av Kosovos fyra grannländer.

Detta visar att utvecklingen inte går att vända. Det är därför som det är viktigt att se mot framtiden, som innebär ett antal risker. Den första stora risken är att Kosovo delas upp. Fram till nu har f.d. Jugoslavien delats längs de gamla republikernas gränser eller längs gamla, inre gränser för de autonoma regionerna. Om kartan ska ritas om, exempelvis i Mitrovica, skulle det resultera i att t.ex. albanerna i Preševodalen i Serbien, folket i Sandžak i Novi Pazar och andra skulle börja ifrågasätta var gränserna bör gå. Detta skulle leda till en mycket farlig situation.

Av den anledningen är det förståeligt att följa Ahtisaariplanen, som respekterar de gamla inre gränserna i Jugoslavien samtidigt som den ger ömsesidigt och omfattande skydd för minoriteter. Skyddet för minoriteter i den tidigare Ahtisaariplanen, som nu utgör en del av Kosovos konstitution, är det mest omfattande skyddsprogrammet i hela världen. Serberna i Kosovo bör utnyttja detta tillfälle och använda sig av minoritetsskyddet.

Herr rådsordförande! Ni vet att jag själv kommer från en minoritet som en gång utnyttjades för andras syften. Serberna i Kosovo måste se till att de undviker sådana situationer. Den andra fara som hotar Kosovo är kaos och korruption. I det avseendet kan jag bara säga att vi måste förstärka Eulex, därför att Unmik inte var någon lösning utan i själva verket en del av problemet.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Fru talman! Min kollega Joost Lagendijk befinner sig i samma situation som Kosovo. Han finns men är inte erkänd av alla som föredragande, trots att han faktiskt är det. I detta sammanhang vill jag tacka honom varmt, tillsammans med Csaba Sándor Tabajdi, för hans betänkande.

Naturligtvis har vi inte gjort så stora framsteg genom erkännandet av Kosovo som många människor, även i Kosovo, skulle ha önskat. Vi måste erkänna att detta har varit en smärtsam situation för Serbien. Vi bör inte lägga mer ved på brasan. Istället bör vi göra allt vi kan för att se till att det blir en fredlig process. Jag är mycket nöjd med att ledarna för Serbien, trots deras många hårda ord i början, har försökt legalisera och neutralisera situationen för att ge Eulex-uppdraget en chans. Jag vill fråga alla som är emot Eulex-uppdraget vilken situation serberna och andra minoriteter i landet skulle befinna sig i utan Eulex-uppdraget.

Det är orimligt från den serbiska minoritetens eller Serbiens ståndpunkt att fördöma Eulex-uppdraget. Att någon här i parlamentet som stöder Serbien har dömt ut Eulex-uppdraget ser jag som fullständigt groteskt. Det är emellertid sant att det finns några frågor som inte har fått svar. De politiska ledarna i Kosovo måste sträva efter att få någonting gjort. En av våra huvudsakliga uppgifter och ett av våra krav är att i alla avseenden genomföra Ahtisaariplanen, som vi kommer att rösta om i morgon som en del av denna resolution.

Slutligen bör vi främja hela regionens integration. Naturligtvis måste alla länder göra sin läxa. Men ju större framsteg Serbien och Makedonien gör i integrationsprocessen, desto snabbare kommer vi att kunna lösa Kosovofrågan och andra sammanhängande öppna frågor. Bara en integration av alla länder i regionen kommer att skapa de förhållanden som Kosovo behöver för en fredlig utveckling.

Annemie Neyts-Uyttebroeck (ALDE). – (NL) Eftersom alla som har talat känner till, känner väl till eller känner mycket väl till situationen i Kosovo finns det inget behov av att breda ut sig mer om det i ett försök att övertyga oss själva om hur väl vi känner till situationen.

Vi bör, allra först, glädjas åt att det första året av självständighet för Kosovo till slut har gått riktigt bra, och bättre än många befarade. Jag vill också uttrycka min glädje och tillfredsställelse över att Eulex-uppdraget slutligen kom i gång helt och hållet, tack vare mångas goda vilja och skickligheten inom FN:s säkerhetsråd. En hel del kommer att bero på hur framgångsrikt detta Eulex-uppdrag blir, eftersom Kosovo var ett protektorat i tio år innan det blev självständigt. Det som är viktigt för oss alla nu är att vägleda Kosovo mot mognad.

Sylwester Chruszcz (UEN). – (PL) Fru talman! Ett ensidigt beslut som fattats av den albanska befolkningsgruppen resulterade i att den serbiska provinsen Kosovo avskildes från Serbien. Personligen ser jag detta drag som en kränkning av folkrätten utan motstycke. Dessutom har detta beslut fått flera återverkningar, som händelserna i Kaukasus förra året visade.

Jag vill påminna er om att FN inte erkände Kosovoalbarnas beslut. FN:s säkerhetsråds resolution 1244 är fortfarande i kraft. Det är därför jag vill varna för att fatta några beslut innan Internationella brottmålsdomstolen i Haag dömer i frågan. Först då kommer vi att få veta den verkliga rättsliga statusen för en provins som enligt folkrätten fortfarande är en del av Serbien.

Jag vill uppmärksamma er på den dramatiska situation som den serbiska befolkningsgruppen i den självutnämnda republiken Kosovo fortfarande står inför. Låt oss öppet erkänna att vissa EU-medlemsstaters beslut att erkänna det landet var ett ödesdigert misstag. Det är ganska enkelt: Kosovo hör till Serbien.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Sedan Kosovo tillkännagav sin självständighet för nästan ett år sedan har EU varit hopplöst splittrat i frågan. Grekland är tveksamt medan Spanien, Rumänien, Slovakien och Cypern avvisar denna självständighet av inrikespolitiska skäl. Det gemensamma Eulex-projektet, genom vilket EU hoppas få inflytande i Kosovo, verkar mer än någonting annat vara ett instrument för att dölja denna inre splittring.

Eulex skulle kunna gagna EU, men kan man säga detsamma för Kosovo? Kosovos folk vill gärna gå med i EU snart och bli en likvärdig medlemsstat. Efter att ha lytt under Serbien i närmare ett årtionde vill de verkligen inte veta av någon ny inblandning utifrån. Ett projekt som Eulex skulle kanske ha varit lämpligt en kort tid, under de första månaderna 2008, för att undvika kaos. Det skedet är dock över. Eulex sena ankomst skapar nu intrycket att EU skulle vilja göra Kosovo till ett protektorat, med militär närvaro och administrativt inflytande, som tidigare i fallet med Bosnien och Hercegovina, där denna politik var föga framgångsrik.

För att säkra en fredlig och harmonisk framtid för Kosovo är det nödvändigt att inte bara den nuvarande regeringen och de styrande partierna blir delaktiga. Viktiga krafter är rörelsen för självbestämmande Vetëvendosje i syd, som anser att EU:s initiativ är meningslös kolonialism, och serbiska företrädare i kommunerna norr om floden Ibar, som gör allt de kan för att bibehålla en permanent koppling till Serbien. Utan dessa, som är kritiska mot Eulex, kommer vi inte att få någon långsiktig lösning. Kosovos framtid gagnas mer av brett accepterade inrikespolitiska kompromisser än uppenbara styrkedemonstrationer av EU.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! För tio år sedan bombade Nato Belgrad, otvivelaktigt för att fira sin 50-årsdag och för att omdefiniera sitt behörighetsområde, som begränsas av Washingtonkonventionen. Dessa bombningar genomfördes i strid mot folkrätten, dvs. utan någon föregående FN-överenskommelse.

För ett år sedan förklarade Priština ensidigt Kosovo självständigt, med uppenbart förakt för Federala republiken Jugoslaviens suveränitet, vars suveränitet och territoriella integritet faktiskt hade bekräftats av resolution 1244 från FN:s säkerhetsråd.

I dag hoppas det europeiska Eulex-uppdraget, tillsammans med amerikanska experter, att Kosovo kan bli en stat som vilar på rättsstatsprincipen. Om situationen inte var så förfärlig skulle det vara lustigt att fundera över hur en sådan frukt kan växa ur ett sådant frö.

Samtidigt ber vi att man genom detta uppdrag ska säkerställa att den nationella serbiska minoriteten respekteras och värderas på sina förfäders jord. Det verkar vara en bra början för att återupprätta rättsstatsprincipen.

Anna Ibrisagic (PPE-DE). - Jag är född på Balkan. Jag följde oroligheterna i Kosovo på nära håll i slutet av åttiotalet. Jag har sett Slovenien och Kroatien bli självständiga stater och uppleva krig i början av nittioalet. Jag har själv upplevt kriget i Bosnien och slutligen lämnat landet som flykting. Jag vet att det är så oerhört lätt att starta ett krig, men jag vet också att det är långt svårare att skapa fred och återställa människornas förtroende för varandra.

Kosovo befinner sig i dag i en situation som kommer att vara avgörande för de framtida generationerna i Kosovo i fråga om just återskapandet av förtroendet mellan olika folkgrupper. Jag är glad att herr Lagendijk har varit mycket tydlig i sin resolution om att vi bör lämna diskussionerna om Kosovos självständighet och konflikterna kring detta bakom oss.

Tid och kraft borde nu ägnas åt dialogen kring hur vi ska stärka alla människors lika rätt att leva i fred, att arbeta och skapa sig en bättre framtid i Kosovo. Vi måste koncentrera oss på ett välfungerande skydd av minoriteter, förbättring av den ekonomiska situationen, kampen mot den utbredda korruptionen och den organiserade brottsligheten.

Alla människor i Kosovo borde göra det till sitt eget uppdrag att bidra till att våld mellan etniska grupper upphör. Domstolarna bör se till att krigsförbrytelser tas upp till behandling. En del av ledamöterna i detta parlament beklagar EU:s närvaro och engagemang i Kosovo, men vi som har upplevt Balkankrigen beklagar att EU inte har engagerat sig både tydligare och mer.

Arbetet som återstår är enormt och det kommer att ta tid, men det handlar till syvende och sist om att återskapa förtroende mellan människor så att de nya generationerna får en chans att utbilda sig, leva och arbeta tillsammans i fred och med respekt för varandras olikheter. Det är ju det hela den europeiska idén handlar om.

(Applåder)

Libor Rouček (PSE). - (CS) Jag vill kort nämna framför allt Serbiens roll. Trots en svår inrikespolitisk situation har den serbiska regeringen intagit en mycket konstruktiv och ansvarsfull hållning till utplaceringen av Eulex-uppdraget i Kosovo. I en överenskommelse med FN har man också underlättat utnämningen av en högre polistjänsteman av serbisk nationalitet vid polisstyrkan i Kosovo. Jag är fast övertygad om att det är så man uppnår en gradvis integration av Kosovoserberna och också andra minoriteter i Kosovos politiska, ekonomiska och sociala liv. I detta sammanhang vill jag också uppmana EU:s särskilda representant att se till att kosovanska myndigheter ägnar tillräcklig uppmärksamhet åt den multilaterala utvecklingen i Mitrovicaområdet. Jag instämmer också i Anna Ibrisagics åsikt att det nu finns ett behov av att mer än tidigare uppmärksamma säkerheten och den ekonomiska situationen lika väl som Kosovos ekonomiska utveckling.

Nicholson of Winterbourne (ALDE). - (EN) Fru talman! Jag vill tacka Joost Lagendijk, som med sin stora politiska skicklighet har producerat en fantastisk resolution för oss att arbeta med.

Jag tackar honom särskilt för att han godtog punkt 26, som jag vill göra ministern och kommissionen uppmärksamma på. Här noterar vi den oerhörda ohälsan hos 1 500 romer, som bor alldeles intill en blygruva sedan nio år till följd av FN:s missbedömning. Jag accepterar till fullo att detta kanske inte riktigt är Europeiska unionens uppgift, som minister Alexandr Vondra sa. Icke desto mindre tackar jag kommissionens team för att man tog tag i den här frågan så fort jag nämnt den, och för att man har besökt området och sett de skador som blynivåerna har orsakat. De här människorna har monstruösa blyhalter i blodet, irreparabla skador, och måste omedelbart förflyttas och få läkarvård.

Minister Vondra! Ni lovade att hålla parlamentet ordentligt informerat. Får jag ber er, i egenskap av rådsordförande, att ge den här frågan största möjliga uppmärksamhet och berätta för mig vad ni gör?

Alojz Peterle (PPE-DE). - (SL) Jag vill ge en uppriktig komplimang till föredraganden och skuggföredraganden för ett utmärkt betänkande. Dess syfte är att bidra till ytterligare stabilisering och normalisering av Kosovo.

Kosovos framgångar det senaste året har förstärkt vårt hopp om att multietnisk och multikulturell samlevnad är möjlig i Kosovo. EU:s förväntningar, inte bara på Kosovo utan på hela västra Balkan, kan bara bli verklighet om denna nödvändiga förutsättning uppfylls.

Vi har gjort framsteg, verkliga framsteg, i det avseendet, och nu måste vi gå vidare. Jag välkomnar särskilt att Eulex insatser också bidrar till en normalisering av situationen i Kosovo. Jag välkomnar de kosovanska säkerhetsstyrkor som nyligen inrättats och deltagandet av en sektion från den serbiska befolkningsgruppen i Kosovos poliskår. Om vi ska göra fler snabba framsteg måste vi agera på politiska, ekonomiska, säkerhetsmässiga och andra fronter, och vi behöver särskilt uppmärksamma det som händer på lokal nivå, där frågan om samexistens är mest känslig. Vi måste stödja projekt som stärker etnisk samexistens och samarbete. I den andan välkomnar jag Europeiska kommissionens intention att använda alla till buds stående medel för att nå framgång. Det är precis vad Kosovo behöver.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Fru talman! Jag välkomnar dagens debatt och resolution som nästa steg i normaliseringen av förbindelserna mellan Europeiska unionen och Kosovo ett år efter självständigheten.

Det är viktigt att betona att det har visat sig att de som, i likhet med de brittiska konservativa ledamöterna Geoffrey Van Orden och Charles Tannock, motsätter sig den här utvecklingen har fel. Nu har 54 länder – däribland 22 av våra egna EU-medlemsstater – erkänt landet, och EU:s rättsstatsuppdrag har satts in med Serbiens samtycke. Vi har ju hela tiden hävdat att en lösning på Kosovoproblemet hjälper Serbien i dess strävan mot EU, och i dag upprepar vi att vi vill att de ska lyckas.

Igår inledde EU:s rättsstatsuppdrag sin första krigsförbrytarrättegång i Kosovo. I dag besöker Hennes höghet prinsessan Anne av Storbritannien en skola för funktionshindrade barn i Gjilan i Kosovo. Dessa båda händelser visar på Europas inställning att aldrig glömma tidigare oförrätter, men att i dag arbeta för en bättre framtid för alla.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Först av allt vill jag gratulera Joost Lagendijk till denna mycket opartiska resolution och ta tillfället i akt att tacka Doris Pack, eftersom hon och hennes delegation har gjort ett stort och värdefullt arbete på detta område.

EU:s mål är tydliga: Kosovo får inte bli ett svart hål. Det främsta ansvaret för detta ligger hos de kosovanska myndigheterna. Befolkningen måste få förtroende för både regeringen och rättssystemet. Korruption och brottslighet underminerar staten. Kvinnor och minoriteter måste också bli delaktiga till fullo.

I andra hand ligger ansvaret, enligt min åsikt, hos grannländerna, särskilt de serbiska myndigheterna. En konstruktiv dialog och regionalt samarbete ligger i allas intresse i regionen.

Slutligen bär EU också ett stort ansvar. Med Eulex har EU satt upp höga ambitioner. Det är bra att det faktiska arbetet nu har börjat. De kommande två åren kommer att visa om Eulex verkligen kan fortsätta att göra skillnad i det långa loppet. Jag hoppas verkligen det.

Stabilitet, försoning och utveckling av rättsstatsprincipen i Kosovo är av avgörande betydelse för kosovanerna och alla de etniska minoriteterna i Kosovo, men det ligger också i EU:s intresse. Det är av största vikt att biståndet är effektivt i detta avseende. Doris Pack och jag besökte Kosovo för inte så länge sedan. Det råder ingen brist på bistånd, men det skulle troligen kunna samordnas på ett ännu bättre och effektivare sätt.

Adrian Severin (PSE). - (EN) Fru talman! Hur många erkännanden krävs det för att en stat ska bli självständig? Det är inte det som är frågan, eftersom kvaliteten på erkännandena betyder mer än kvantiteten. En förklaring om självbestämmande leder inte till självständighet om staten i fråga inte erkänns av dem som den vill ha självbestämmande från.

En stats självständighet är inte reell så länge FN:s säkerhetsråd inte accepterar den. Dessutom är en stat inte självständig om den inte kan erbjuda alla befolkningsgrupper på sitt territorium rimliga utsikter till organisk integration med ett civilt och multikulturellt samhälle, och om den inte är livskraftig i sig själv och självstyrande.

Av alla dessa skäl misslyckades Ahtisaariplanen. Att sträva efter att gå tillbaka till läget före kriget är inte heller någon lösning – man måste gå framåt. I det syftet måste Europeiska unionen och de permanenta medlemmarna av FN:s säkerhetsråd sammankalla en internationell konferens med uppgift att finna en hållbar lösning för demokratisk säkerhet, geostrategisk jämvikt och social och ekonomisk stabilitet på västra Balkan. Inom den ramen bör Kosovo föras tillbaka till den internationella legalitetens väg, och regionen bör få en tydlig färdplan för sin integration med EU.

Tyvärr utforskar man inte hur detta ska kunna gå till i Lagendijkbetänkandet, och därmed lämnar man alla realistiska drivkrafter för en bättre framtid därhän. Därför tvingas de rumänska socialdemokraterna rösta mot det här betänkandet.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Enligt bestämmelserna i folkrätten och med hänsyn till FN:s säkerhetsråds resolution 1244 som antogs 1999 kan inte Kosovo betraktas som en stat. Det finns fem EU-medlemsstater som inte har erkänt Kosovos ensidiga självständighetsförklaring. Kosovo är dock en realitet, och vi måste därför hantera det.

Stabiliteten på västra Balkan, den region som har störst chans att komma med i EU inom en nära framtid, är avgörande. Det är därför EU måste spela huvudrollen i hanteringen av den känsliga situationen i området. Eulex-uppdraget, som redan har uppnått inledande operationell förmåga, är ett viktigt första steg i denna riktning eftersom det krävs stöd och samordning för att uppnå, först och främst, ett mellanetriskt samarbetsklimat som gör det möjligt att återgå till en normal livsföring.

Skyddet för alla minoriteter i Kosovo måste säkras, även för den serbiska minoriteten. Institutionerna måste stärkas för att undvika kaos och garantera en stabil utveckling. Egendom måste återges och flyktingars rätt att återvända måste garanteras. De finansiella instrument som EU har, särskilt föranslutningsstödet, måste användas för att underlätta social och ekonomisk utveckling, öka insynen och främja försoning mellan etniska grupper. Kosovo får inte isoleras från de europeiska processerna på något sätt. Kosovo måste ha ett europeiskt perspektiv i ett regionalt sammanhang. Vi måste tillämpa samma normer i alla regioner. Det som begärs av länder i regionen måste också tillämpas gentemot Serbien och Kosovo.

EU måste kräva att dialogen mellan Priština och Belgrad återupptas. Jag anser att resolutionen i nuvarande utformning inte återspeglar hela skalan av ståndpunkter i fråga om Kosovo hos EU:s 27 medlemsstater. Det är därför som den rumänska delegationen från PPE-DE-gruppen, förutom de ledamöter som är ungrare, kommer att rösta mot denna resolution.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Det var nödvändigt att bomba Serbien för att få landet att förstå: minoriteters rättigheter måste respekteras. Det var en hård lärdom. I stället för att erkänna Kosovo som självstyrande tvingades man erkänna Kosovos självständighet. Kosovo tjänar som en varning för EU-medlemsstaterna också. Varje medlemsstat måste se till att traditionella etniska minoriteter inom dess territorium kan leva tryggt och känna sig hemma. Nöjda minoriteter är den stabilaste grunden för ett lands säkerhet, suveränitet och ekonomiska utveckling. Den 17 februari 2008 deltog jag personligen i det officiella firandet av Kosovos självständighetsförklaring i Priština. Jag hoppas att jag då också kunde konstatera att den serbiska minoritetens kulturella och territoriella självstyre erkänns inom Kosovos territorium. Kosovoalbanerna fick möjlighet till en lösning i europeisk stil. Serbien har ännu en chans: Vojvodina. EU-medlemsstaterna kan också göra insatser för att bevilja kulturellt eller territoriellt självstyre för de etniska minoriteter som bor på deras territorier. Det skulle vara pinsamt om vissa EU-medlemsstater släpade efter Kosovo och Serbien i detta avseende.

Victor Boștinăru (PSE). – (RO) Som Europaparlamentariker och ledamot av delegationen för Sydösteuropa förväntar jag mig att höra att Europaparlamentet och Europeiska kommissionen, som ett uttryck för våra gemensamma värderingar som vi med stolthet kallar ”europeiska värderingar”, med all sin makt och auktoritet kräver att de politiska partierna i Kosovo blir öppna för multietnisk representation och att alla kommande framsteg i förbindelserna mellan Kosovo och EU vilar på en sådan utveckling.

Jag väntade mig att vi i detta betänkande skulle få höra att den modell som EU tänker bygga upp i Kosovo, med pengar från skattebetalarna i EU, är genuint multietnisk, mångkulturell och mångkonfessionell, och inte grundas på segregation. I våra diskussioner med parlamentariker från Kosovo har de berättat att en sådan modell för närvarande inte kan tillämpas.

Jag vill avsluta med följande fråga: Om denna modell inte kan tillämpas i Kosovo och om våra europeiska värderingar inte har en plats i Kosovo, vilken modell kan Europeiska kommissionen då tillämpa?

Gisela Kallenbach (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Jag vill tacka Joost Lagendijk och utskottet för utrikesfrågor för att de genom denna resolution och denna debatt har sett till att Kosovofrågan finns kvar på vår dagordning. Enligt min mening har människorna i Kosovo verkligen förtjänat detta efter Europeiska unionens misslyckande där på 1990-talet.

Vi har en skuld att betala – vi är nämligen skyldiga människorna i Kosovo och hela regionen omfattande hjälp på deras väg mot EU. I detta avseende är den absolut viktigaste prioriteringen de nödvändiga förutsättningarna för en bättre ekonomisk utveckling, eftersom det utan dessa inte går att utesluta att social oro uppstår.

Jag vill be kommissionen att utöva sitt inflytande och se till att Cefta-avtalet verkligen genomförs av alla stater som undertecknat det. Jag vill också be rådet att se till att medlemsstaterna hanterar frågan om tvångsrepatriering av asylsökande med känslighet.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Eulex är den största civila insats som någonsin inletts via den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken. Jag vill framhålla att det i den 1 900 man starka internationella gruppen ingår 200 militärpoliser och vanliga poliser från Rumänien. Rumänien deltar i Eulex eftersom det är Bukarests skyldighet att stödja sina samarbetspartner i Europeiska unionen, även om landet inte alltid håller med om de beslut som en majoritet av dem fattar.

Rumänien har inte erkänt staten Kosovos självständighet och en av orsakerna till detta är att landet vill undvika att legitimera separatistisk oro. En framförhandlad lösning mellan Belgrad och Priština, eventuellt av förbundskaraktär, vore att föredra framför den nuvarande situationen. Med tanke på omständigheterna är emellertid det viktigaste att Europeiska unionen framgångsrikt slutför uppdraget. Situationer som leder till att EU:s engagemang förlängs i det oändliga måste dock undvikas. Kosovo får inte bli ett EU-protektorat, utan behöver hjälp med att sköta sina egna affärer.

Denna aspekt är viktig både för Kosovo och för Europeiska unionen, framför allt med tanke på den aktuella ekonomiska krisen och de begränsade resurser vi har.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Jag håller med om många av de tankar som har uttryckts i parlamentet, men detta problem är mycket mer komplext. Rumänien har rätt i sin åsikt att den rättsliga grunden för Kosovos ensidiga självständighetsförklaring är ytterst tveksam eftersom minoriteter enligt internationell rätt inte har kollektiva rättigheter och inte heller har rätt till självbestämmande eller utbrytning. Vad jag vill betona är att människor som tillhör etniska minoriteter har rättigheter.

Kosovos utbrytning och erkännande som stat av andra länder har skapat ett farligt prejudikat som bara några månader senare har följts av Rysslands ensidiga erkännande av separatistregionerna Sydossetien och Abchazien. I båda dessa fall hänvisade president Putin tydligt till Kosovomodellen. Separatiströrelserna i regioner som Kashmir, Nagorno-Karabach, Transnistrien, Krim, norra Cypern osv. har omedelbart tillkännagett att dessa regioner har lika stor rätt till självständighet som Kosovo.

Jag anser att Europeiska unionen och dess medlemsstater i framtiden konsekvent måste stödja principen om territoriell integritet för alla stater och aktivt motverka separatisttendenser. Europeiska unionen måste vidta särskilda insatser för att upprätthålla stabiliteten på hela västra Balkan och ge kraft åt deras europeiska perspektiv.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Kosovo existerar, vilket accepteras av vissa, men inte av andra. Även om en majoritet av medlemsstaterna är för dess självständighet eller har erkänt den är det fem medlemsstater som inte har gjort det – för att inte tala om FN:s säkerhetsråd.

Om vi vill att resolutionen ska påverka Europeiska unionens utrikespolitik måste den ha en enande inverkan. Om vi visar att vår gemensamma utrikespolitik har tvingats igenom av en majoritet, oavsett om det skett i rådet eller Europaparlamentet, kommer detta att vara kontraproduktivt för unionens enighet. Låt oss söka en enad lösning och inte tvinga igenom beslut vars ordalydelse på sin höjd är tvetydig eller till och med förvirrande och slarvig.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Den internationella rusningen för att erkänna Kosovo var svårbegriplig, tycker jag. Det fanns gott om äldre tvister att lösa som var mer förtjänta av EU:s ansträngningar: Kashmir, till exempel, eller Taiwan, eller till och med Somaliland på Afrikas horn.

Kosovos självständighetsförklaring har också avslöjat en schism mellan medlemsstaterna. Det är alldeles omöjligt att Kosovo blir medlem i Europeiska unionen eller Förenta Nationerna om en del medlemsstater inte erkänner dess suveränitet. Prejudikatet Kosovo väckte också indignation i Ryssland och ledde till erkännandet av de georgiska regionerna Abchazien och Sydossetien som stater i somras.

Människorna i olika delar av det före detta Jugoslavien har förstås rätt att leva i fred och välmåga. Vi i Europeiska unionen har en moralisk skyldighet att hjälpa dem, men denna hjälp får aldrig vara

förutsättningslös. Vi måste se verkliga reformer i Kosovo, genuina bemödanden att bekämpa organiserad brottslighet och människohandel, och ett ordentligt skydd och jämställdhet för minoriteter, som serberna.

Kommissionen och rådet måste vara vaksamma och insistera på påtagliga framsteg.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Utskottet för budgetkontroll tillåter sig att säga några ord om utrikespolitik på hög nivå. Vi har fastställt att det i Kosovo – den tredje stat som får mest bistånd från Europeiska unionen – förekommer ytterst oroande fall av korruption med allvarliga konsekvenser för vår budgets säkerhet och gemenskapens ekonomiska intressen.

Det finns en slutrapport från FN:s arbetsgrupp, kommissionens byrå för bedrägeribekämpning och *Guarda di Finanza*. Denna slutrapport har ännu inte genomförts. Den daterar sig från juni 2008 och innehåller avslöjanden av allvarliga fall av korruption där EU-medel är inblandade. Vi väntar på en förklaring.

Denna slutrapport är verkligen en slutrapport. Det finns ingen uppföljningsorganisation. För närvarande finns det inte någon som företräder våra intressen i denna fråga. Även i detta hänseende vill jag uppmana kommissionen att äntligen utse någon. Eulex kan inte ensam utföra detta arbete. Jag motsätter mig dessutom att vi fortsätter att komma med ursäkter för denna stats oklara status.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka er för att ni tog initiativ till den här debatten. Jag tycker att det var rätt att utnyttja tillfället inför den kommande första årsdagen av Kosovos självständighetsförklaring. Jag tycker att det ligger rätt i tiden, särskilt med tanke på dagens ekonomiska kris, för det finns en potentiell fara att detta på något sätt försvinner från vår radarskärm, trots att vi fortfarande har ett stort ansvar för att få arbetet slutfört – inte bara i Kosovo, utan också i det större området västra Balkan. Visst förtjänar det som många av er – Hannes Swoboda och andra – har sagt här mycket uppmärksamhet. Jag anser att rådets ståndpunkt är exakt densamma.

Vi har många utmaningar framför oss. Jag vill understryka de tre viktigaste pelarna i vår Kosovopolitik. Den första är Kosovos odelbarhet och stabilitet. Den andra är decentralisering och jämställdhet för alla minoriteter där. Den tredje – och förmodligen den viktigaste och den största utmaningen – är att få Kosovo delaktigt i regional och europeisk integration: regionalt samarbete på västra Balkan. Visst bör vi en dag föra Kosovo närmare stabiliserings- och associeringsprocessen, men det återstår fortfarande mycket att göra, och det är ingen hemlighet att det kommer att bli svårt att nå enighet i rådet i vissa frågor.

Jag tycker att vi ska ha som mål att koncentrera oss på framtiden snarare än på det förflutna, och jag uppskattar verkligen inläggen från dem som gjorde det. Naturligtvis måste dialogen med Serbien om de återstående praktiska frågorna föras med full insyn och stor intensitet, men jag anser att vår ledstjärna bör vara realism.

Den ekonomiska situationen och att den förbättras är av avgörande betydelse för stabiliteten, så en effektiv hantering och mobilisering av Kosovos egna resurser är ett oavvisligt villkor, liksom sund administration och mobilisering av internationella resurser. Det är också viktigt att bekämpa korruption och att få till stånd en öppen privatiseringsprocess.

Här tycker jag att parlamentets stöd till Eulex är mycket viktigt. Låt mig gratulera Joost Lagendijk till det arbete han har gjort. Det var utmärkt. När jag läste texten hade jag inga invändningar personligen, även om jag troligen skulle vara lite försiktig: vi känner alla till den ekonomiska situationen i Kosovo och bristen på energi i Kosovo, liksom på Balkan i allmänhet. Brunkol och kraftgenerering är en av de få möjligheter de har att på något sätt bygga upp en hållbar ekonomi och integrera denna ekonomi i regionen. Visst är miljöfrågorna viktiga, men det är lika viktigt att få till stånd en framtida ekonomisk stabilitet.

Några av er nämnde de romska familjernas situation i Trebcagruvorna. Vi är alla medvetna om att detta är en katastrofal situation, och ni känner säkerligen till att kommissionen arbetar med detta. En delegation under ledning av Pierre Morel besökte området i december och erbjöd sig att träffa de romska lägerledarna i Trebca. Det finns ingen enkel lösning. Vi vet att det finns ett erbjudande till dem om att flytta utanför området, men än så länge är de inte redo för detta. De vägrar faktiskt att göra det, så det återstår mycket att göra också här. Jag tror att mötet nästa vecka med Pieter Feith, som också är involverad i detta, blir ett tillfälle att diskutera detta mer.

Än en gång, tack så mycket. Jag tycker att vi har haft en mycket givande debatt och hoppas att parlamentet kommer att fortsätta att stödja alla våra bemödanden i Kosovo och i regionen.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen gratulerar Joost Lagendijk och välkomnar hans resolution: den borgar för större delaktighet för Kosovo i det pågående arbetet med att föra regionen närmare EU.

Kommissionen har funnit ett ändamålsenligt sätt att samarbeta med alla lokala aktörer som arbetar i Kosovo, inklusive Eulex och EU:s särskilde representant. Vi kommer att fortsätta med detta samarbete. Det är enda sättet att få vårt arbete i Kosovo att bära frukt. Hittills har ett gott samarbete visat sig vara avgörande för att bibehålla freden i området.

Kommissionen har finansierat ett rättsstatsprojekt värt 7 miljoner euro, varav 1 miljon euro för att bekämpa korruption. För att vara mer specifik gav vi i december 2008 budgetkontrollutskottets ordförande Herbert Bösch detaljerade och heltäckande svar på alla frågor som ställts, både muntligt och skriftligt. Därigenom rätade vi ut frågetecknen kring EU:s finansiering och hur den har administrerats i Kosovo. Ledamöterna fick också information om den finansiella förvaltning och de kontrollsystem som kommissionen nu har infört.

Sedan dess har vi inte fått några fler förfrågningar om information. Vi kan förse ledamöterna med kopior av det material som skickats till budgetkontrollutskottet om intresse finns.

Jag vill anknyta till Gisela Kallenbachs kommentar om Centraleuropeiska frihandelsavtalet (Cefta). Vi hoppas att förbättrade förbindelser mellan Serbien och Kosovo gör att Kosovo kan integreras i Cefta. Kommissionen kommer att göra sitt bästa för att underlätta detta.

Många viktiga frågor tas upp i resolutionen, såsom bevarandet av Kosovos kulturarv, utökad kapacitet för dess offentliga förvaltning, bättre integration av alla befolkningsgrupper i Kosovo, vikten av multietnisk utbildning och de romska familjernas lidande i blyförgiftade flyktingläger i norr. Kommissionen kommer att följa upp dessa frågor genom befintliga instrument och i samarbete med andra givare.

Vi kommer att ge ut vår studie om Kosovo som en del av vårt utvidgningspaket i höst. Jag är säker på att det kommer att innehålla mängder av idéer för att se till att Kosovo förblir fast förankrat i det europeiska perspektiv det delar med västra Balkan som helhet.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag, den 5 februari 2009.

12. Följderna av finanskrisen för bilindustrin (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om följderna av finanskrisen för bilindustrin.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag tycker att vi nu kommer till en riktigt viktig fråga. Detta är någonting vi måste diskutera, under nuvarande omständigheter. Det ska än en gång sägas att vi är tacksamma för detta lägliga tillfälle att diskutera följderna av dagens ekonomiska och finansiella kris för bilindustrin.

Som många av er följer väldigt noga i era valkretsar är bilindustrin en avgörande faktor för hela den europeiska ekonomin. Under årens lopp har vi främjat sektorns konkurrenskraft genom att skapa en inre europeisk bilmarknad och kräva rättvisare konkurrens i handeln med tredjeländer. På senare tid har vi inriktat oss på att minska utsläppen från bilar för att bekämpa luftföroreningar och klimatförändring. På alla dessa områden har parlamentet hela tiden gett oss sitt stöd.

Tack vare dessa ansträngningar, och i synnerhet den europeiska bilindustrins flexibilitet och anpassningsbarhet, hör europeiska bilar i dag till de mest nyskapande och konkurrenskraftiga, liksom till de säkraste, mest bränsleeffektiva och miljömässigt hållbara i världen. Vi bör vara stolta över Europas resultat.

Icke desto mindre har den europeiska bilbranschen, trots sin flexibilitet och till följd av faktorer som till stor del ligger utanför dess kontroll, drabbats särskilt hårt av den globala ekonomiska krisen. Dessa svårigheter

⁽¹⁾ Se protokollet.

var uppenbara redan i november förra året, när rådet kom överens om en strategi som bygger på att främja ännu mer hållbara och bränsleeffektiva bilar, realistiska mål för tillverkarna och effektiva incitament för att stimulera efterfrågan.

Under den korta tid som har gått sedan dess har situationen förvärrats. Industrin har rapporterat att 8 procent färre bilar såldes i unionen förra året än året innan, för att jämföra 2008 med 2007. Situationen kommer troligen att förbli lika dålig – om inte sämre – 2009, och drabba inte bara biltillverkarna utan också hela bilindustrins leverantörskedja.

Ministrarna träffade den 16 januari min vän Günter Verheugen, kommissionsledamot och kommissionens vice ordförande, för att diskutera de särskilda problem som bilindustrin har. De framförde särskilt sin oro för att dagens svårigheter kan medföra att ett betydande antal arbetstillfällen äventyras och underströk hur viktig de tycker att industrins framtid är.

Självfallet har industrin själv det primära ansvaret för att klara dessa utmaningar. Industrin måste uppmanas att vidta alla erforderliga åtgärder för att komma till rätta med strukturella problem som överkapacitet och brist på investeringar i ny teknik.

Eftersom den här industrin är så viktig för Europas ekonomi och sektorn har drabbats särskilt hårt av dagens kris behövs det dock någon form av offentligt stöd. Detta återspeglas i den ekonomiska återhämtningsplan för Europa som Europeiska rådet antog i december, liksom i medlemsstaternas nationella program. Naturligtvis kan vi inte tillåta att kortsiktigt stöd till industrin underminerar dess långsiktiga konkurrenskraft. Det betyder att vi måste ha en tydlig inriktning på nyskapande.

Medlemsstaterna är överens om att offentligt stöd till bilindustrin måste vara både målinriktat och samordnat. Det måste också följa vissa viktiga principer, såsom rättvis konkurrens och öppna marknader. Det får inte bli en tävling i subventioner och det får inte resultera i en snedvridning av marknaden. För att åstadkomma detta har medlemsstaterna bekräftat att de är beredda att samarbeta nära med kommissionen om nationella åtgärder på både utbuds- och efterfrågesidan. Kommissionen har i sin tur förbundit sig att ge snabba svar i de fall den förväntas reagera.

Mer generellt sett stöder rådets ordförandeskap helt kommissionen när det gäller behovet av att gå snabbt fram med genomförandet av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Kommissionen har också uppmanats att, tillsammans med Europeiska investeringsbanken, undersöka hur utnyttjandet av lånen till sektorn kan förbättras ytterligare i termer av snabb tillgänglighet, projektfinansiering och tidigareläggning av låneutbetalningen, utan att diskriminera mellan tillverkare och medlemsstater.

När det gäller den globala miljön behöver vi helt klart tidigt inleda en dialog med den nya regeringen i USA liksom med våra andra globala partner.

Det tjeckiska ordförandeskapet är fast beslutet att gå vidare med denna övergripande politik för stöd till industrin, samtidigt som vi respekterar de principer och parametrar som jag har nämnt. Det finns redan en hel mängd gemenskapsinstrument som kan bidra till att ge stöd, inte minst på området ny teknik, till exempel för utvecklingen av rena bilar. Den fulla potentialen hos nyskapande och miljömässigt hållbar framdrivningsteknik – bränsleceller, hybridbilar, elbilar, solkraft – måste utforskas till fullo och utnyttjas.

Å andra sidan finns det också mer färdigutvecklade och snabbt tillgängliga instrument, till exempel skrotningsystemet för gamla bilar. Genom dessa instrument kan efterfrågan på nya bilar ökas samtidigt som positiva externa effekter i form av transportsäkerhet, minskade utsläpp och annat erhålls. Åtskilliga medlemsstater använder redan detta instrument. Därför vill ordförandeskapet be kommissionen att omedelbart lägga fram ett förslag om hur vi på ett samordnat sätt ska kunna främja förnyelse av den europeiska bilparken genom att återvinna och återanvända fordon, på grundval av analysen av dessa systems effekter i olika medlemsstater. Syftet är att det ska finnas ett förslag från kommissionen före Europeiska rådets vårmöte, i samband med utvärderingen av återhämtningsplanen, och att vi ska kunna diskutera frågan vid mötet i rådet (konkurrenskraft) i mars. Detta kommer att ledas av min kollega Martin Říman och kommissionens vice ordförande Günter Verheugen. Sådana system kan ge bilindustrin en viktig efterfrågestimulans på gemenskapsnivå och samtidigt skapa lika villkor på den inre marknaden. Jag vill understryka den sista delen av den meningen, också i det här sammanhanget.

För att sammanfatta: det handlar inte bara om att stödja en viktig sektor i vår ekonomi utan om en strategi som vi alla kan ha nytta av på lång sikt.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Alexandr Vondra har precis informerat er om resultatet av de diskussioner jag hade den 16 januari med de ministrar som ansvarar för motorindustrin. Jag kan bara bekräfta allt som sagts, men jag vill samtidigt mana till försiktighet. Vi måste vara försiktiga så att vi inte väcker förhoppningar eller förväntningar som vi inte kan leva upp till. Låt mig mer detaljerat beskriva den europeiska motorindustrins ställning vid denna tidpunkt.

Erfarenheten visar att bilar är en tidig indikator på ekonomiska trender. Det kom därför inte som någon överraskning att den kraftigt minskade efterfrågan på fordon som vi upplevde förra sommaren följdes av en ekonomisk nedgång i alla andra sektorer av ekonomin. Varför är det så?

Den minskade efterfrågan är ett symtom på bristande förtroende för den riktning som ekonomin färdas i. Konsumenterna agerar inte annorlunda än företagen när det gäller detta. I tider som präglas av osäker ekonomi, när människor inte vet vad som ska hända, håller de hårt i sina pengar. I ett privathushåll är köpet av en ny bil den största investeringen på flera år. Det är emellertid något som kan skjutas upp, eftersom en europeisk bil naturligtvis alltid håller ett år till.

Alla vet att situationen kommer att förbättras i grunden först när allmänhetens förtroende och tro på de övergripande trenderna i ekonomin har återvunnits. Detta innebär att de åtgärder som vi tillsammans vidtar i Europa för att bekämpa denna kris är det absolut viktigaste av allt.

Jag vill nämna ytterligare några siffror för att visa hur viktigt detta är. Den europeiska motorindustrin sysselsätter 12 miljoner människor direkt och indirekt. Det motsvarar 6 procent av alla arbetstillfällen inom Europeiska unionen. Den är den ekonomiskt viktigaste sektorn när det gäller europeisk export. Vårt största exportöverskott finns inom motorfordonssektorn.

Under 2007 tillverkade vi 19,6 miljoner motorfordon i Europa. Förra året var denna siffra nära en miljon lägre och den kommer att fortsätta att sjunka kraftigt under 2009. För närvarande finns det 2 miljoner osålda fordon i lager. Motorindustrin är den industri i Europa som investerar den största delen av sin omsättning i forskning och utveckling. I genomsnitt investerar biltillverkare 4 procent i forskning och utveckling. Detta kan jämföras med ett genomsnitt på endast 2 procent för europeiska företag som helhet. Det är alltså uppenbart att den är en mycket viktig industri för Europa.

Den ekonomiska krisen har drabbat varje sektor av denna industri samtidigt. Detta har aldrig hänt förut – det är första gången – och jag måste säga er att allmänheten endast tänker på situationen för personbilar. De kommersiella fordonens belägenhet är mycket mer dramatisk. När det gäller dessa har nybeställningarna inom hela Europeiska unionen i praktiken sjunkit till noll, och detta i en sektor som har en tillverkningskapacitet på närmare 40 000 kommersiella fordon i månaden.

Den negativa effekten på sysselsättningssituationen är oundviklig av främst två orsaker. Vi har en definitiv överkapacitet när det gäller motorfordon i Europeiska unionen. Industrin erkänner själv att den har en överkapacitet på 20 procent. Det finns människor som säger att den är ännu högre. Tjugo procent är emellertid fortfarande en mycket hög siffra, och när man jämför detta med antalet människor som är sysselsatta inom denna industri talar vi om mer än 400 000 arbetstillfällen. Det råder definitivt ingen tvekan om att europeiska biltillverkare under detta år som präglas av den ekonomiska krisen kommer att påskynda genomförandet av de omstruktureringsåtgärder som har planerats under en tid. Jag vill tydligt framhålla att det inte finns några garantier för att vi i slutet av detta år fortfarande kommer att ha kvar alla tillverkningsanläggningar som för närvarande finns i Europa. Sannolikheten är hög för att ett flertal av dessa tillverkningsanläggningar inte längre kommer att vara i bruk. Det finns inte ens några garantier för att alla de europeiska tillverkarna kommer att finnas kvar på marknaden i slutet av året.

De påfrestningar som den internationella konkurrensen innebär för motorindustrin är mycket stora. Som europeiska lagstiftare har vi ökat denna konkurrens ytterligare genom att ställa höga krav på den europeiska motorindustrin under de kommande åren. Industrin måste göra mycket stora framsteg i fråga om innovation. För att Rebecca Harms inte omedelbart ska kritisera mig på nytt vill jag göra klart för henne att jag inte kritiserar detta faktum – jag anser att det är rätt och riktigt. Förebrå mig inte för att jag beskriver hur saker och ting förhåller sig. Detta är inte kritik från min sida, utan helt enkelt en iakttagelse. Vår lagstiftning har inneburit att europeiska bilar blivit avsevärt mycket dyrare, och under de kommande åren kommer de att bli ännu dyrare. De huvudsakliga effekterna av detta är att konkurrenstrycket ökar, att kostnadstrycket ökar och att kraven på företagen i fråga att uppnå en högre produktivitet ökar. Det är det enda sättet att överleva denna konkurrenssituation.

Vi känner alla till vad ökad produktivitet innebär i motorindustrin. Under alla omständigheter har det inte en positiv inverkan på sysselsättningssiffrorna. Detta är vad denna situation innebär i realiteten.

Vår politik nu handlar om att eftersträva två mål samtidigt. För det första att hjälpa den europeiska industrin genom denna kris för att om möjligt undvika att förlora en enda europeisk tillverkare – och jag betonar varje enskilt ord. Inte en enda. Det andra målet är att öka den europeiska motorindustrins konkurrenskraft långsiktigt och varaktigt etablera Europa som världens ledande biltillverkande område.

När det gäller åtgärderna för det första av dessa mål har vi gjort allt vi kunnat. Vi har sett till att den europeiska motorindustrin, som drabbades särskilt hårt av kreditkrisen, fått tillgång till finansiering. Europeiska investeringsbanken ställer 9 miljarder euro till förfogande enbart för denna industri i år och jag måste säga att det inte är någon mening att begära mer i parlamentet i dag. Med tanke på Europeiska investeringsbankens kapitalunderlag kan mer pengar inte väntas. Nio miljarder euro har redan skjutits till.

Tack vare det hårda arbete som min kommissionskollega Neelie Kroes har lagt ned har kontrollen av statligt stöd nu en sådan flexibel form, och vi har ändrat bestämmelserna i en sådan omfattning att medlemsstaterna har betydligt större möjligheter att reagera snabbt och målinriktat när hjälp behövs i enskilda fall. Kommissionen antar därigenom den roll som den fått genom lagstiftningen, nämligen att se till att dessa åtgärder inte ger upphov till några konkurrenssrörningar och att de inte äventyrar våra politiska mål. Jag vill bara nämna ett exempel när det gäller detta. Det är uppenbart att stöd till de europeiska dotterbolagen till amerikanska företag endast kan godkännas om det är tydligt att stödet i fråga uteslutande är avsett att bevara europeiska arbetstillfällen.

Vi har genomfört en rad åtgärder för att hjälpa fram en modernisering av bilarna på Europas vägar samtidigt som vi har eftersträvat målet att uppnå en positiv inverkan på miljön. Alla medlemsstater kommer inte att använda sig av systemet med utbetalning av skrotningspremier, men de som gör det kommer att följa de principer som överenskommits och som innebär att dessa åtgärder inte får leda till att andra tillverkare diskrimineras. För att nämna ytterligare ett exempel: Medlemsstaterna kan inte säga "jag ger dig en premie om du skrotar din gamla bil, men bara om din nya bil är tysk", om du bor i Tyskland, eller fransk eller tjeckisk". Det är helt enkelt inte möjligt att göra detta.

En sak som emellertid är möjlig – och som jag varmt skulle välkomna – är att dessa skrotningspremier kopplas till miljömål. Exempelvis att de endast utbetalas om den nya bil som köps uppfyller vissa utsläppsnormer. Så långt vi kan se fungerar detta premiesystem bra och har önskad positiv effekt.

Det finns bara ett sätt att få fart på marknaden för kommersiella fordon igen. Skrotningspremier är som ni förstår inte möjliga i denna sektor. Det som främst behövs är att små och medelstora företag i denna sektor får tillgång till finansiering. Vi gör detta. Det är även nödvändigt att se till att de offentliga medel som investeras i första hand går till upphandling av miljövänliga kommersiella fordon, till exempel när det gäller kollektivtrafik eller annan samhällsservice där fordon behövs. Vi har redan gjort allt detta.

Det som krävs på lång sikt – vilket vi ofta har talat om i parlamentet – är att rekommendationerna i Cars 21-processen genomförs, dvs. att den europeiska motorindustrins framtid säkras genom större insatser i fråga om innovation, forskning och utveckling så att den europeiska bilen i framtiden blir världsledande, inte bara när det gäller standarden på dess teknik, finish och säkerhet, utan även i fråga om bränsleeffektivitet – dvs. låg förbrukning – och miljövänlighet – dvs. låga utsläpp. Den europeiska industrin står på vår sida när det gäller detta och vi stöder projekten på detta område som en del av det europeiska stimulanspaketet, som ni alla känner till.

Låt mig avslutningsvis säga att det allra viktigaste resultatet av diskussionerna med medlemsstaterna var att vi alla lovade att förhindra att en ström av protektionism uppstår i Europa. En sådan ström av protektionism skulle leda till förluster för de ekonomiskt svagare medlemsstaterna och på ett mycket allvarligt sätt skada den sociala solidariteten i Europa.

En annan sak som vi kan göra för att stimulera efterfrågan och hjälpa motorindustrin genom denna kris är att se till att inte heller villkoren för den internationella konkurrensen kränks. Det är en fråga som framför allt måste ställas till Förenta staterna. Det kommer att visa sig vilka åtgärder president Barack Obama vidtar för att bekämpa krisen i den amerikanska motorindustrin. I detta hänseende vill jag påpeka att det inte ligger i Europas intresse att de amerikanska biltillverkarna går under. Om detta skedde skulle det få katastrofala konsekvenser för Europa. Det ligger emellertid inte heller i vårt intresse att USA instiftar en politik som gynnar dess motorindustri på bekostnad av konkurrenter från andra delar av världen. Jag hoppas att vi får möjlighet till en samsad diskussion om detta med våra amerikanska vänner.

Den europeiska motorindustrin står inte vid en avgrund. Situationen är svår, men vi är övertygade om att industrin är tillräckligt skicklig och stark för att ta sig igenom denna svåra situation och fortsätta att även i framtiden spela en viktig roll när det gäller att skapa och garantera arbetstillfällen och välbefinnande i Europa.

Jean-Paul Gauzès, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag befarar dessvärre att det budskap som precis framförts inte är ett budskap om hopp med avsikt att återställa förtroendet. Herr kommissionsledamot, jag höll med om ert näst sista stycke om vad bilindustrin bör vara. Dessvärre befarar jag att de förslag som utarbetats inte håller måttet och att de framför allt uppmuntrar vissa medlemsstater att hantera allt själva när EU inte kan samarbeta.

Vad förväntar sig våra landsmän i dag? De förväntar sig en hel del av EU, definitivt alldeles för mycket, men de förväntar sig att vi ska göra något annat. Bilindustrin sysselsätter som ni sa 12 miljoner människor inom Europeiska unionen och står för 10 procent av BNP. I Frankrike innebär detta 2,5 miljoner arbetstillfällen eller 10 procent av löntagarna och 15 procent av kostnaderna för forskning och utveckling

Bilindustrin upplever i dag en kris utan motstycke, en kris som kännetecknas av minskad efterfrågan, av ett behov av finansiering hos tillverkare och underleverantörer men även hos konsumenterna och av en strukturell konkurrensutmaning för företag som står inför en ständigt ökande global konkurrens. Om jag inte var rädd för att vara politiskt inkorrekt skulle jag tillägga att kraven som ställs på bilindustrin och uppmaningarna att inte använda fordon också bidrar till denna situation.

En samordnad svarsåtgärd på EU-nivå är nödvändig och brådskande, så att de åtgärder som redan vidtagits av flera regeringar kan övertas och förbättras. För det första är det nödvändigt att banksystemet erbjuder bilindustrin sedvanliga lån, dvs. med sedvanliga räntor och villkor och i den mängd som motsvarar industrins behov. Trots Europeiska investeringsbankens insatser vet vi att krediterna ännu inte har börjat flöda. Därför bör Europa genomföra en omfattande svarsåtgärd.

För det andra handlar det inte bara om att minska effekterna av krisen utan även om att erbjuda bilindustrin en ny framtid. Det krävs en verklig industripolitik. Vi måste gå in i morgondagens värld och se till att den utveckling som krävs när det gäller framför allt miljöskydd och kraven på en hållbar utveckling snabbt kommer till stånd. Vi måste utveckla en science fiction-kultur. Det är absolut nödvändigt att drivkraften för innovation inte skadas på grund av krisen och att det offentliga stödet möjliggör åtgärder på detta område.

Guido Sacconi, för PSE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Alexandr Vondra och Günter Verheugen för att de så snabbt kom med dessa uttalanden. Jag måste säga att jag till stor del delar deras oro och är överens med dem om den realistiska strategi de föreslår.

Vi är trots allt alla medvetna om situationen. Jag har sett en beräkning där det påstås att 2 miljoner arbetstillfällen kan försvinna under årets lopp i bilindustrin som helhet, varav majoriteten inom reservdelssektorn. Vi bevittnar en extraordinär motsägelse. Å ena sidan har vi en vagnpark med offentliga och privata fordon som – vilket ni så riktigt påpekat – är mycket omodern och har höga utsläppsnivåer, medan vi å andra sidan har en efterfrågan som har minskat dramatiskt, för att inte säga fullständigt kollapsat.

Jag välkomnar därför den återhämtningsplan som kommissionen har lagt fram, där man försöker använda alla verktyg som står till förfogande, även om vi vet att de är begränsade och förstår orsakerna till detta. Det finns ett verkligt behov av en konjunkturutjämnande åtgärd för att stimulera och kraftigt stödja efterfrågan i enlighet med de miljömål som vi arbetat så hårt med de senaste månaderna.

Och vad är det då som händer? Det som händer är att varje land agerar för sig. Vissa ingriper medan andra inte gör någonting. Mitt land har exempelvis inte gjort någonting hittills. Vissa gör en sak, andra gör något annat. Jag är emellertid överens med er om att vi bör göra en insats före konkurrenskraftsrådets möte nästa vår för att maximera samordningen, åtminstone när det gäller principerna, till exempel genom att koppla skrotningsystem till särskilda utsläppsmål. Jag anser att Frankrike har kommit på en bra lösning som innebär att den bonus som köparna tilldelas varierar utifrån utsläppsnivån för den bil som köpts. Detta anser jag skapar en win-win-situation när det gäller sysselsättning, konkurrenskraft och miljö.

Patrizia Toia, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Krisen i motorindustrin har spridit sig genom hela sektorn till industrier med anknytning till motorindustrin, andra berörda sektorer, kommersiella nätverk och tjänster, och framtidsutsikterna när det gäller sysselsättningen är mycket dystra.

Enligt min mening visar den förfärliga minskningen av de senaste registreringarna – i vissa medlemsstater har de denna månad minskat med 33 procent, 20 procent osv. – att krisen inte sker i en sektor som är tekniskt omodern, och att det inte heller handlar om en intern kris som orsakats av misstag som begåtts av ledningen

för ett visst företag. Det är en systemkris och som sådan måste den hanteras skyndsamt och bestämt av EU-institutionerna.

Några lösningar har föreslagits, men det viktigaste är hur och med vilka resurser och vilka framtidsutsikter i fråga om innovation som de kan åstadkomma. Vi måste naturligtvis stödja efterfrågan. Konsumtion är den enda vägen till återhämtning. Medan denna åtgärd för konsumtionsstöd, som är en åtgärd på medellång sikt, genomförs anser jag att vi måste klargöra att vi behöver omedelbart kreditstöd för att på nytt påbörja tillverkning, betala för material och behålla anställda, trots den minskade orderingången och den sjunkande efterfrågan.

Kredit är alltså svaret, men som vi sa är det viktigaste hur. Även jag uppmanar EU att inta en tydlig ledning – det är viktigt att EU-institutionerna sänder ett tydligt budskap. Förenta staterna vidtar åtgärder precis som vissa europeiska länder och jag hoppas att mitt land kommer att övergå från allmänna förslag till praktiska åtgärder, men jag hoppas på starkare europeiska åtgärder både inom och vid sidan av återhämtningsplanen eftersom jag anser att de stora europeiska företagens öde är vårt gemensamma öde, som jag utförligt har förklarat för kommissionsledamoten. Stora europeiska tillverkare bör inte möta konkurrens på den inre marknaden i form av olika typer av statligt stöd eller särskilda villkor utan bör få se en svarsåtgärd från ett starkt, beslutsamt och samordnat EU, eftersom den europeiska bilmarknadens framtid kommer att bedömas utifrån vår förmåga att tillsammans möta den globala konkurrensen.

Det finns även en annan fråga som Guido Sacconi nämnde, och jag vill ännu en gång påpeka att detta stöd inte är bistånd, eller ännu värre, hjälpåtgärder som upprätthåller status quo, utan att det är en åtgärd för att stimulera sektorns framtida konkurrenskraft i fråga om innovation, miljövänlig tillverkning och teknik som på ett bättre sätt tar hänsyn till miljön och säkerheten för passagerare och transport.

Guntars Krasts, för UEN-gruppen. – (LV) Tack, herr talman. Inom biltillverkningen, precis som inom byggnadssektorn, har resurserna inriktats på snabb framtida tillväxt, men utvecklingen på detta område har skett i det förflutna och fortsätter att vara nära kopplad till tillgången på krediter. Den finansiella krisen har därför drabbat biltillverkningen särskilt hårt. Sektorn kommer inte att kunna stabiliseras förrän bankernas utlåning har normaliserats, och detta är i sin tur kopplat till att finanskrisen övervinns. Jag hyser inga tvivel om att finanskrisen kommer att ge upphov till avsevärda förbättringar av bilmarknadens framtida struktur. Vår aktuella uppgift handlar inte om att bevara befintliga arbetstillfällen utan om att bevara den framtida konkurrenskraften hos Europas fordonssektor, och därför bör det offentliga stödet till fordonssektorn kopplas till två huvudsakliga mål: att minska beroendet av olja och de prisfluktuationer som är kopplade till den samt att avsevärt förbättra miljöindikatorerna och utsläppsminskningarna. Dessa uppgifter överlappar varandra. De är även av princip viktig för den europeiska ekonomin som helhet för att minska risken för att stigande oljepriser, när krisen har övervunnits delvis tack vare nya bilköp, står i vägen för en gemensam ekonomisk återhämtningsprocess. Tack.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Enligt min mening bör den första prioriteten vara att koppla hanteringen av den ekonomiska krisen till den globala utmaning som klimatkrisen utgör. Vi skulle göra ett stort misstag om vi med våra ekonomiska åtgärder strävade efter mål i fråga om klimatskydd och energisäkerhet som är lika anspråkslösa som dem vi fastställt i förordningen om koldioxid för bilar.

Vi får inte upprepa misstaget att ägna uppmärksamhet åt det osanna tisslet och tasslet i motorindustrin. Det misstag som gjordes i det avseendet förra vintern märks nu var man än tittar. Samma grupper som hindrade oss från att genomföra den ambitiösa förordningen om koldioxid för bilar sitter nu fast med sina lager av enorma bränsleslukande fordon som de inte längre kan sälja. Jag anser att vi verkligen måste ha som målsättning att klargöra för biltillverkarna att framtiden för bilar handlar om små, effektiva och klimatvänliga modeller, och att alla ansträngningar måste göras, i samband med stimulansåtgärder, för att främja sådana modeller. Det måste även klargöras i vilken utsträckning innovationer såsom elmotorer faktiskt omfattas. Detta är emellertid endast möjligt om det sker i samband med en samordnad plan som omfattar energipolitik.

Vad jag verkligen vill betona när det gäller det som en tidigare talare från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater sa, och som jag helt och hållet håller med om, är att jag är helt övertygad om att om vi endast koncentrerar oss på bilar utan att samtidigt vara medvetna om hur vi måste omstrukturera transportsektorn och hur den offentliga transportsektorn kommer att se ut om tio år, så kommer vi att komma till korta när det gäller vad vi måste leverera. Detta kan även leda till att en stor mängd arbetstillfällen tryggas och skapas. Genom att antyda att det inte bara är bilar, utan även bussar, järnvägar osv. som tillverkas, gav kommissionsledamot Günter Verheugen en viktig fingervisning.

Vi måste alltså se framåt och planera samt främja framtidsinriktade transportsystem nu.

Roberto Musacchio, för GUE/NGL-gruppen – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det har blivit uppenbart att den finansiella krisen har förvärrats och förvandlats till en fruktansvärd ekonomisk och nu social kris.

Vi kan se detta inom bilsektorn och jag är överens med Guido Sacconi om att vi kan räkna med att över 2 miljoner arbetstillfällen äventyras där. Det finns en risk för att krisen kommer att leda till uppsägningar, framför allt bland de mest sårbara, dvs. äldre arbetstagare och de som saknar fast arbete. Det krävs snabba och bestämda åtgärder. Det finns stöd, men vi måste besluta – och detta säger jag rent ut till kommissionsledamoten – om det ska samordnas på EU-nivå eller på en annan nivå, vilket vissa större länder tycks föreslå.

Jag vill hävda att det krävs EU-samordning och att stödet bör inriktas på två områden: innovation, när det gäller klimatförändringspaketet och, om jag får nämna det igen, Sacconis förordning om utsläpp, och den sociala sfären. Jag är övertygad om att inga arbetstagare, vare sig äldre eller tillfälligt anställda, bör sägas upp. Innovation kan inte åstadkommas genom att arbetstagare sägs upp.

Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter bör också anpassas mot bakgrund av detta, liksom – varför inte? – Europeiska socialfonden, där det för närvarande talas om att skapa nya arbetstillfällen men där man även bör hitta lösningar för att undvika uppsägningar. Arbetskraften måste därefter återfå sin centrala plats i Europa, spela sin vederbörliga roll som demokratins grundare.

Patrick Louis, för IND/DEM-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi är medvetna om de strukturella orsakerna till krisen inom fordonssektorn och för dess underleverantörer. Denna sektor drabbas precis som jordbrukssektorn och textilsektorn av dumpning och av omlokaliseringar av sociala, miljörelaterade och skatterelaterade skäl.

Vad ska vi göra när amerikanerna i takt med att dollarn sjunker säljer sina bränsleslukande, subventionerade och kraftigt gynnade stadsjeepar på vår marknad, som också invaderas av fordon i de lägre prisklasserna från Turkiet, Indien och Kina?

Det finns en lösning. Vi måste återupprätta de gemensamma tullar som avskaffades genom Maastrichtavtalen. Ett genuint och rättvist internationellt utbyte kan endast återupprättas genom kompenserande tullar vid Europeiska unionens gränser. Låt oss våga göra det som det sunda förnuftet säger att vi ska göra innan det är för sent. Som ni känner till är emellertid alla former av tullskydd på den europeiska marknaden förbjudna enligt protokoll 27 och artikel 63.

Låt oss vara konsekventa. Låt oss inte längre hålla fast vid ideal som är så skadliga för oss. Låt oss äntligen begrava detta skadliga fördrag och sluta upp med att leka brandmän med pyromani.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Först av allt vill jag tacka ordförandeskapet, men även kommissionen, för deras mycket tydliga uttalanden om denna situation. Jag delar kommissionsledamot Verheugens optimism om att motorindustrin har sett tidens tecken och kommer att hitta framtidsinriktade lösningar på många områden.

Vi lever emellertid naturligtvis i den verkliga världen, och efter en minskning med 5 procent av fordonstillverkningen under det senaste året räknar industrin med en minskning med ytterligare 15 procent under 2009. Det är den största minskningen i Europeiska unionen sedan 1993 och kommer att innebära 3,8 miljoner färre fordon än under 2007. Det är viktigt att inse att för varje arbetstillfälle som behålls i motorindustrin finns det ytterligare fem i områden och industrier med anknytning till motorindustrin som är beroende av den. Det innebär att den finansiella krisen uppenbart har en särskilt kraftig inverkan på fordonssektorn, eftersom den påverkar både tillverkarna och kunderna. Båda grupperna behöver verkligen bättre tillgång till krediter. Det har påpekats att motorindustrin har tillgång till 9 miljarder euro från Europeiska investeringsbanken. Både tillverkare och leverantörer behöver emellertid ytterligare krediter för att kunna finansiera sin verksamhet, och detsamma gäller kunderna om de ska kunna finansiera sina bilköp. Därför måste vi påskynda processen med att stötta efterfrågan eftersom de europeiska bilregistreringarna minskade med 19 procent under det fjärde kvartalet 2008, medan registreringarna för kommersiella fordon minskade med 24 procent.

Hittills under denna kris har bankerna stöttats med miljarder euro för att kunna rädda hela systemet. På det hela taget har emellertid motorindustrins banker lämnats utanför. Än så länge har dessa institutioner inte tillgång till statligt stöd. Över hela Europa, precis som dessförinnan i Förenta staterna, har motorindustrin varit tvungen att avsätta miljarder euro för restbeloppen på leasingkonton som inte omfattas. Dessa förluster

beror – framför allt mot bakgrund av de 2 miljoner fordonen i lager – på en kraftig minskning av det bokförda värdet för leasingbilar, vilket sedan leder till problem även i detta hänseende. Med andra ord krävs det mycket snabba åtgärder för att erbjuda dessa banker en livlina, precis som de andra bankerna i systemet redan har fått.

Stephen Hughes (PSE). - (EN) Herr talman! Nissan har meddelat att 1 200 arbetstillfällen kommer att försvinna från dess anläggning i Sunderland i min valkrets i nordöstra England. Det är omkring en fjärdedel av arbetsstyrkan, och därtill kommer ett ännu okänt antal arbetstillfällen i leverantörskedjan.

Nissans anläggning i Sunderland är vida känd som en av de mest produktiva i Europa. Om den fabrik som har den högsta produktiviteten i Europa tvingas avskeda en fjärdedel av de anställda må Gud hjälpa oss när krisen drabbar de mindre produktiva med full kraft.

En arbetsgrupp för återhämtning med företrädare för alla större regionala aktörer har tillsatts i mitt område. De åtgärder de planerar – att hjälpa till med arbetssökande, utbildning och omskolning, start av små företag, hjälp till eget företagande – är alla perfekt lämpade för stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag välkomnar kommissionens förslag till förenkling av denna fond. Den måste snarast förenklas och mobiliseras i stor skala som en del av ett samordnat europeiskt svar på krisen i bilindustrin.

Bara en mycket liten del av fonden utnyttjades förra året. Låt oss inte samla pengar på hög. Låt oss sätta dem i arbete så att våra medborgare kan sättas i arbete.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). - (ES) Herr talman! Till skillnad från många andra arbetar inte bilindustrin på grundval av spekulationer utan snarare på grundval av snäva marginaler som endast omvandlas till vinst om många enheter säljs.

Naturligtvis är bilar en stor källa till växthusgaser, men industrin, tillsammans med dess stödindustrier, står även för 10 procent av EU:s BNP och erbjuder 12 miljoner arbetstillfällen, vilket utgör 6 procent av sysselsättningen i unionen.

Av denna anledning är den en mycket viktig sektor för våra medborgares välmående. Vi kan inte lämna en sektor som är så viktig för våra medborgares välmående åt sitt öde. Vi kan inte lämna den åt sitt öde och åt de hårda och snabba reglerna för tillgång och efterfrågan. Det är dessa som är anledningarna till att vi nu har en kris i finanssektorn och därigenom i alla andra sektorer, däribland bilsektorn.

Vi måste söka stödlösningar som respekterar principen om fri konkurrens inom Europeiska unionen och som erbjuder det stöd som krävs för att rädda denna tillverkningssektor. För detta behöver vi en europeisk ram för att garantera harmonisering i alla medlemsstater. Stöd på flera miljoner dollar har redan godkänts i USA och på andra platser. Dessutom har vissa länder anpassat sina växelkurser och infört andra mekanismer för att bli konkurrenskraftiga på våra marknader.

Därför bör vi inte oroa oss för vad resten av världen säger, utan hellre anta de åtgärder som krävs utan ytterligare fördröjningar.

Michael Cramer (Verts/ALE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi kommer att lyckas bekämpa klimatförändringen och omstruktureringen av världsekonomin bara om vi tar itu med de båda tillsammans. Det som behövs är en miljövänlig ny giv.

Krisen i bilindustrin är inte bara en ekonomisk kris. Biltillverkarnas lågkonjunktur är även resultatet av deras filosofi, som under de senaste åren handlat om större, snabbare och tyngre fordon. Fram till för bara några månader sedan koncentrerade sig General Motors, Daimler m.fl. på bränsleslukande fordon och deras marknadsföring gick ut på att stadsjeepar var de nya stadsbilarna. De struntade helt enkelt i klimatförändringen. Detta kommer tillbaka och förföljer dem nu.

Om vi nu ska göra miljarder av skattebetalarnas pengar tillgängliga måste villkoren vara tydliga. Bilföretagen måste använda pengarna till att övergå till ett mindre och effektivare utbud av produkter och till alternativa framdrivningssystem – inte bara för miljöns skull och inte heller bara för klimatets skull, utan även för att kunna skapa en långsiktig trygghet för hundratusentals arbetstillfällen.

Jag ska ge er ett exempel på hur man inte ska göra, ett exempel som jag hämtat från mitt hemland Tyskland. Om vd:n för Deutsche Bank Josef Ackermann bestämmer sig för att skrota sin nioåriga tredje, fjärde eller femte bil och köpa en ny Porsche Cayenne så får han 4 000 euro i Tyskland. Detta är inte försvarbart ur vare sig socialt hänseende eller miljöhänseende. Faktum är att det helt enkelt är galet. Vi får inte fortsätta på det här sättet.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - Sverige som jag kommer ifrån är, liksom flera andra länder, starkt beroende av fordonsindustrin. Volvo och Saab är kända varumärken. Svensk fordonsindustri har, liksom övrig fordonsindustri, drabbats hårt av krisen. Flera faktorer har bidragit till krisen, men en särskild faktor är bristen på en tidig och nödvändig omställning av fordonsproduktionen. En omställning till mindre, energisnålare och mer miljöanpassade fordon är nödvändig.

EU har länge krävt en ensidig flexibilitet från arbetstagarnas sida. Jag och enade vänstern kräver att vi också måste ställa krav på flexibilitet hos storföretagens ledning. Bristen på flexibilitet och nytänkande har alltså bidragit till den kris vi ser i fordonsindustrin och annan industri.

Till sist: fordonsindustrin är en viktig arbetsplats, en ofta övervägande manlig arbetsplats, och den har allt vårt stöd. Jag utgår därför från att EU visar samma engagemang när vi har kris och konjunkturedgång inom så kallade kvinnliga arbetsplatser.

John Whittaker (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Man kunde ana vad som skulle stå i dessa betänkanden. Vi har ett problem och Europeiska unionen måste uttrycka sin åsikt. För att kunna lösa problemet måste EU ge intrycket av att vara den som bestämmer. Vi har visserligen en ekonomisk återhämtningsplan för Europa och bilindustrin ingår i denna plan. Men i realiteten kommer varje tillverkare att se om sitt eget hus efter bästa förmåga och varje land kommer att ta hand om sina tillverkare efter bästa förmåga.

Det finns naturligtvis skäl att ge en viss mängd stöd, ekonomiskt stöd till bilindustrin och andra sektorer för att bibehålla kapital och kunskaper. Men detta kan endast beslutas på nationell nivå eftersom stödet – förutom det stöd från Europeiska investeringsbanken som Günter Verheugen nämnde – endast kan ges av de nationella skattebetalarna.

Det finns emellertid en konstruktiv sak som Europeiska unionen kan göra, åtminstone tills recessionen är över, och det är att avskaffa miljörestriktionerna för biltillverkarna. Industrin är redan drabbad av allvarliga problem. Dessa miljörestriktioner och andra standardrestriktioner innebär att bilarna blir dyrare. Ni bidrar till att en industri som redan har stora svårigheter dör ut.

Malcolm Harbour (PPE-DE). - (EN) Herr talman! I går anordnade vi ett krismöte för bilindustrin i min hemstad Birmingham. Eftersom jag började arbeta i fordonsindustrin för 40 år sedan beklagar att jag inte hade möjlighet att vara där. Jag har varit med om många kriser, men ingen i klass med denna.

Vi har aldrig upplevt en situation där försäljningen rasat så snabbt. Till mina gröna kolleger vill jag säga att om de undersöker vilka bilar som inte sålts så kommer de att upptäcka att de mindre, lättare och mer miljövänliga modellerna är i majoritet. Detta beror inte på att affärsmodellerna har misslyckats utan på att hela det ekonomiska systemet har misslyckats.

I en statistisk beräkning från vårt toppmöte – från professor David Bailey vid Birmingham Business School – beräknas 300 000 konsumenter i Storbritannien ha fått sin ansökan om billån avslagen under de senaste sex månaderna. Vissa av dem skulle förmodligen ha avslagits under alla omständigheter, men detta är ändå den situation vi står inför.

När det gäller några av de saker vi har talat om – och jag instämmer helt och hållet med det som Stephen Hughes sa om Nissan, som han känner till mycket väl – finns det saker vi kan göra på nationell nivå och EU-nivå för att hjälpa industrin under denna omstrukturering. Det är mycket bättre att hjälpa industrin att behålla sina nyckelmedarbetare och erbjuda dem ny utbildning än att säga upp dem och därefter återanställa dem vid ett senare tillfälle.

Vi har motivationen att investera i de nya bilar som Rebecca Harms och andra vill ha. Det faktum att De gröna pratar om elbilar som en lösning visar bara att de saknar kontakt med verkligheten – dessa bilar ligger tio år eller mer in i framtiden och det är vi alla medvetna om.

Problemet är att få tillbaka köpare och efterfrågan i ekonomin. Vi måste ta itu med kredit, vi måste hjälpa de offentliga köparna att återvända till marknaden för att köpa miljövänliga bussar, miljövänliga lastbilar,

miljövänliga bilar – här kommer det faktiskt att hända saker. Vi vill inte ha en tävling mellan företagen. Alexandr Vondra klargjorde att detta är en inre marknad och vi vill inte ha konkurrerande verksamheter här.

Framför allt måste vi emellertid ta itu med det faktum att bilhandlarna måste finnas där ute för att sälja och ta hand om bilar.

Avslutningsvis vänder jag mig till er, herr kommissionsledamot. Ni talade om att Neelie Kroes arbetat med detta tidigare. Var vänlig och be Neelie Kroes att ta tillbaka det ovälkomna och destabiliserande förslaget om att förändra hela strukturen för återförsäljaravtal. Det är ingen som har bett om det och vi vill inte ha det.

Monica Giuntini (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har lyssnat till rådets och kommissionens åtaganden, men jag vill påminna er om att den övergripande minskningen av försäljningen i denna sektor under 2008 uppgick till 8 procent. Nu har tusentals arbetstagare förlorat sina arbeten och lever på arbetslöshetsunderstöd. Guido Sacconi gav oss statistiken tidigare.

Detta gäller inte bara tillverkarna av stora bilar utan alla verksamheter med anknytning till bilindustrin. Jag tänker på Toscana som jag kommer från. Såsom jag har haft anledning att nämna nyligen riskerar enligt Clepa (Europas bilunderleverantörers förening) ett av tio företag att gå i konkurs de kommande månaderna. Därför anser jag att ett skyndsamt, säkert och realistiskt ingripande krävs, och jag vet att Günter Verheugen kommer att vara tillmötesgående och förstående.

Vi har ingen tid att förlora, herr kommissionsledamot. Det krävs samordning mellan de europeiska länderna. Annars riskerar vi att få ett fåtal spridda åtgärder som blir resultatlösa både när det gäller EU:s ekonomi och stödet till arbetstagarna. Vi måste få stimulansåtgärder som samordnas på EU-nivå av det slag som Guido Sacconi nämnde, stimulansåtgärder som möjliggör investeringar i rena bilar och stöd till forskning och ny teknik. Vi måste agera omedelbart för att granska kriterierna i Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, som ska användas för att stödja de europeiska arbetstagarna, och jag anser att mer finansiering behövs från ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Herr kommissionsledamot! Arbetet med att rädda den europeiska bilindustrin hotar att urarta i en antieuropeisk krönika. Varje medlemsstat agerar på egen hand och inleder nationella stödåtgärder. Det finns medlemsstater – vilket ni vet bättre än vi – som lovar biltillverkarna billiga lån under förutsättning att de köper reservdelar från lokala leverantörer i landet. Detta är naturligtvis helt galeit, och det var bra att ni för några minuter sedan sa att ni inte kommer att acceptera detta och avser att ta hårdare tag mot denna företeelse.

Vad dagens tillverkare behöver – som Malcolm Harbour redan har påpekat – är åtgärder i dag och investeringsstöd för framtiden för de nya miljövänliga bilarna och hybridbilarna. Detta är gott och väl, men det löser inte dagens problem. Det är därför det tjeckiska ordförandeskapets tillkännagivande om ett nytt initiativ här i dag inför det kommande vårtoppmötet, närmare bestämt ett förslag om att genomföra en åtgärd i Europa som på ett dramatiskt sätt skulle stimulera köp av miljövänliga bilar, är mycket goda nyheter och utgör en strimma av hopp.

Dessutom – och detta är inget nytt – finns det ett behov av ny kredit och kreditgarantier för biltillverkarna. Europeiska investeringsbanken har frigjort en avsevärd summa pengar, men det krävs mycket mer för att vi ska kunna ta oss igenom denna svåra tid. I många fall handlar det om små och medelstora företag i leveransindustrin som behöver kredit nu för att kunna överleva.

I ett annat sammanhang bör vi även se denna kris som en möjlighet att äntligen tvinga igenom ett genombrott i fråga om bilskatter. Vi har käbblat i flera år om kommissionens förslag att anpassa bilskatten. Nu är tiden inne för att äntligen genomföra denna övergång över hela Europeiska unionen och permanent omvandla bilskatten till ett system där de konsumenterna som väljer miljövänliga bilar belönas för detta.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Bilindustrin är mycket viktig för sysselsättningen i Belgien. I och omkring Opel Antwerpen i Belgien står 2 700 direkta arbetstillfällen på spel i dag. Besluten fattas i Detroit, och alla Opel-anläggningar drabbas av överproduktionen. De behöriga myndigheterna står naturligtvis redo med räddningspaket som består av statligt stöd och bankgarantier. För att garantera att detta stöd blir effektivt vill jag emellertid i dag uppmana Europeiska kommissionen, via kommissionsledamot Günter Verheugen och er kollega Neelie Kroes, att sätta er ned med berörda myndigheter och anläggningar för att säkra ett så stort antal arbetstillfällen på EU-nivå som möjligt och för att garantera en samordnad strategi på EU-nivå

före den 17 februari, den dag då beslutet fattas i Detroit. Detta ska, som ni själv påpekade, ske för att förhindra en ström av protektionism i medlemsstaterna.

Marie-Noëlle Lienemann (PSE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi måste återupprätta den fantastiska industripolitik som Europeiska unionen grundades utifrån. Det handlade om kol och stål.

Styrkan i denna politik låg i att den bestod av moderniseringsverktyg – exempelvis minskad kolanvändning i fordonssektorn – samtidigt som det var en social politik för stöd, försvar, utbildning och skydd av de anställda. Därför vill jag lägga fram fyra förslag.

För det första skapandet av en europeisk stödfond för anställda i fordonssektorn som är större än moderniseringsfonden, eftersom det i dessa avgörande tider är viktigare att stödja anställda på företag genom att stödja deras ersättningsnivå vid korttidssysselsättning och genom att stödja deras utbildning inom företaget. Vi kan inte nöja oss med hypotetisk omskolning av anställda som har friställts.

För det andra måste vi skapa en byrå för innovation och påskynda finansieringen av forskning och utveckling för att snabbt kunna avancera och överbrygga den tekniska klyftan mellan rena fordon och säkra fordon.

För det tredje måste vi påskynda förnyandet av fordonen på vägarna. Premier för att skrota fordon kan vara effektiva. De måste harmoniseras på EU-nivå för att undvika effekterna av en osund konkurrens.

Jag vill emellertid avsluta med denna punkt. Jag är medveten om betydelsen av ordet konkurrens, men det är även nödvändigt att ...

(Talmannen avbröt talaren)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Det är nu dags för talmannen att ta emot ytterligare yrkanden om att tilldelas ordet, men vi har ett problem eftersom så många ledamöter har bett om att få tala. Jag kommer därför strikt att följa presidiets beslut att låta fem ledamöter tala. De kommer automatiskt att avbrytas så snart som den minut som var och en av dem har tilldelats är slut.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) I alla debatter om krisen i bilindustrin och de beslut som den kommer att ge upphov till får vi inte förbise problemen för tillverkare av bildelar. De har i sin tur påverkats av krisen som ett resultat av dominoeffekten, eftersom de är utlämnade åt kundernas tillverkningsstopp.

I Rumänien är till exempel fler än 400 företag engagerade i tillverkningen av bildelar, och deras totala omsättning 2008 uppgick till 8 miljarder euro. Tre fjärdedelar av dessa företag är små och arbetar vanligen för en enda kund. Därför drabbas de särskilt hårt av krisens effekter. Under dessa omständigheter måste företagen ta till uppsägningar eller hitta lösningar som att minska arbetstiden eller införa obetald ledighet. Däcktillverkarna är lika hårt drabbade.

Med tanke på det stora antalet anställda i dessa företag anser jag att tillverkarna av bildelar och däck måste ingå i alla framtida lösningar för att tillhandahålla ekonomiskt stöd under denna kris.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Herr talman! Kommissionsledamot Verheugen har precis beskrivit för oss hur dramatiska siffrorna är och hur den aktuella situationen på fordonsmarknaden ser ut. Dramatiska händelser kräver harmoniserade åtgärder. Vi i Europaparlamentet presenterade 2006 ett initiativbetänkande om harmoniseringen av fordonsskatt, som vi hoppades skulle baseras på koldioxid och förbrukning. Jag anser att detta skulle vara ett ekonomiskt program genom vilket rådet enhälligt – för detta måste beslutas enhälligt – skulle visa hur konsumtionsbaserade fordonsskatter skulle kunna införas.

När det gäller det som min kollega Mia De Vits talade om, dvs. General Motors, vill jag fråga kommissionen om den vidtar försiktighetsåtgärder för den händelse moderbolaget kollapsar? Om detta skulle ske, skulle då kommissionen agera samstämmigt för att hitta en europeisk lösning för General Motors dotterbolag?

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill uppmärksamma er på tre frågor i denna debatt.

Regeringarna i de europeiska medlemsstaterna ger biltillverkarna ett betydande ekonomiskt stöd som uppgår till ett tiotal miljarder euro. Den tyska regeringen har förutom att stödja tyska tillverkare beslutat sig för att hjälpa fordonsanvändare. Alla som beslutar sig för att skrota sin gamla bil får 2 500 euro.

Europeiska kommissionen, som hittills strängt har övervakat överensstämelsen med bestämmelserna om statligt stöd till företag, har varit mycket snabb med att ge sitt tillstånd i alla dessa fall, och i allmänhet anpassat sina beslut till tidigare beslut som fattats av medlemsstaternas regeringar i dessa frågor.

Utan att ifrågasätta principerna bakom den åtgärd som vidtagits för att stödja biltillverkningsindustrin i Europa vill jag återigen påminna er om hur smärtsamt orättvist Europeiska kommissionens beslut, dvs. att statligt stöd från den polska regeringen till polska skeppsvarv måste återbetalas, var. Som ett resultat av detta beslut försvinner nu omkring 50 000 arbetstillfällen i den polska skeppsvarvssektorn, medan över 10 000 arbetstillfällen i framtiden kommer att försvinna i industrier med anknytning till denna.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Kommissionsledamot Verheugen! Europeiska kommissionen måste vidta konkreta åtgärder för att få fordonsindustrin på fötter igen. Först och främst måste vi förhindra störningar på den inre marknaden. De skyddsåtgärder som vissa stater föreslår är inte rätt sätt att ta itu med den aktuella krisen. Jag uppmanar kommissionen att presentera åtgärder för ett europeiskt skrotningsystem så snart som möjligt.

Herr Vondra! Av rådet förväntar jag mig att medlemsstaterna vid Europeiska rådets möte i mars godkänner ett skrotningsystem som direkt kommer att stimulera köpkraften hos konsumenter som avser att köpa nya bilar.

Jag är övertygad om att EU, om man vill vara den största bilexportören och samtidigt en global föregångare i kampen mot klimatförändringen, måste hjälpa sin bilindustri, som är den största privata investeraren i forskning och utveckling. Genom att finansiera forskning och utveckling, genom att stödja investeringar ...

Ivo Strejček (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag har uppmärksammat lyssnat till debatten och jag kommer inte att presentera något nytt. Jag vill bara framhålla några av de kommentarer som gjorts och som enligt min mening bör genomsyra hela debatten.

Jag hänvisar till det som Alexandr Vondra sa om att vi bör vara noga med att ta hänsyn till rättvis konkurrens och att vi bör undvika marknadsstörningar, och till kommissionsledamotens kommentarer om att vi bör vara rättvisa och inte väcka falska förhoppningar. Framför allt vill jag tacka er, herr kommissionsledamot, för att ni sa att vi bör ge våra tillverkare möjlighet att vara mer flexibla genom att minska antalet regleringar och lagar och den orimliga byråkratin.

Talmannen. – Låt mig ägna 30 sekunder åt att förklara den bestämmelse som fastställts av presidiet, eftersom jag inser att det är mycket obehagligt för parlamentsledamöter att be att få tala men inte beviljas detta.

Presidiet fastställde att den grundläggande debattiden är den som tilldelas parlamentsledamöter som utnyttjar den tid som de olika politiska grupperna tilldelats. Därefter får fem parlamentsledamöter i enlighet med förfarandet "catch the eye" tala under en minut var, från den största till den minsta gruppen. Om det finns sex yrkanden och vi har sex minuter tillgängliga kan de alla få tala. Det kan utökas till sex minuter, eventuellt sju. I detta fall har emellertid 12 parlamentsledamöter bett att få tala. Endast fem av dem har beviljats detta, i enlighet med presidiets bestämmelser för denna del av debatten. Jag tydliggör detta så att det kan beaktas vid kommande tillfällen.

Alexandr Vondra får nu tala för att på rådets vägnar besvara de olika inläggen. Herr minister, ordet är ert.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna för en mycket värdefull debatt. Rådet uppskattar alla era bidrag till debatten och kommer att göra sitt bästa för att tillsammans med kommissionen bidra till att lösa så många problem som vi kan i fordonsindustrin.

Det råder inget tvivel om att det bör genomföras en del kortsiktiga åtgärder och dessa har redan påbörjats på medlemsstatsnivå. Så jag tror att vi är överens om att dessa åtgärder måste vara realistiska och hållbara ur såväl ekonomisk synvinkel som ur andra synvinklar. De bör vara riktade och effektiva, och framför allt måste de genomföras på ett sådant sätt att de överensstämmer med gemenskapsrättens stränga regler för statligt stöd. Jag informerade er till exempel om våra initiativ när det gäller skrotningsystemet, så det är mycket viktigt att de åtgärder som vidtas överensstämmer med bestämmelserna om konkurrens och statligt stöd och att störningar på den inre marknaden undviks.

Den andra punkten jag vill ta upp är att vi fortfarande bör ha i åtanke att den europeiska fordonsindustrin är världsledande – vi är exportörer, de som tillverkar bilarna – och mot bakgrund av detta bör vi ha behovet av att bibehålla den långsiktiga effektiviteten och den konkurrenskraft som kännetecknar denna industri i

åtanke. De åtgärder som vidtas måste därför uppfylla vissa kriterier när det gäller långsiktig livskraft och konkurrenskraft hos den europeiska industrin, däribland investeringar i innovation och rena bilar osv.

Rådet gör därför allt för att se till att alla insatser för FoTU och innovation i fordonsindustrin, men även de kortsiktiga åtgärderna i detta betänkande, helt och hållet överensstämmer med de övergripande målen i Lissabonstrategin.

Den tredje punkten jag vill ta upp är att vi måste följa utvecklingen utanför Europa. Vi är väl medvetna om att krisen i den amerikanska fordonssektorn är strukturell och djupgående och att de amerikanska tillverkarna befinner sig i en mycket sämre position än de europeiska biltillverkarna. Så det är uppenbart – och Günter Verheugen nämnde detta – att USA inte kan låta sin fordonsindustri dö ut eftersom detta inte skulle gynna oss.

Vi måste emellertid fortfarande ha ett politiskt samarbete med våra internationella samarbetspartner, framför allt genom Världshandelsorganisationen (WTO), för att se till att rättvisa villkor bibehålls så långt som möjligt. Detsamma gäller andra fordonstillverkare och industrier i Asien. Vi bevakar även utvecklingen i Korea och Japan osv.

Vi befinner oss nu i upptakten till konkurrenskraftsrådet som äger rum i början av mars, och vi hoppas naturligtvis kunna fatta ett högkvalitativt beslut, givetvis i samförstånd, inför Europeiska rådets möte i vår, där i första hand ekonomiska frågor kommer att behandlas.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr talman! Jag håller med om vad flera av talarna har sagt, framför allt Rebecca Harms. De kortsiktiga åtgärder som vi nu inför får inte på något sätt motverka våra långsiktiga mål. Detta är det centrala.

Eftersom ni har varit så trevliga ska jag också vara trevlig och berätta något som definitivt kommer att glädja er och som jag berättade här redan 2006, nämligen att framtiden för den europeiska motorindustrin kommer att vara miljövänlig eftersom denna industri annars inte kommer att ha någon framtid i Europa. Låt mig klargöra detta. Människor kan tvista om huruvida valet av modeller tillverkade av europeiska tillverkare, framför allt tyska tillverkare, var orsaken till den kris som vi nu befinner oss i. Jag vet inte. Det har funnits miljövänliga bilar tidigare och modeller med låg förbrukning också – tänk bara på Mercedes Smart car, som ledde till miljardförluster för företaget. Därför är det inte riktigt så svartvitt som ni kanske tror. Ur miljöhänseende var valet av modeller uppenbart fel, och det faktum att omställningen sker nu, under en kris, gör inte det hela lättare, men det förändrar inte det faktum att denna omställning är nödvändig och måste ske snabbt. När det gäller detta är vi alltså helt överens.

Ett tullhinder mot bilar från USA, herr Louis, är definitivt inte något som vi kommer att införa. Om det är något vi inte kommer att göra så är det detta. Amerikanska bilar har ingen betydande roll på den europeiska marknaden, medan europeiska bilar däremot har en stor roll på den amerikanska marknaden. Om en röst här i Europaparlamentet uppmanar oss att skydda vår marknad mot amerikanska bilar så befarar jag att en röst i den amerikanska kongressen i Washington kommer att säga att de bör skydda sin marknad från europeiska bilar. Vi skulle inte ha en särskilt bra ställning i en sådan situation. Jag ber er på fullaste allvar att inte gå vidare med detta förslag.

Jag kan bara ge mitt fulla stöd till det som Matthias Groote sa om fordonsskatt. Jag anser också att de skarpa iakttagelserna i just denna fråga var välgrundade. Den nya formen av fordonsskatt enligt en koldioxidbaserad princip är något som kommissionen har efterlyst under en tid och jag är bedrövad över att utvecklingen i denna fråga har varit så långsam.

Herr Groote! Ni förstår säkert att jag inte kan uttrycka någon offentlig åsikt om den fråga ni ställde om General Motors och Opel. Ni måste nöja er med att jag säger att vi noga kommer att följa utvecklingen och att vi för diskussioner med alla berörda parter.

Jag vill också göra dem som med rätta har lagt särskild vikt vid sysselsättningsfrågan medvetna om att kommissionen faktiskt redan har lagt fram ett förslag om hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan bli mer flexibel och effektiv. Om kommissionens förslag skulle genomföras snabbt och förverkligas skyndsamt – och jag vill be er alla att skyndsamt göra detta – skulle vi befinna oss i en position där vi kan hjälpa, framför allt tillfälligt anställda i motorindustrin och lågkvalificerade arbetstagare, som i slutändan är de som befinner sig i den svåraste situationen.

Bestämmelserna om skrotningspremier är entydiga – detta har tagits upp många gånger och jag vill påpeka det ännu en gång. Det kan inte finnas en EU-förordning som tvingar varje medlemsstat att delta i detta. Det

är helt omöjligt. På samma sätt kan det inte finnas en EU-förordning om att premienivån måste vara densamma överallt. Referensvärdena måste fastställas på EU-nivå, och så har skett. Vi enades om detta vid vårt möte i Bryssel den 16 januari.

Slutligen vill jag återigen betona vad många av er har sagt, nämligen att vi måste se längre än till motorindustrin när vi diskuterar den aktuella krisen. Det är i själva verket helt rätt att säga att intelligenta trafiksystem, intelligenta trafikhanteringssystem, ledande, innovativa lösningar för framtidens individuella och kollektiva transporter måste skapas och att denna kris kanske innebär en möjlighet att hjälpa fram sådana lösningar med mer kraft. Jag personligen skulle i alla fall verkligen vilja att detta skedde.

Christoph Konrad (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Ni har precis gjort ett uttalande om presidiets beslut och förklarat varför det debattsystem som bygger på förfarandet "catch the eye" har ändrats. Jag vill lägga in en formell protest mot denna ändring. Detta förfarande infördes för att ge mer liv åt våra debatter, skapa en dialog med kommissionen och stärka debattkulturen. Det som presidiet nu har beslutat är helt kontraproduktivt och jag vill be er att ta upp denna fråga vid talmanskonferensen så att denna protest kan besvaras.

Talmannen. – Ja, herr Konrad, naturligtvis har ni all rätt att protestera och vi noterar er protest. Ni tillhör emellertid en mycket ansvarsfull grupp i detta parlament och ni inser säkert att enskilda parlamentsledamöter inte kan få mer tid än grupperna. Grupperna har ett lagstadgat ansvar att delta i debatterna.

Byrån fattade detta beslut enhälligt. Jag anser att det är ett förnuftigt beslut, framför allt eftersom det hindrar ledamöter som inte har förordats av sin grupp – eftersom gruppen inte vill att de ska tala vid den tidpunkten – från att tala efteråt. Det är därför som tiden har begränsats till fem minuter för fem anföranden, från den största gruppen till den minsta gruppen, samtidigt som det säkerställs att alla talare inte är av samma nationalitet.

Detta är vad som har beslutats. Naturligtvis kan denna bestämmelse ändras. Om talmanskonferensen föreslår en ändring av förfarandet för presidiet kommer presidiet att beakta det med tillbörlig omsorg.

Tack så mycket för ert bidrag, herr Konrad, det har noterats.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Jag vill uppmärksamma det faktum att den ekonomiska krisen i fordonsindustrin på de maltesiska öarna försvåras på grund av ett allvarligt administrativt misstag. Bilarna i Malta är belagda med en hög registreringsskatt som regeringen dessutom belade med mervärdesskatt. Det har nu fastställts att regeringen felaktigt har lagt beslag på pengar från tusentals bilägare. Regeringen vägrar att ersätta de tusentals fordonsägare som har betalat stora belopp som inte skulle betalas.

Regeringen på Malta hävdar att ersättningen kommer att uppgå till miljontals euro. Det är precis därför som det är regeringens plikt att betala tillbaka de skatter som felaktigt tagits ut. Detta är ett så allvarligt misstag att om det hade inträffat i vilken annan EU-medlemsstat som helst så skulle regeringen ha tvingats avgå. På Malta har regeringen inte ens haft anständigheten att ta sitt ansvar och be de tusentals invånare på Malta och Gozo som har drabbats av detta om ursäkt. Det skulle ha gått att hitta lösningar genom att erbjuda ägarna till dessa fordon rabatter på exempelvis årliga tillstånd. Det förefaller som om regeringen har slagit dövörat till när det gäller sådana förslag.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Om vi betraktar Europeiska unionen som en levande organism så är den europeiska bilindustrin dess ryggrad. Den står för 3 procent av EU:s BNP och ger ett handelsöverskott på 35 miljarder euro. Men 2008 var ett svårt år för denna industri. Under det första halvåret minskade bilförsäljningen på grund av en ökning av bränslepriset och under det andra halvåret sjönk försäljningen med 19,3 procent som ett resultat av den finansiella krisen.

Detta är inte det enda problem som denna sektor står inför. Mellan 2009 och 2015 måste bilsektorn genomföra nya normer för förorenande utsläpp, bränsleekonomi osv. trots att allt detta innebär att industrins kostnader ökar med miljarder euro.

De siffror som anges ovan är även relevanta eftersom bilindustrin bidrar till fler än 12 miljoner familjers inkomster. Ett arbetstillfälle på ett bilföretag är kopplat till ytterligare fyra arbetstillfällen hos leverantörer och ytterligare fem arbetstillfällen inom sektorer och försäljning med anknytning därtill. Därför är det

uppenbart att hälsotillståndet i denna sektor av den europeiska ekonomin är ytterst viktigt för EU:s ekonomi som helhet. Under dessa omständigheter är snabba samordnade ingripanden av europeiska regeringar och institutioner ett absolut måste, till exempel genom att program för återlämning av gamla bilar i utbyte mot en följdriktig minskning av inköpspriset på en ny bil införs, samt ekonomiskt stöd osv.

Elisa Ferreira (PSE), skriftlig. – (PT) Den finansiella krisen har lamslagit krediterna. Den har påverkat företag och familjer och efterfrågan har sjunkit kraftigt, med katastrofala konsekvenser för den ekonomiska tillväxten och sysselsättningen.

En sådan situation rättfärdigar särskilda åtgärder, framför allt när det gäller strategiska sektorer som biltillverkning, som står för 6 procent av arbetstillfällena.

Trots detta bygger nästan hela den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, som jag har äran att vara parlamentets föredragande för, på nationella initiativ.

Hur kan kommissionen garantera att den finns där ute för att kontrollera samordningen och att länderna inte inleder ett krig med stödåtgärder?

Vilka mekanismer finns där ute för att skydda arbetstillfällena i länder som inte har den finansiella struktur som krävs för att garantera de arbetstillfällen som är livsviktiga för dem?

För vissa länder kan textilier eller elektronik vara lika viktiga sektorer som biltillverkning. Vilka åtgärder kan förväntas?

Kommer kommissionen att vara mer uppmärksam på den europeiska industrins roll för Europas överlevnad?

Det finns gränser för vad som kan förväntas av Europeiska investeringsbanken. Kommer vi att ha en budget som motsvarar de utmaningar som Europa står inför?

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), skriftlig. – (PL) EU:s ekonomi är känd för att vara den starkaste i världen. Å ena sidan gör detta oss särskilt ansvariga för alla åtgärder som fattas avseende den inre marknaden. Å andra sidan har en global ekonomi med EU i spetsen särskilda konsekvenser. En av dessa konsekvenser är att det är svårt att fastställa vilken biltillverkare som verkligen är europeisk. Åtskilliga företagssammanslagningar, skapandet av globala producentgrupper och närvaron sedan flera årtionden av amerikanska och asiatiska företag på EU:s inre marknad, har skapat grunderna för en diversifierad och konkurrenskraftig europeisk biltillverkningssektor.

Det verkar rätt att våra ansträngningar att upprätta en europeisk ekonomisk återhämtningsplan i första hand bör vägledas av principerna för den fria marknaden och dess konkurrenskraft. Vi bör också komma ihåg att bilindustrin, som har drabbats så hårt av finanskrisen, är en av många länkar i den europeiska ekonomins kedja. Detta föranleder oss att anta den handlingsplan som har lagts fram av ordförandeskapet, dvs. planen för upprättande av ett allmänt förhållningssätt där alla berörda parter på den inre marknaden deltar.

Detta förhållningssätt bör stimulera efterfrågan på marknaden, som ju bestämmer ekonomins tillstånd. Stödmekanismen bör också dra nytta av pengar som har öronmärkts för riktade investeringar i tekniska innovationer, i enlighet med riktlinjerna för förbättring av trafiksäkerheten och miljöskyddet.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den ekonomiska krisen har i mycket hög grad påverkat bilindustrin, en bransch som avsevärt bidrar till BNP i många EU-länder. Även om EU inte har några direkta interventionsmekanismer måste medlemsstaterna tillåta de nödvändiga åtgärderna för att förhindra en kollaps inom en bransch som står för tusentals arbetstillfällen i EU. Den rumänska bilindustrin har också påverkats kraftigt av krisen. Jag kan bara nämna Dacia Renault, som håller på att dra ned på verksamheten, och Ford, som har ansökt om statligt stöd i Rumänien.

Det allvariga läget på europeisk nivå kräver att man omedelbart fattar beslut om lämpliga åtgärder. Jag menar inte först och främst protektionistiska åtgärder, som snedvrider konkurrensen på marknaden, utan åtgärder som erbjuder lika villkor för den europeiska industrin och gör det möjligt för arbetstagarna att behålla sina jobb.

Det räcker inte att vi vidtar nationella åtgärder, utan vi måste även handla på EU-nivå. Detta blir möjligt genom den ekonomiska återhämtningsplanen, eftersom man föreslår nya kreditbestämmelser inom det europeiska banksystemet för att underlätta tillgången till krediter. Det är också viktigt att de ordningar för statligt stöd som medlemsstaterna ansöker om fungerar smidigt. Detta är en viktig aspekt för strategiska investerare, t.ex. inom bilbranschen.

13. Konsulärt skydd för EU-medborgare i tredjeländer (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om konsulärt skydd för EU-medborgare i tredjeländer.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Denna debatt om konsulärt skydd hålls återigen vid en lämplig tidpunkt. En rad händelser de senaste åren har visat betydelsen av konsulärt samarbete mellan EU:s medlemsstater. Libanon 2006, Tchad och den senaste tidens tragiska händelser i Bombay visar att riskerna för EU-medborgare som reser utomlands har ökat. Omfattningen av dessa risker kommer att bli ännu större eftersom allt fler människor väljer lågprisresor för att besöka mer avlägsna platser i världen.

Därför är samarbetet mellan medlemsstaterna på detta område viktigt. Det leder till bättre service och en högre nivå när det gäller konsulärt bistånd. Detta är något som direkt gynnar EU-medborgarna.

Fördraget utgör ett underlag för detta samarbete. I artikel 20 föreskrivs tydligt följande, jag citerar: "Varje unionsmedborgare skall inom ett tredje lands territorium, där den medlemsstat i vilken han är medborgare inte är representerad, ha rätt till skydd av varje medlemsstats diplomatiska eller konsulära myndigheter på samma villkor som medborgarna i den staten. Medlemsstaterna skall komma överens om de inbördes regler som behövs och inleda de internationella förhandlingar som krävs för att säkerställa detta skydd."

De regler som nämns i denna artikel anges i ett beslut som antogs 1995. I beslutet fastställs att bistånd i ett tredjeland kan begäras från en annan medlemsstat än den egna, på villkor att det varken finns en tillgänglig fast representation eller en tillgänglig och behörig honorärkonsul.

I praktiken innebär detta att om en medborgare från en annan medlemsstat söker bistånd hos ett konsulat så bör konsulatet avslå begäran om medborgarens medlemsstat också finns representerad där (genom konsulat eller ambassad).

Beslutet från 1995 är ett beslut mellan medlemsstaterna som speglar det faktum att konsulärt bistånd och stöd uteslutande är ett nationellt ansvar och att konsulära förbindelser främst styrs av Wienkonventionen om konsulära förbindelser.

Reglerna när det gäller samarbete på detta område speglar även det faktum att inställningen till konsulärt bistånd och skydd skiljer sig åt mellan olika medlemsstater. Vissa anser till exempel att det är en grundläggande rättighet för alla medborgare. Andra anser att det är en tjänst som staten erbjuder. I den engelska versionen av fördraget kallas därför konsulärt bistånd "an entitlement" (ett "berättigande") och inte "a right" ("en rättighet").

Sedan krisen i Jolo år 2000 har det konsulära samarbetet vidareutvecklats och omfattar nu även krishanteringsaspekter. Terroristattacker i USA visade att även tredjeländer med avancerad infrastruktur kan ha svårt att klara sig under extrema omständigheter.

Medlemsstaterna utarbetade senare riktlinjer för att kunna hantera kriser av detta slag. Trots att riktlinjerna inte är bindande har de vid flera tillfällen tillämpats på ett effektivt sätt och dessutom förbättrats i takt med att nya erfarenheter gjorts.

Rådet utvecklade nyligen begreppet "ledande stat". Det innebär att vid särskilda händelser, i synnerhet i länder där få medlemsstater är representerade, kan en eller två medlemsstater få en ledande roll när det gäller att samordna åtgärder i samband med skydd och evakuering.

Även samarbetet med vissa länder utanför unionen har ökat, till exempel med USA som vi har årliga samråd om konsulära frågor med. Norge, Schweiz och Kanada har också samarbetat med EU vid särskilda händelser, till exempel under kriserna i Libanon, Tchad och Bombay.

Kommissionen och rådets generalsekretariat ingår också i det europeiska konsulära samarbetet. För flera år sedan inrättade rådets generalsekretariat ett säkert Internetforum där konsulära myndigheter kan utbyta information om frågor som uppdatering av reserådsgivning. Rådet har också gett medlemsstaterna tillgång till ett avancerat telekonferenssystem som har använts i stor utsträckning under konsulära kriser.

För ungefär tre år sedan upprättades en plattform för utbyte av information och politisk samordning av åtgärder på EU-nivå. Denna plattform kallas arrangemanget för EU-samordning vid katastrofer och kriser (CCA). De två viktigaste aktörerna i CCA är dels ordförandeskapet, som med hjälp av rådets generalsekretariat och kommissionen beslutar huruvida CCA ska sättas i gång, dels Coreper II, som är "plattformen för åtgärder"

och som ansvarar för att samordna medlemsstaternas åtgärder eller förbereda eventuella beslut som måste fattas på EU-nivå.

Det viktigaste operativa verktyget är EU:s gemensamma lägescentral (SitCen) vid rådets generalsekretariat. SitCen tillhandahåller logistiskt stöd och informationsstöd.

Dessutom har flera ordförandeskap anordnat regelbundna konsulära krishanteringsövningar som har visat sig vara särskilt värdefulla. I slutet av 2008 presenterades ett europeiskt konsulärt utbildningsprogram i syfte att förbättra samarbetet mellan konsulära tjänstemän, både från huvudstäderna och ute på fältet. Vidare övervägs en samlokalisering för konsulära anläggningar.

Det finns sannerligen mer som kan göras. Många andra frågor, till exempel förhållandena i fängelser, föräldrars övergrepp mot barn och konsulär informationspolicy, diskuteras regelbundet. Vi måste emellertid även acceptera det faktum att förväntningarna och kraven från medborgarna ständigt växer, samtidigt som de konsulära myndigheternas resurser alltid är begränsade. Stöd för förbättrat samarbete på det konsulära området åtföljs inte alltid av tillräckliga budgetar på nationell nivå. Att lösa detta problem förblir en utmaning.

Erfarenheten visar att samarbetet på det konsulära området värdesätts, och det finns flera exempel där vi kan vara nöjda med resultatet. Den framgångsrika evakueringen av fler än 20 000 EU-medborgare från Libanon 2006 är bara ett exempel. Ordförandeskapet är fast beslutet att gå vidare med detta arbete och jag vill tacka parlamentet för dess stöd.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ersätter i dag min kollega Jacques Barrot, som gärna skulle ha närvarat här personligen men blivit tvungen att ta itu med interna åtaganden.

Enligt artikel 20 i EG-fördraget ska varje unionsmedborgare inom ett tredjelands territorium, där den medlemsstat i vilken han är medborgare inte är representerad, ha rätt till skydd av varje medlemsstats diplomatiska eller konsulära myndigheter på samma villkor som medborgarna i den staten. I artikel 20 anges också att medlemsstaterna ska komma överens om de inbördes regler som krävs för att säkerställa detta skydd. Alexandr Vondra har redan tagit upp detta. Mot bakgrund av detta har medlemsstaterna infört samordningsmekanismer för konsulärt skydd, i synnerhet genom de riktlinjer från 2006 och 2008 som inte är rättsligt bindande men som hjälper delegationerna att upprätta ett samarbete i de aktuella länderna.

Enligt artikel 20 i EU-fördraget ska dessutom medlemsstaternas diplomatiska eller konsulära myndigheter intensifiera samarbetet.

I december 2008 kom rådet överens om riktlinjer för genomförandet av begreppet "ledande stat" i samband med konsulärt samarbete. Enligt riktlinjerna ska, vid en framtida större kris med konsekvenser för det konsulära skyddet i det aktuella tredjelandet, en medlemsstat utses till ledande stat och bära ansvaret för skyddet av unionsmedborgare på de övriga medlemsstaternas vägnar. Den ledande staten ska samordna alla åtgärder som vidtas av medlemsstaterna på platsen och är ansvarig för att se till att alla unionsmedborgare får stöd. Alla som har rätt till konsulärt skydd från sin egen medlemsstat har rätt att be den ledande staten hjälpa till.

Syftet är att underlätta samarbetet mellan medlemsstaterna på platsen genom att kompletterande resurser i form av personal, pengar, utrustning och sjukvårdsteam finns tillgängliga. Den ledande staten ska också ha ansvaret för samordnings-, lednings- och hjälpfunktioner, återförening mellan personer och eventuellt evakuering av medborgare till en säker plats med hjälp från övriga berörda medlemsstater. Medlemsstaterna måste emellertid komma överens om exakt vad som menas med formuleringen "där den medlemsstat i vilken han är medborgare inte är representerad" i artikel 20 i EG-fördraget. Det skulle kunna handla om situationer där en unionsmedborgare av olika anledningar inte kan komma i kontakt med någon delegation från hans/hennes egen medlemsstat. Medlemsstaterna håller för närvarande på att utarbeta gemensamma kriterier för detta.

Detta är sålunda situationen på papperet. Att det i praktiken kan se helt annorlunda ut är något som några ledamöter i denna kammare kan vittna om. Jag har sett talarlistan och har förstått att Ignasi Guardans Cambó, Sajjad Karim och Erika Mann vill uttala sig i frågan. De kommer säkerligen att berätta om sina erfarenheter i Bombay i december i fjol. Jag har fått intrycket, trots att det bara är tre medlemsstater som inte har någon ambassad i New Delhi och att bara sju inte har något konsulat i Bombay, att det ändå var mycket svårt för drabbade unionsmedborgare att få lämpligt skydd – jag uttrycker mig här mycket försiktigt.

Jag påpekar detta nu eftersom det naturligtvis är rätt att lära sig av sådana erfarenheter. Mot bakgrund av denna erfarenhet drar kommissionen slutsatsen att man fortfarande har mycket arbete framför sig för att kunna se till att unionsmedborgarna – till fullo och i verkliga livet – får den rätt de garanteras enligt artikel 20 i EG-fördraget. Medborgarna förväntar sig att EU ska ge dem skydd i ett tredjeland. Skydd från diplomatiska och konsulära delegationer är, när det kommer till kritan, inte begränsat till krissituationer utan omfattar även hjälp i vardagliga situationer.

Kommissionen föreslår bl.a. bättre information till unionsmedborgarna – vi har redan föreslagit att texten i artikel 20 ska tryckas i alla pass och spridas genom anslag på flygplatser och resebyråer, och vi arbetar också med en webbplats om konsulärt skydd tillsammans med rådets generalsekretariat, vilken kommer att innehålla en uppdaterad förteckning över medlemsstaternas ambassader och konsulat i tredjeländer.

Som en del av sitt uppdrag att ge unionsmedborgarna bättre information om vad deras medborgarskap i unionen innebär för dem, är kommissionen redo att ta itu med alla problem på området som medborgarna tar upp och göra allt som står i dess makt för att förverkliga det skydd som unionsmedborgarna har rätt till enligt artikel 20.

Lissabonfördragets ikraftträdande skulle ge en tydlig rättslig grund för EU:s rättsliga bestämmelser på detta område. Den nya ordalydelsen för artikel 20 i EG-fördraget (artikel 23 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt) möjliggör ett antagande av direktiv ”som föreskriver de samordnings- och samarbetsåtgärder som behövs för att främja detta skydd”. Detta innebär att kommissionen kan lägga fram lagstiftningsförslag på detta område under den närmaste framtiden.

Ioannis Varvitsiotis, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman! Jag välkomnar denna debatt och tackar både rådet och kommissionen för deras presentation och information till oss. Jag var föredragande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor för grönboken om diplomatiskt och konsulärt skydd för unionsmedborgare i tredjeländer, och jag är därför fortsatt mycket intresserad av utvecklingen inom detta område.

Vid den tidpunkten vidhöll jag att artikel 20 skulle tillämpas på ett bredare sätt och att den borde innehålla fler rättigheter för unionsmedborgarna, eftersom detta skulle stärka idén om en europeisk nationalitet och rent praktiskt visa vilka fördelar som EU erbjuder i vardagslivet. Det skulle i slutänden även stärka den europeiska solidariteten.

Terrorattentatet i Bombay demonstrerade nyttan och behovet av en förbättrad samordning av skyddet för unionsmedborgarna vid sådana händelser. Rådets offentliggörande i december i fjol av riktlinjer för genomförandet av idén om en konsulär ledande stat vid kriser är ett första praktiskt steg, och de innehåller viktiga idéer. Vi ser emellertid verkligen fram emot rättsligt bindande förslag.

Jag inser att det finns enorma praktiska svårigheter. Jag anser emellertid att det är oerhört viktigt att det klargörs hur unionsmedborgare som befinner sig på platsen för en kris ska informeras om vilken stat som är ledande stat. Det som har sagts hittills är inte tillfredsställande. Jag välkomnar i vilket fall som helst att det franska ordförandeskapet sa att frågan är viktig och jag förväntar mig att initiativen utvecklas vidare av det tjeckiska ordförandeskapet.

Martine Roure, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Rätten till konsulärt och diplomatiskt skydd är en av hörnstenarna i unionsmedborgarskapet. Herr minister! Ni tog upp artikel 20 i EG-fördraget. Den är mycket tydlig. Alla medborgare har rätt till konsulärt skydd. Det är inget alternativ, det är en rättighet.

De dramatiska händelserna i Bombay visar oss att denna rättighet i praktiken inte alls garanteras. Skyddsnivåerna varierar mellan medlemsstaterna, vilket resulterar i diskriminering vid behandlingen av medborgarna som aldrig får information om vilket konsulat de ska kontakta vid behov. Det är tydligt att det inte finns något ekonomiskt stöd mellan medlemsstaterna. Unionsmedborgare som har förlorat allt måste ofta träffa personal på konsulaten som är mycket motvilliga när det gäller att lägga ut pengar.

Medlemsstaterna har en plikt att få ett slut på denna situation. Det är nödvändigt att riktlinjerna blir tvingande och att medborgarna lättare kan få tag på information. EU måste inleda förhandlingar med tredjeländer för att garantera det nödvändiga diplomatiska skyddet.

Herr kommissionsledamot! Precis som ni sa har händelserna i Bombay också visat att det finns en oacceptabel brist på garantier för diplomatiskt skydd för ledamöter av Europaparlamentet. EU och i synnerhet kommissionen måste ofördröjligen inleda förhandlingar, och vi hörde det ni sade, herr kommissionsledamot,

och rådet måste sluta ad hoc-avtal med tredjeländer för att kunna garantera diplomatiskt skydd för ledamöter av Europaparlamentet. Detta är det minsta vi kan göra.

Ignasi Guardans Cambó, för ALDE-gruppen. – (ES) Herr talman! I dagens Europa kan medborgarna resa utan gränsövergångar, rösta i en medlemsstat där de inte bor, få sin pension och gynnas av social trygghet i den medlemsstat de valt att bosätta sig i. Dessutom samarbetar polisväsendena med varandra. En offentlig åklagare i Stockholm kan häkta någon i Sevilla genom en europeisk arresteringsorder, utan att behöva delta direkt i de lokala processerna.

När det gäller att utdöma påföljder för medborgarna på grund av deras handlingar har medlemsstaterna varit beredda att ge upp sin självständighet. Men när det gäller att skydda samma EU-medborgare utanför EU är det som om de hade rest med en tidsmaskin: de upplever att tiden har stått stilla så fort de lämnar EU.

Utanför unionen är vi inte mer än 27 stater, 27 förvaltningar, 27 flaggor och 27 konsulära system – och i vissa fall inte ens det. Vid en kris förlorar EU-medborgarna sin EU-status. Det finns inget EU-medborgarskap.

De 180 miljoner européer som reser runt i världen upptäcker att de bara kan få skydd om de återgår till att vara tyskar, spanjorer, polacker eller italienare. De existerar inte som EU-medborgare utanför EU. Detta är en allvarlig brist i genomförandet av fördraget och gör, med all respekt, att rådets uttalande för en liten stund sedan mest liknar science fiction.

Allt det rådet sa om det påstådda genomförandet av artikel 20 i fördraget, om "ledande stater", videokonferenser och gemensamma center är ren science fiction i en nödsituation. Som kommissionsledamoten påpekade har dessutom några av oss fått anledning att uppleva detta på egen hand.

Fördragets artikel 20 är verkninglös. Det finns inga protokoll om genomförandet. Det finns inga rättsligt bindande bestämmelser. Det finns ingen information till medborgarna överhuvudtaget. Det finns inga påföljder för den som struntar i att följa artikeln.

I bästa fall kan konsulaten hjälpa varandra. Det finns en del goodwill på samma sätt som det kanske fanns på 1800-talet och som det kanske fanns i Peking på 1700-talet. Det här är vad som gäller: ett visst samarbete mellan konsuler som äter middag tillsammans, snarare än krav på att tillsammans hjälpa medborgare i enlighet med en bestämmelse i EU-lagstiftningen.

Av det skälet är kommissionen skyldig, också innan Lissabonfördraget träder i kraft och uppenbart även därefter, att genomföra artikel 20, att göra EU-medborgarna stolta över sitt pass och se till att vissa tjänstemän inser att 1800-talet är förbi och EU faktiskt existerar när en EU-medborgare får problem i New Delhi, Beirut eller någon annanstans.

Ryszard Czarnecki, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill gärna påpeka att jag inte har samma kritiska inställning till de förslag som kommissionens vice ordförande i dag har lagt fram för rådets del. Jag tycker inte att det är en fråga om att ha eller inte ha ett fördrag. Snarare handlar det om huruvida europeisk solidaritet är ett begrepp som bara förekommer i politiska uttalanden eller om det är en viss politisk praxis gentemot de olika medlemsstaternas medborgare. Om det senare gäller är inte fördraget något oumbärligt krav.

Under det slovenska EU-ordförandeskapet representerade Frankrike EU i flera länder, till exempel i Asien, Afrika och Latinamerika, eftersom Slovenien inte har några ambassader där. Jag är nyfiken på om slovenska medborgare och de som bor i andra mindre medlemsstater i dag får relevant hjälp om de vänder sig till franska konsulat i de här länderna. Det är en viktig fråga.

Vi bör utvidga begreppet europeisk solidaritet. Det verkar som om Lissabonfördraget i realiteten inte är en nödvändig förutsättning.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Enligt artikel 20 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen ska varje EU-medborgare som befinner sig på ett tredjelands territorium ha rätt till skydd av diplomatiska eller konsulära myndigheter på samma villkor som statens egna medborgare. Vi måste betona att unionen därför behöver utveckla samarbetet inom konsulära tjänster.

Européerna tillhör de mest rörliga grupperna i världen. Närmare nio procent av medborgarna reser till länder där deras hemland inte har någon representation på den här nivån. Slovakien – det land jag företräder här i Europaparlamentet – har till exempel mycket svag konsulär närvaro i Central- och Latinamerika, som ändå är områden dit många av våra medborgare reser. Dessutom känner de flesta européer inte till sina rättigheter, trots konsulatens åtaganden. Tråkigt nog känner inte ens anställda vid dessa organisationer till dem.

För att människor ska bli bättre informerade om konsulärt skydd borde vi försöka skriva in ett utdrag ur artikel 20 i de vanliga EU-passen. Vikten av konsulärt skydd i tredjeländer blev uppenbart i krislägen som tsunamin 2004 och Libanonkonflikten 2006. På grund av olika konsulära bestämmelser tvingas EU-medborgarna möta lika många system som det finns medlemsstater. Systemen kan i sin tur också ha olika rättsverkan och räckvidd.

Händelserna i Bombay nyligen visar att vi har mycket kvar att göra inom konsulära tjänster. Att inrätta gemensamma EU-kontor skulle betyda ett mer enhetligt arbetssätt och samtidigt minska de organisatoriska kostnaderna för diplomatiska och konsulära nätverk i medlemsstaternas regi.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Sajjad Karim (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Det har redan konstaterats att unionsmedborgarna reser mycket. Ungefär 180 miljoner resor utanför Europeiska unionen sker varje år och de skyddas – i teorin – av artikel 20, vilket kommissionsledamoten och även rådets ordförandeskap redan har påpekat under denna debatt.

I artikel 20 finns det ett krav på att medlemsstaterna endast ska erbjuda konsulärt bistånd till EU-medborgare vars stat inte är representerad på samma villkor som medborgarna i den staten. Denna skillnad i tillvägagångssätt mellan medlemsstaterna erkänns i handlingsplanen för 2007 och 2009.

Naturligtvis måste det finnas kriterier för när och hur andra konsulära tjänster bör tillhandahållas, och dessa kan i stort sett delas upp i tre. Jag tänker inte gå igenom dem, men de första två är i högsta grad vettiga. Det tredje innebär ett krav på att varje medborgare ska uppvisa ett bevis på sin nationalitet genom antingen pass, id-kort eller en annan handling för den diplomatiska eller konsulära representationen.

Det finns ett verkligt problem här eftersom det är högst sannolikt att en EU-medborgare som flyr från en farlig situation inte har någon sådan handling i sin ägo.

Bistånd tillhandahålls vid dödsfall, allvarig olycka, allvarliga personskador, anhållande och häktning samt till offer för allvarliga brott. Nödställda unionsmedborgare kan få stöd och hjälp med hemsändning. Det är omfattande men inte fullständigt. Mer arbete krävs när det gäller detta.

För att förverkliga allt detta har vi hört talas om begreppet "ledande stat", som ska sträva efter att garantera att alla EU-medborgare får hjälp samt samordna åtgärder mellan medlemsstaterna.

Detta låter bra i teorin, men i praktiken upplevde jag inte detta i Bombay. Information och underrättelser spreds inte i någon större utsträckning och inte heller förekom det slags samarbete som jag förväntat mig. I stället upplevde jag endast konkurrens mellan medlemsstaterna, och ytterligare centralisering eller konsolidering av konsulära tjänster innebär en risk för att den flexibilitet som uppdragen kräver vid snabbt förändrade omständigheter försvinner.

Erika Mann (PSE). - (DE) Herr talman! Sajjad Karim har helt rätt. Problemet ligger i själva formuleringen, i grunden för artikel 20 i sig. Vi måste givetvis ta hänsyn till hur det ser ut i verkligheten. Alla medlemsstater har ju inte konsulärt skydd och i många fall är det konsulära skydd som finns mycket begränsat och säkerhetsarrangemangen otillräckliga till och med för konsulerna själva.

Jag har själv upplevt detta när det gäller den tyska konsul som tillsammans med sin chaufför utan säkerhetsvakter reste nattetid på vägar som var långt ifrån säkra för att hämta sina kolleger. Sådana förhållanden är helt enkelt oacceptabla. Man kan inte resa till länder som Indien eller till länder i Latinamerika – det finns många andra länder utöver så kritiska platser som Bombay där det krävs närvaro – med begränsad personalstyrka och otillräckliga säkerhetsarrangemang. Underrättelser förmedlas inte alls, medlemsstaterna har ingen tillgång till information och så vidare. Det betyder att det inte finns någon hejd på begränsningarna. Inte undra på att medlemsstaterna inte förmår ge sina egna medborgare eller tjänstemän en skyddsnivå som ens ligger i närheten av vad de kan begära.

Därför är det viktigt att rådet och kommissionen noggrant analyserar frågan. Ni kan inte predika att ni är närvarande hela tiden världen över och ser Europa som en global partner om ni sedan inte ens lyckas stå för säkerhetsarrangemangen eller fungerande informationssystem. Vi gör oss bara till åtlöje om vi inte noggrant går igenom vår egen organisation och ser till att det extra skydd som krävs finns på plats.

Jag vill därför ge er ett viktigt råd: ni måste omvärdera organisationen, ni måste göra simuleringar som andra stater gör och ni får inte bara satsa på stora huvudstäder och metropoler. Ni måste inse att ni också behöver lämplig representation i andra stora städer i världen utöver de här jätteländerna och jättestaderna.

Bombay kommer att hända igen. Det finns andra Bombay, precis som gamla katastrofer har upprepats. Inse detta och håll beredskap för det!

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Herr talman! Ignasi Guardans Cambó och andra såsom Sajjad Karim och Erika Mann har beskrivit klyftan mellan retoriken och verkligheten. Vi kan inte ens enas om vad artikel 20 innebär. Ministern som talade på engelska sa att det endast är "ett berättigande" och inte "en rättighet", medan Martine Roure citerade den franska versionen där det ord som nämns är "*un droit*". Men begreppet finns utan tvekan i stadgan om de grundläggande rättigheterna, där det kallas "en rättighet".

Vi kommer säkert inte att göra några framsteg såvida det inte lagligen bekräftas att det är en rättighet med bindande EU-beslut och gemensamma normer och rätten att bestrida nekat skydd i domstol.

Ministern talade om att konsulära tjänstemän överväger samlokalisering. Min erfarenhet när det gäller viseringspolitik är att det är lika svårt att få medlemsstaterna att gå med på samlokalisering som att skjuta ett stenblock uppför en brant backe.

Kommissionsledamot Günter Verheugen hänvisade till praktiska åtgärder som håller på att utvecklas. Men dessa utlovades i handlingsplanen 2007: En hänvisning i pass, affischer, en webbplats under utveckling. Var är dessa? Jag sökte på "konsulärt skydd" på webbplatsen Europa och hittade ingenting.

På rådets webbplats om resor står det att den är "under uppbyggnad", vilket jag antar är en metafor för det faktum att vi sviker våra medborgare genom att inte lyckas infria det löfte som EU-medborgarskap ska innebära.

Eoin Ryan (UEN). - (EN) Herr talman! Jag tycker det är väldigt viktigt – och jag är överens med många av de tidigare talarna – att EU-medborgare känner sig säkra, och jag anser att vi måste prioritera att se över säkerheten för våra medborgare när de befinner sig utanför Europeiska unionen, framför allt i krissituationer av det slag som uppstod i Bombay.

Jag anser att det är absolut nödvändigt att EU-medborgarna kan få information vid alla eventuella krissituationer, oavsett om det handlar om en allmän kris eller en kris som bara berör dem själva, och här krävs mycket större klarhet.

Bombay är ett bra exempel på att det inte fungerar. Jag välkomnar förslaget om en ledande stat som presenterades nyligen. Jag anser att förslaget är mycket viktigt, men för närvarande är det uppenbart att systemet inte fungerar. Jag anser att vi alla bör prioritera att få systemet att fungera eftersom man, som någon annan sa, känner sig mycket mer europeisk om en medlemsstat hjälper en när man har problem och befinner sig i Fjärran östern, Sydamerika eller någon annanstans utanför Europeiska unionen, och jag tror att denna känsla av att vara europeisk är mycket viktig.

(Talmannen avbröt talaren.)

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! EU-medborgarnas allt större rörlighet betyder uppenbart att konsulaten måste arbeta tillsammans.

Kommissionens förslag är välkommet, framför allt eftersom det syftar till att förenkla rutinerna vid utbetalning av kontanta förskott till medborgare som råkat i svårigheter. Rätten till konsulärt skydd är i nuläget onekligen fragmentarisk och ojämnt fördelad. EU-medborgarskapet finns oftast inte utomlands och människor önskar att de var medborgare i ett annat land, eller till och med i EU. Jag skulle vilja att man vädjade till den europeiska stoltheten inte bara när det passar institutionerna, utan även när det passar medborgaren, som kan hamna i svårigheter och hoppas att EU-medborgarskapet antligen kan bli till nytta för honom.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Konsulärt skydd är ett grundläggande inslag i EU-medborgarskapet. Medborgarna vill känna sig som européer när de befinner sig inom EU – men även när de är utanför. De vill att EU ska uppfylla deras behov, särskilt i nödsituationer.

EU reagerade inte korrekt i Bombay, vilket trots allt varit fallet i andra krislägen. Jag tänkte utnyttja den här minuten till att förklara en tanke, en tanke som inte är något universalmedel men ändå ger verkligt stöd till EU-medborgare i tredjeländer.

Jag upprepar därför förslaget om att inrätta ett europeiskt nödnummer. Numret skulle anges i passen tillsammans med artikel 20 och ge medborgarna tillgång till viktig information på sitt eget språk om medlemsstaternas konsulat som, det vill jag betona, måste hjälpa dem.

Medborgarna förväntar sig handling och inte bara ord från EU.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Herr talman! När vi blir parlamentsledamöter utfärdas identitetshandlingar åt oss – precis som åt många andra som arbetar för unionens institutioner. Jag undrar om ordförandeskapet och rådet förstår hur värdelösa dessa handlingar är i medlemsstaterna.

Jag upplevde en mycket svår situation i Nederländerna när jag återvände efter en resa till Afrika som jag gjort i egenskap av parlamentsledamot. Jag vet att en annan parlamentsledamot från Storbritannien hade problem i Dublin. Vi måste verkligen få våra egna medlemsstater att förstå att detta är en resehandling för parlamentet, kommissionen och unionen som bör respekteras till fullo. De som hanterar researrangemang vid flygplatser och hamnar bör informeras om denna handlings värde.

Jag vill be er att ta upp detta med varje medlemsstat och se till att det genomförs, eftersom denna sorts skydd bör omfatta tjänstemän och parlamentsledamöter som reser på uppdrag av parlamentet.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Som parlamentsledamot har jag vid flera tillfällen kontaktat ambassader och konsulat när någon skadats, försvunnit, rånats eller kidnappats eller tragiskt nog avlidit. Jag är säker på att jag delar denna erfarenhet med många andra parlamentsledamöter. Jag är glad över att kunna säga att när jag hade möjlighet att kontakta en irländsk ambassad fungerade arbetet och samarbetet utmärkt. Men mitt hemland var inte representerat i alla länder och vi var ibland tvungna att förlita oss på andra europeiska länders ambassader.

Jag vill bara säga att jag utifrån mina erfarenheter, utan att gå in i närmare detalj på dessa, vill se ökat samarbete och mer hjälp mellan ambassaderna i de större länderna, som har ambassader och konsulat i nästan alla länder, så att alla andra medlemsstaters ambassader får hjälp med sina medborgare.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. - (EN) Herr talman! Återigen tycker jag att detta varit en mycket värdefull debatt. Jag har stor förståelse för hur viktigt detta är för er som ledamöter av Europaparlamentet eftersom det är en ytterst känslig fråga där ni möter era medborgares förväntningar, de medborgare som ska välja er om några månader. Så jag har full förståelse för den fråga som ni behandlar med sådan omsorg och där ni visar sådana viktiga insikter.

Den andra anledningen till att jag förstår detta är att jag kommer från en medelstor stat, Tjeckien, som inte är ett gammalt imperium och som därför inte har ambassader eller konsulat i alla världens hörn. Så det som irländarna och andra förväntar sig av Europeiska unionen här anser jag vara mycket logiskt.

Nu måste jag emellertid tala på rådets vägnar, så ni måste respektera vissa rättsliga grunder, och faktum är att budgeten och alla dessa frågor är viktiga. Och vi måste även kunna erkänna och särskilja vad som är det verkliga problemet och vilken fråga som behöver klagöras närmare.

Jag var inte i Bombay och jag har lyssnat mycket noggrant till de kritiska kommentarerna från Ignasi Guardans Cambó och andra som deltog i Europaparlamentets uppdrag i Indien vid den tidpunkt då denna tragiska attack inträffade. När jag förberedde mig inför den särskilda utfrågningen i går var min första fråga denna: Finns det ett spanskt konsulat i Bombay? Jag har aldrig varit där så jag känner personligen inte till detta. Jag försäkrades upprepade gånger om att spanjorerna har ett konsulat i Bombay och att de som var där känner till detta. Jag anser att det helt enkelt var en formell skyldighet för tyskarna att bistå Ignasi Guardans Cambó och hans delegation, om vi återoppar artikel 20 och beslutet som helhet.

Enligt den information jag fått skickade spanjorerna ett flygplan för att hjälpa till att evakuera sina medborgare, precis som fransmännen och tyskarna gjorde. Av någon anledning som jag inte förstår tackade Ignasi Guardans Cambó nej till erbjudandet om att flyga tillbaka med det spanska flygplanet och återvände i stället senare med det franska flygplanet.

Så jag vet inte. Jag har bara den information som finns tillgänglig för mig. Rent allmänt tror jag att vi alla är överens om att alla förbättringar av regelverket definitivt är önskvärda, så låt mig informera er om åtminstone några aktiviteter som det tjeckiska ordförandeskapet genomför för att stärka det konsulära skyddet inom det gällande regelverket.

Det pågår till exempel ett projekt om att nationella pass ska innehålla ett meddelande som informerar innehavarna om att de kan be om konsulärt skydd från vilken annan medlemsstats ambassad eller konsulat som helst i ett tredjeland under förutsättning att deras eget land inte är representerat där. Detta är åtminstone ett försök att klargöra situationen.

För det andra är ordförandeskapet i färd med att öka användningen av de provisoriska resehandlingar som kan utfärdas av alla medlemsstaters representationer till EU-medborgare som förlorat sitt pass eller fått det stulet och även göra användningen mer enhetlig.

För det tredje och avslutningsvis kommer ordförandeskapet även att anordna två konsulära seminarier eller utbildningar för att bidra till arbetet med konsulärt skydd på ett mycket praktiskt och effektivt sätt.

Vid dessa evenemang kommer CCA-systemet att tillämpas genom att en verklig konsulär kris simuleras. Under utbildningen kommer alla relevanta mekanismer inom ramen för CCA att definieras och testas i praktiken, däribland samarbete mellan alla berörda myndigheter och institutioner. Genom arbete på fältet kommer deltagarna också att få lära sig hur de ska uppträda och skyndsamt reagera vid en situation som präglas av extrem psykologisk press och tidspress. Jag vet inte om detta kommer att underhålla oss tillräckligt mycket fram till valen, men det är åtminstone ett bidrag som vi ger i denna viktiga fråga.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! I fördragen ges inte kommissionen någon initiativrätt på området konsulärt skydd. Inom ramen för sina begränsade befogenheter försöker kommissionen så gott den kan att göra EU-medborgarnas medborgerliga rättigheter mer effektiva – se till exempel kommissionens handlingsplan för 2007–2009.

Jag upprepar att antagandet av Lissabonfördraget verkligen skulle förbättra denna situation avsevärt. Jag hoppas att Kathy Sinnott, som delade sina erfarenheter med oss, kommer att utnyttja det faktum att Lissabonfördraget skulle förändra situationen och sin erfarenhet för att bidra till att organisera stöd för Lissabonfördraget på Irland.

De beklagliga händelserna i Bombay visar att det redan i dag finns utrymme för stora förbättringar om vi ska kunna infria EU-medborgarnas berättigade förväntningar.

Erika Mann (PSE). – (EN) Herr talman! Jag har bara en kort rekommendation till rådet. Jag uppskattar verkligen det ni sa, men kan ni se till att ni när ni planerar denna typ av simulering i dag bjuder in några av de människor som faktiskt befann sig i Bombay, eftersom detta skulle kunna ge er vissa insikter?

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), *skriftlig*. – (PL) EU-medborgarnas ökande rörlighet kräver att vi anpassar våra nuvarande principer för konsulärt skydd för att ta hänsyn till nya omständigheter. EU-medborgarna måste ha tillgång till skydd och stöd från sina egna länder via sina diplomatiska beskickningar och konsulat (artikel 3 i Wienkonventionen om diplomatiska förbindelser och artikel 1 i Wienkonventionen om konsulära förbindelser) och enligt bestämmelserna i Maastrichtfördraget ytterligare diplomatiskt och konsulärt skydd utanför Europeiska unionens gränser på grund av sin status som EU-medborgare. Detta innebär i praktiken att alla EU-medborgare har rätt till diplomatiskt och konsulärt skydd från varje annan av medlemsstaterna enligt samma principer som för detta lands medborgare när de uppehåller sig i ett tredjeland där det land i vilket de är medborgare saknar representation.

Den kritiska situationen i Bombay efter bombattentaten förra året har tyvärr avslöjat bristerna hos många diplomatiska beskickningar när det gäller den praktiska tillämpningen av gemenskapens beslut om EU-medborgarnas säkerhet. Dussintals EU-medborgare, däribland Europaparlamentets delegation som befann sig i Indien vid den aktuella tidpunkten, stötte på administrativa problem och drabbades av oproportionerligt långa väntetider för att få kopior av förlorade dokument. Detta visade att det inte är lätt att förverkliga begreppet europeisk solidaritet.

Rätten till konsulärt skydd i tredjeländer är ett av de viktigaste inslagen i EU-medborgarskapet. Medlemsstaterna bör göra allt som står i deras makt för att se till att denna rätt verkligen tillgodoses och garantera likvärdig behandling och uppmärksamhet för alla EU-medborgare.

Toomas Savi (ALDE), *skriftlig*. – (EN) I enlighet med artikel 20 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen gäller följande: "Varje unionsmedborgare skall inom ett tredje lands territorium, där den

medlemsstat i vilken han är medborgare inte är representerad, ha rätt till skydd av varje medlemsstats diplomatiska eller konsulära myndigheter på samma villkor som medborgarna i den staten.”

I slutet av november förra året var vår kollega Ignasi Guardans Cambó i Bombay under terroristattacker. Han blev då vittne till hur flera diplomater från vissa medlemsstater bröt mot fördraget genom att EU-medborgare behandlades på olika sätt och diskriminerades på grund av sin nationalitet.

Det sätt som några medlemsstaters diplomater i Bombay uppträdde på utgjorde inte bara en kränkning av EU-medborgarnas rättigheter utan visade även bristerna i EU:s integrationsprocess. Därför är det ytterst viktigt att EU undersöker detta särskilda fall och vidtar åtgärder för att se till att en sådan situation inte uppstår igen.

Jag skulle uppskatta om rådet och kommissionen kunde försäkra mig om att tillämpningen av artikel 20 i fördraget noggrant övervakas och att varje avvikelse utreds grundligt.

14. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0006/2009).

Följande frågor har ställts till rådet.

Fråga nr 1 från **Marian Harkin** (H-1034/08)

Angående: Små och medelstora företag

Eftersom ekonomin är en av de tre huvudsakliga prioriteringarna för det tjeckiska ordförandeskapet, vilka specifika åtgärder avser rådet vidta för att ge de små och medelstora företagen ökat förtroende för marknadsekonomin mot bakgrund av det dagsaktuella läget?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Låt mig börja med att säga att jag uppskattar frågan om små och medelstora företag eftersom storföretagen under den aktuella ekonomiska krisen alltid är tillräckligt starka för att utöva påtryckningar för att få visst understöd, medan det är mycket svårare för de små och medelstora företagen att göra detta. Därför krävs ett systematiskt tillvägagångssätt.

Den 1 december 2008 uttryckte rådet som ni känner till sitt stöd för den ekonomiska återhämtningsplan för Europa som kommissionen presenterade den 26 november 2008. Som ett svar på den ekonomiska krisen stödde rådet en stimulansåtgärd som motsvarar omkring 1,5 procent av EU:s bruttonationalprodukt för att vinna tillbaka företagens och konsumenternas förtroende. Dessutom innehåller planen specifika åtgärder för att stödja de små och medelstora företagen, varav de viktigaste är de som är avsedda att förbättra tillgången till finansiering för de små och medelstora företagen och att minska den administrativa bördan.

Rådet ansåg också att förbättringar av ramvillkoren för europeiska företag, framför allt för små och medelstora företag, var nödvändiga för att motverka krisens inverkan på konkurrenskraften och för att stödja och förstärka skapandet av sysselsättning.

Rådet antog även två uppsättningar slutsatser om stöd till små och medelstora företag, inom ramen för övergripande konkurrenskraft. För det första slutsatser som stöder det förslag om stöd till små och medelstora företag som presenterats i kommissionens meddelande, vars titel ”Tänk småskaligt först. En Small Business Act för Europa” ni säkert känner till. Denna så kallade Small Business Act innehöll en handlingsplan med en beskrivning av de prioriterade åtgärder som krävde särskild uppmärksamhet.

För det andra slutsatserna i kommissionens meddelande ”Mot kluster i världsklass i Europeiska unionen: genomförande av den brett upplagda innovationsstrategin”. Även om kluster inte uteslutande är avsedda för små och medelstora företag spelar dessa en viktig roll i många kluster som har inrättats i EU.

Vid sitt möte i mitten av december 2008 godkände Europeiska rådet denna ekonomiska återhämtningsplan för Europa och stödde ett fullständigt genomförande av handlingsplanen för Small Business Act. Man har särskilt uttryckt sitt stöd för en ökning av Europeiska investeringsbankens intervention till 30 miljarder euro för åren 2009–2010, framför allt för lån till små och medelstora företag, vilket innebär en ökning med mer än 10 miljarder euro jämfört med Europeiska investeringsbankens vanliga utlåning i denna sektor.

Rådet stödde även ett tillfälligt undantag under två år för tröskelvärden för stöd av mindre betydelse till ett belopp på upp till 50 000 euro och den anpassning av rambestämmelserna för statligt stöd som krävdes för att öka stödet för företagen, framför allt små och medelstora företag.

Rådet begärde även påskyndade förfaranden för att tilldela offentliga upphandlingskontrakt i enlighet med EG-lagstiftningen samt för att minska företagens administrativa börda.

Det tjeckiska ordförandeskapet kommer att fortsätta med denna insats eftersom vår ekonomi till stor del grundar sig på små och medelstora företag och vi har egna erfarenheter av detta. Därför kommer vi vid konkurrensrådets båda kommande möten under det tjeckiska ordförandeskapet – det ena äger rum mycket snart i början av mars och det informella mötet äger rum i Prag – att ta itu med frågan om att minska den administrativa bördan, eftersom vi anser att bättre lagstiftning är en viktig faktor när det gäller att förbättra konkurrenskraften, i synnerhet för små och medelstora företag, och den blir ännu viktigare vid ekonomiska kriser.

Vidare kommer ordförandeskapet att försöka att göra framsteg när det gäller genomförandet av handlingsplanen och göra politiken i fråga om små och medelstora företag till en prioriterad samhällsfråga samt koppla genomförandet av handlingsplanen till de nationella reformprogrammen i alla medlemsstater.

Ordförandeskapet kommer även att fortsätta med de ökade insatserna för att diskutera lagförslag som rör små och medelstora företag, till exempel förordningen om en stadga för europeiska privata aktiebolag, där små och medelstora företag erbjuds en bolagsform som gör det möjligt för dem att utnyttja sin potential och utveckla gränsöverskridande verksamhet.

Ett annat lagstiftningsförslag jag bör nämna är förslaget till direktiv om att tillämpa en reducerad mervärdesskattesats på vissa arbetsintensiva tjänster, som kommer att diskuteras vid Ekofin-rådets kommande möten.

Dessutom kommer rådet att ägna sig åt översynen av direktivet om sena betalningar som håller på att utarbetas och vars syfte är att garantera att små och medelstora företag får betalt i tid för alla affärstransaktioner. Det är också viktigt i den aktuella situationen.

Talmannen. – Eftersom det håller på att bli ganska sent föreslår jag att rådet besvarar alla kompletterande frågor tillsammans. Som ni vet kan jag bara acceptera två kompletterande frågor utöver frågeställarens ursprungliga fråga. Mot den bakgrunden har jag valt ut två av de fem frågor som ställts och därvid utgått från kriteriet att välja olika politiska grupper och nationaliteter. De ledamöter jag har valt ut är Philip Bushill-Matthews och Silvia-Adriana Țicău.

Olle Schmidt, frågeställare. – (EN) I normala fall använder jag mig av mitt modersmål men eftersom jag ersätter Marian Harkin ska jag försöka att prata på bruten engelska. Det är ett vanligt språk i parlamentet.

Herr minister! Ni nämnde den administrativa bördan och målsättningen att minska den med 25 procent till år 2012. Anser ni verkligen att detta är ett ambitiöst mål? Skulle vi inte kunna göra mer och skulle ni kanske kunna nämna mer specifikt vad som har gjorts hittills? Vilka är era målsättningar? Skulle ni inte till exempel kunna säga 25 procent till år 2010? Det vore ambitiöst.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Ni nämnde översynen av direktivet om sena betalningar som jag anser vara ytterst viktig. Det oroade mig emellertid att samrådsperioden för detta avslutades i slutet av augusti, precis före den riktiga ekonomiska krisen. Om samrådsperioden hade förlängts tror jag att vi hade haft mer handfasta svar som underlag för en bättre översyn av direktivet. Är det värt att överväga att inleda ytterligare en kort samrådsperiod så att vi får så aktuell information som möjligt och därefter kan basera översynen på denna information?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Jag vill ställa en fråga till rådet om den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Genom denna plan erbjuds en summa på 30 miljarder euro till de små och medelstora företagen. Kommissionen meddelade oss att medel kommer att beviljas enligt principen "först till kvarn".

Jag vill fråga rådet vilka åtgärder det vidtar för att alla medlemsstater ska utveckla nationella program för att stödja de små och medelstora företagen så att de kan få tillgång till dessa medel.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag ska försöka. När det gäller den första frågan om målsättningen för minskningen av den administrativa bördan har mitt land tillsammans med andra likasinnade länder redan

inlett processen något i förväg. Tillsammans med Nederländerna och några andra länder har vi ett nationellt mål om en minskning med 20 procent till år 2010. Vi måste avvakta och se om vi kan göra mer till år 2012.

Kommissionen har presenterat en färdplan för slutet av januari 2009 som visar hur kommissionen kommer att se till att alla förslag som krävs för att uppnå minskningen av den administrativa bördan med 25 procent på gemenskapsnivå läggs fram före slutet av 2009. De förslag som läggs fram under första hälften av detta år på detta område kommer att behandlas av rådet under det sittande ordförandeskapet, så vi kommer med säkerhet att ta itu med detta. Vi kommer att utvärdera processen under vårens möte i Europeiska rådet. Jag hoppas att vi kommer att kunna agera så grundligt som möjligt. Detta är definitivt vad ordförandeskapet vill göra.

När det gäller direktivet om sena betalningar avser kommissionen att offentliggöra förslaget i slutet av februari 2009. Ordförandeskapet kommer att börja diskutera frågan i rådets förberedande organ.

Den sista frågan – som jag missade – handlade om den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Den handlade specifikt om beloppet på det eventuella lånet från Europeiska investeringsbanken. Jag hoppas att de små och medelstora företagen kommer att kunna konkurrera med de stora industrierna. Vi hade en omfattande debatt om fordonsindustrin för bara en timme sedan, så jag anser verkligen att det råder en allmän önskan om att de små och medelstora företagen ska kunna dra fördel av detta.

Talmannen. – Fråga nr 2 från **Manuel Medina Ortega** (H-1035/08)

Angående: Grunder för ett nytt världshandelsavtal

Efter avbrottet förra sommaren i de multilaterala handelsförhandlingarna inom ramen för Doharundan och efter överenskommelserna i 20-gruppen vid toppmötet i Washington i november 2008, anser rådet att det finns förutsättningar för Europeiska unionen att lägga fram nya förslag inom handelområdet som är till fördel för utvecklingsländerna?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag anser att Manuel Medina Ortegas fråga som handlar om Världshandelsorganisationen (WTO) är viktig. Vi har alla läst rapporterna om det ekonomiska forumet i Davos, och vissa av oss deltog till och med aktivt där, och lyssnat på de senaste kommentarerna från Pascal Lamy och andra. Det råder inget tvivel om att det finns en oro för ökande protektionism, så vi är alla väl medvetna om de utmaningar vi har framför oss.

Jag vill påpeka att G20-medlemmarna den 15 november förra året betonade vikten av att dra upp ramarna för ett avtal före slutet av 2008, vilket redan har passerat. När det gäller detta intensifierade WTO-medlemmarnas delegationer, däribland Europeiska kommissionen på EU:s vägnar, sitt arbete i Genève i syfte att ge en politisk impuls.

Mycket har uträttats och insatsen ledde till den nya omarbetningen av texterna om jordbruk och marknadstillträde för icke-jordbruksprodukter. Dessutom meddelade Europeiska rådet i sina slutsatser i mitten av december förra året, mot bakgrund av den aktuella politiska och ekonomiska utvecklingen, att det stödde målet att detta år nå en överenskommelse inom Världshandelsorganisationen (WTO) om de bestämmelser som ska leda till ett slutförande av Doharundan med en ambitiös global och balanserad rapport samt ett ambitiöst och balanserat resultat.

Rådet och kommissionen var redo för ett konstruktivt EU-deltagande i ministersamtalen, om och när sådana sammankallades. Den 12 december 2008 uppgav emellertid generaldirektören för Världshandelsorganisationen (WTO) Pascal Lamy vid ett informellt möte med delegationscheferna att han inte skulle sammankalla ministrarna för att slutföra ramarna före årets slut, eftersom det ännu inte fanns förutsättningar för ett framgångsrikt ministermöte, trots intensiva samråd.

Målsättningen med Dohaagendan för utveckling är att uppnå en öppen liberalisering av handeln på multilateral nivå. Detta kommer att medföra långsiktiga fördelar och ge världsekonomin ett kraftigt uppsving, framför allt i utvecklingsländerna, på grund av rundans utvecklingsinriktade karaktär.

Trots det faktum att ett slutförande inte var möjligt före slutet av 2008 förblir rådet därför engagerat i det multilaterala handelssystemet, samt i slutförandet av ett ambitiöst, balanserat och uttömmande resultat av Världshandelsorganisationens Doharunda. Detta är ännu viktigare med tanke på den aktuella ekonomiska och finansiella situationen.

Även om ordförandeskapet är väl medvetet om de hinder som finns längs vägen mot ett framgångsrikt slutförande av hela processen kommer det utan tvekan att försöka att förverkliga detta engagemang genom

att verka för ett återupptagande av diskussionerna om Dohaagendan för utveckling så snart som det finns förutsättningar för detta. Ordförandeskapet kommer även att stödja mer intensivt arbete inom ramen för andra WTO-agendor, framför allt i fråga om tjänster och Trips.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Tack, herr rådsordförande, för detta svar som jag anser mycket uttömmande. Jag vill dock påminna rådets ordförande om att Doharundan skulle ha avslutats under sommaren 2008, men det gick inte att komma fram till någon överenskommelse eftersom vissa av Brik-länderna inte var benägna att göra några som helst eftergifter.

Med tanke på att Brik-länderna spelade en viktigare roll vid Washingtonmötet är det möjligt att dessa länders tidigare ovilja att göra eftergifter berodde på att de ansåg sig ha kommit i andra hand, medan de vid Washingtonmötet fick en prioriterad roll. Har rådets ordförandeskap några upplysningar om att Brik-länderna som ett resultat av åtagandena i Washington kanske är benägna att spela en mer aktiv roll och bidra till ett framgångsrikt resultat för Doharundan?

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Jag undrar bara, som en följdfråga till denna fråga, om rådets ordförande när han betraktar Europeiska unionens nya förslag eller om Europeiska unionen skulle presentera nya förslag, är överens med mig om att sådana förslag bör innefatta åtgärder för att avskaffa orättvisorna i den gemensamma jordbrukspolitiken så att vi kan återuppta förhandlingarna om marknadstillträde för icke-jordbruksprodukter och därefter förhandlingarna om tjänster, som står för omkring 70 procent av EU:s BNP. Är han också överens med mig om att det är dags att EU visar ett sant engagemang för frihandel?

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Jag undrar om ministern har uppmärksamrats på de protektionistiska inslagen i Förenta staternas återhämtningsplan, särskilt som den har lagts fram av ledamöter i representanthuset och i senaten. Dessutom undrar jag om han på rådets vägnar har framfört EU:s farhågor om detta till den amerikanska regeringen.

Detta bådar inte gott inför en ny Doharunda. Kommer ministern att se till att våra farhågor framförs innan den lagstiftning som krävs går igenom den amerikanska kongressen?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag tror att vi alla vet var problemet ligger. Det ligger inte hos EU. Jag menar att EU är mycket positivt inställt till att fullfölja Doharundan, och vi gjorde allt som krävdes för detta under förra året och var mycket nära att klara det.

Var ligger då problemet? För det första måste vi vänta på den amerikanska regeringen, och även om vissa utnämningar redan är klara återstår det fortfarande några och det återstår att se om den nuvarande regeringen i USA kommer att fortsätta att arbeta för en liberalisering av handeln. Vi kanske är lite tveksamma till en påskyndad strategi under nuvarande omständigheter. Ett annat land som vi behöver diskutera detta med är Indien, där det som bekant kommer att hållas val i vår.

Som företrädare för rådet från ett litet eller medelstort land som traditionellt har haft en öppen ekonomi skulle jag alltså vilja främja detta och jag vill tala om att vårt främsta mål är att slutföra samtalen framgångsrikt så snart som möjligt, men jag är rädd att vi också måste vara realistiska och jag kan inte lova er några luftslott.

Det optimistiska scenariet ser ut så här: ett tydligt positivt budskap från det G20-möte som ska hållas i London i början av april och sedan att åtagandet uppfylls och genomförs. Detta skulle sedan kunna följas av ett ministermöte i Genève i juni eller juli. Villkor för jordbruket och för marknadstillträde för icke-jordbruksprodukter (Nama) skulle kunna fastställas. Det är vad vi alla hoppas på. Vi kommer att arbeta hårt för att åstadkomma det här, men vi får se hur väl vi har lyckats när vi träffas här i slutet av vårt ordförandeskap.

Talmannen. – Fråga nr 3 från **Silvia-Adriana Țicău** (H-1038/08)

Angående: Åtgärder för att öka byggnaders energieffektivitet

Rådet har beslutat att växthusgasutsläppen ska minskas med 20 procent fram till 2020, att energieffektiviteten ska öka med 20 procent och att 20 procent av den energi som används ska komma från förnybara källor. 40 procent av alla växthusgasutsläpp härrör från byggnader. En förbättring av byggnaders energieffektivitet kan minska växthusgasutsläppen betydligt. Kommissionen föreslog i november en översyn av direktivet om byggnaders energieffektivitet.

Byggnaders energieffektivitet är viktigt för medborgarna, eftersom detta kan bidra till lägre el- och värmeräkningar. Kan rådet mot bakgrund av

detta ange vilken prioritering detta område kommer att få under perioden januari-april 2009?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag vill tacka Silvia-Adriana Țicău för hennes fråga, som också kommer lägligt. Byggnadsfrågan, eller frågan om att öka energieffektiviteten och åtagandet att öka energieffektiviteten med 20 procent fram till 2020 måste tas på allvar.

Rådet håller med om att förslaget till det reviderade direktivet om energieffektivitet i byggnader är mycket viktigt för att gemenskapens mål för ökad energieffektivitet, förnybara energikällor och minskade växthusgasutsläpp ska kunna uppnås. Gaskrisen nyligen har än en gång visat EU:s sårbarhet när det gäller energiberoende. För att uppfylla ett ambitiöst sänkingsmål utan att öka energitrygghetsriskerna måste vi anta en rad åtgärder på kort, medellång och lång sikt för att minska vårt energiberoende.

Att öka energieffektiviteten i byggnader är definitivt en av de viktigaste åtgärderna. Därför har ordförandeskapet inlett en granskning av förslaget till direktiv på arbetsgruppsnivå. Syftet är att undersöka svårigheterna i förslaget. Vi väntar oss att frågan om direktivets räckvidd kommer att tas upp först. Detta är den viktigaste frågan, inte bara när det gäller möjliga energibesparingar utan även i fråga om hushållens administrativa börda. Därför kommer det tjeckiska ordförandeskapet att se till att arbetet fortsätter intensivt under de närmsta månaderna. Jag diskuterar regelbundet med, min kollega i regeringen Martin Bursík och miljöministern, som är ordförande för respektive rådskonstellation.

Rådet kommer också att nära följa arbetet med denna fråga i utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi. Jag vill upplysa er om att jag kommer att träffa utskottets ordförande efter frågestunden. Ordförandeskapet har föresatt sig att göra så stora framsteg som möjligt för att direktivet ska kunna antas skyndsamt. Därför planerar rådet att överlämna en framstegsrapport till mötet i rådet (transport, telekommunikation och energi) i mitten av juni. Rådets slutsatser om den andra strategiska energiöversynen är tänkta att antas vid de första mötena i rådet (transport, telekommunikation och energi) den 19 februari, och dessa kommer att fungera som diskussionsunderlag för Europeiska rådets möte i mars.

Dessutom kommer gastvisten mellan Ukraina och Ryssland nyligen och dess konsekvenser att uppmärksammas. En politisk debatt kommer att hållas om förslaget till rådets direktiv om oljelagret. Så rent generellt anser rådet att det är viktigt att prioritera slutförandet av förhandlingarna med Europaparlamentet om det tredje lagstiftningspaketet om den inre energimarknaden under de kommande månaderna. Rådet påminner också om att energieffektivitet kommer att behandlas inom ramen för den mer omfattande frågan om energitrygghet, miljöskydd och även inom ramen för granskningen av den andra strategiska energiöversynen.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Jag vill att ni ska veta att jag i mitt betänkande kommer att föreslå inrättande av en EU-fond för energieffektivitet och förnybar energi, som kan bidra till att få fram offentliga och privata medel för att kunna genomföra specifika energieffektivitetsprojekt runtom i Europeiska unionen, och jag vill ha rådets stöd för detta viktiga initiativ.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Byggnaders energieffektivitet kan leda till direkta besparingar för EU:s konsumenter. Jag ser en lösning i ett storskaligt införande av system som på ett automatiskt och intelligent sätt mäter energiförbrukningen och system som ger exakt besked om den aktuella energiförbrukningen, även för användning inom hushåll.

Vad kan rådet göra för att genomföra denna lösning? Vilket slags tidtabell anser ni är realistisk? Kan rådet inspirera Europeiska institutet för innovation och teknik i Budapest till att ta itu med frågan om byggnaders energieffektivitet?

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Har rådet fört några diskussioner om att försöka få medlemsstaterna att skapa ekonomiska incitament för att öka energieffektiviteten, framför allt för äldre personer? Det skulle dels öka energieffektiviteten, dels skapa sysselsättning.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag håller helt och hållet med om att energieffektivitet är ett viktigt instrument för att hantera både miljöproblem och energitrygghetsbehov.

Vi har alldeles nyligen diskuterat detta där hemma – nu kommer jag att kliva ur min roll som ordförande ett ögonblick – och i Prag anser vi att två åtgärder är extra viktiga. De andra är också viktiga, men detta gäller antingen på lång sikt eller så har de inte lika stor effekt. Den ena gäller byggnader och energieffektivitet. Den andra gäller kärnenergi, men jag vet att detta är en känslig fråga för vissa medlemsstater. Dessa åtgärder är de allra viktigaste för att bekämpa klimatförändring och hantera energitrygghet. Att ta fram de rätta instrumenten för att främja energieffektivitet i byggnader är alltså vår tids utmaning.

Jag skulle vilja ta upp finansieringsfrågorna. Europeiska regionala utvecklingsfonden skulle, precis som kommissionen föreslagit, kunna användas för att ta fram resurser för att investera i byggnaders energieffektivitet. Detta är ett instrument som finns tillgängligt redan nu, även inom ramen för återhämtningsplanen.

En annan möjlighet för länder som Rumänien – detta känner jag igen från mitt eget land – är att helt enkelt använda systemet för handel med utsläppsrätter inom ramen för det nuvarande Kyotoavtalet, så att man kan använda inkomsterna från det.

Jag anser att vi har instrumenten. När det gäller detta nya direktiv anser vi att diskussionen om dess räckvidd är det viktigaste. Vi i det tjeckiska ordförandeskapet kommer naturligtvis att i samarbete med det kommande svenska ordförandeskapet – som prioriterar detta – göra vårt bästa och inte slösa alltför mycket tid.

Talmannen. – Fråga nr 4 från **Colm Burke** (H-1040/08)

Angående: Energi, yttre förbindelser och ekonomi under det tjeckiska ordförandeskapet

Mot bakgrund av de prioriteringar som ordförandeskapet ställt upp, kunde ordförandeskapet ange hur det exakt avser att integrera dessa tre prioriteringar i konkreta initiativ? Jag hänvisar framför allt till diskussioner med partner i öst om strategiska energikorridorer som kunde trygga EU:s energiförsörjning och framtida ekonomiska konkurrenskraft.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag tackar Colm Burke för hans fråga om planerna för den södra korridoren och mötena under det kommande tjeckiska ordförandeskapet. Vi kommer att se till att dessa de tre prioriterade områden – energi, yttre förbindelser och ekonomi – integreras helt och hållet, sammankopplas och inriktas på konkreta initiativ som det här. Det kommer framför allt att inriktas på målet att säkerställa en tillförlitlig energiförsörjning genom utveckling av en rad energiförbindelser med tredjeländer och regioner och genom att arbeta för en större diversifiering av energikällor och även av transitvägar.

Ordförandeskapet har för avsikt att driva detta arbete vidare på grundval av innehållet i kommissionens meddelande om den andra strategiska energiöversynen. Rådet förväntas anta en slutsats om detta meddelande i februari, och energitrygghet kommer att uppmärksammas särskilt vid Europeiska rådets vårmöte 2009.

Som ett led i arbetet planeras ett stort antal möten med tredjeländer eller tredjelandsorganisationer. Dessa möten kommer antingen att handla uteslutande om energirelaterade ämnen, eller också tas energi upp tillsammans med andra frågor. När det gäller diskussionen om strategiska energikorridorer kommer ordförandeskapet att anordna följande möten. De viktigaste är för det första den internationella investeringskonferensen om det ukrainska transiteringsnätet för naturgas, som kommer att hållas i Bryssel den 23 mars 2009, för det andra det s.k. toppmötet om den södra korridoren som vi tänker anordna i samband med evenemanget för det östliga partnerskapet; det kommer att äga rum i Prag i början av maj. Syftet med det mötet är att inleda en ömsesidigt fördelaktig dialog mellan EU och transit- och producentländerna i regionen kring Kaspiska havet. Detta bör leda till en större diversifiering av energiförsörjningsvägar, leverantörer och källor, vilket i sin tur kommer att öka EU:s energitrygghet. Ett av de specifika syftena är att främja Nabuccoprojektet.

Frågan om den strategiska energikorridoren kommer sannolikt också att tas upp under mötet i det ständiga partnerskapsrådet EU–Ryssland om energi, som också kommer att anordnas under det tjeckiska ordförandeskapet – troligen i maj – som en upptakt inför toppmötet mellan EU och Ryssland som vi planerar till den 22 maj 2009. Gastvisten mellan Ukraina och Ryssland i början av januari visade tydligt på betydelsen av de strategiska energikorridorer som ledamöterna tar upp.

Vid sitt extraordinära möte den 12 januari 2009 om denna fråga antog rådet slutsatser där det angav grunddragen i ett antal åtgärder som ska vidtas på kort, medellång och lång sikt. Ordförandeskapet kommer att arbeta för att se till att dessa åtgärder följs upp på ett ändamålsenligt och konkret sätt, eftersom det anser att frågan om energitrygghet måste prioriteras högt.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Jag tackar rådsordföranden för hans uttömmande svar. I själva verket ställdes den här frågan innan tvisten mellan Ryssland och Ukraina uppstod. Jag hade en känsla av att den var på väg. Jag har följande fråga till honom: i Lissabon talade vi om en gemensam energipolitik – kanske kan han som rådsordförande redogöra för sina åsikter om den förbättrade verktygslåda som Lissabon erbjuder för att hantera dessa utmaningar i framtiden och fördelarna med att anta Lissabonstrategin och fördraget i sin helhet.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Tack för er förklaring av ett mycket viktigt ämne. Jag vill fråga hur Tjeckien, det nuvarande ordförandelandet, ser på projektet Nord Stream, som har både positiva och negativa inslag, och vi vet att det finns vissa tvivel om projektets miljökonsekvenser. Därför undrar jag hur ni så här i början av ert ordförandeskap bedömer detta projekt. Tack.

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Det skulle vara intressant för mig att få reda på om det finns något initiativ i Ekofin eller från kommissionsledamot Lászlo Kovács sida för att inleda en progressiv skatteavskrivning runtom i EU för de energiprojekt som snart kommer att inledas, t.ex. rörledningen Nabucco eller byggandet av nya kraftverk, för att skapa incitament och på så sätt driva på dessa strategiska initiativ.

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Alla dessa frågor handlar om problem som vi diskuterar så gott som dagligen nu. När det gäller Lissabonfördraget känner vi alla till att det innehåller solidaritetsformler som skulle hjälpa oss att verkställa den rättsliga ramen för bättre samarbete på energiområdet inom EU. Det är en del av historien.

Samtidigt menar jag att vi har lärt oss några läxor under den nuvarande krisen. Det ena är solidaritet som politiskt slagord. Det andra är behovet av att reagera snabbt i krislägen och att svara på t.ex. en sådan svår situation som vi hade i Bulgarien eller Slovakien under krisen. Vi behöver alltså förbättra vissa av förbindelselänkarna i framför allt Central- och Östeuropa när det gäller gasförsörjningen. Vi behöver ha en kompressor på gasledningen för att kunna vända flödet. Mitt land har t.ex. en sådan eftersom vi har moderniserat och investerat, men slovakerna hade det inte.

Därmed kommer jag till er fråga om det finns något investeringsprogram för att täcka behov på kort eller medellång sikt: det finns det. Jag hade faktiskt några möten i dag med ordförandena för budgetutskottet, utskottet för industri, forskning och energi och utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling, eftersom det återstår 5 miljarder euro som inte användes förra året och det har gjorts en överenskommelse i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa om att anslå dessa pengar till vissa infrastrukturprojekt. Enligt vad kommissionen föreslog i slutet av förra månaden ska 3,5 miljarder av dessa 5 miljarder euro anslås till sammankopplingsprojekt som kan genomföras under de kommande två åren, 2009–2010, när det gäller gasledningar, sammankoppling av elnät och sammankoppling av gas och havsbaserad vindkraft i norra Europa.

Så ja, det finns en plan och när det gäller Nord Stream menar jag att det finns en diskussion, det känner vi alla till. Jag anser att en lärdom vi kan dra av den nuvarande krisen mellan Moskva och Kiev är att vi bör ha de resurser som krävs för att kunna lösa dessa problem om de uppstår på nytt, i fråga om både Ryssland och Ukraina.

Vi har Nabuccoprojektet, som bör kunna ge Europa gas från andra länder än Ryssland, dvs. området kring Kaspiska havet. Men vi bör också kunna diversifiera transiteringsvägarna för gas till Europa så att det inte bara handlar om ett land. I detta avseende menar jag att Ukraina betjänar oss som den enda landbaserade leverantören.

Det finns vissa farhågor om de eventuella miljökonsekvenserna. Vissa medlemsstater tar upp den frågan, så detta är ingen hemlighet, men jag anser att vi när allt kommer omkring behöver diversifiera såväl ledningar som leverantörer.

Talmannen. – Fråga nr 5 från **Avril Doyle** (H-1044/08)

Angående: Tobaksövervakning och rökavvänjning

Världshälsoorganisationens ramkonvention om tobakskontroll är det första internationella hälsoavtal som undertecknats och ratificerats av Europeiska unionen och alla medlemsstater, på ett undantag när, nämligen Tjeckien. Eftersom det är Tjeckien som kommer att leda diskussionerna om denna ramkonvention, vilka planer har det tjeckiska ordförandeskapet på att självt ratificera avtalet?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) Jag ser Avril Doyle och jag frågar mig själv om jag befinner mig på andra sidan i den här frågan: förra gången vi diskuterade detta var på den enda plats här i byggnaden där jag som storrökare får röka. Jag gissar att ni lade märke till det och att det är en av anledningarna till att jag nu måste besvara er fråga. Min mor rådde mig alltid att tala sanning så nu står jag inför ett dilemma: att läsa detta eller säga vad jag tycker.

Men jag ska ta tillfället i akt att börja på det personliga planet. Jag hör till minoriteten på 30 procent i EU: jag är storrökare och jag känner mig fruktansvärt diskriminerad i den här byggnaden. Jag väddar till er som

privatperson, inte på rådets vägnar, att ge oss bättre möjligheter att utöva vår vana. Men nu måste jag svara på frågan.

Den handlar om läget för ratificeringsprocessen i Tjeckien. Jag kan försäkra er att ratificeringsprocessen för ramkonventionen fortgår i Tjeckien. Den har pågått sedan 2003 och det nya försöket att få till stånd ett godkännande i det tjeckiska parlamentet fortsätter. Det nya förslaget om förnyad ratificering ligger hos den nya tjeckiska hälsoministern – som är rökare, precis som sin föregångare – som kommer att överlämna det till samordningsprocessen, varför det kommer att nå parlamentet ganska snart.

Ratificeringsprocessen bör kunna avslutas om vi får tillräckligt många röster i parlamentet. Jag kan försäkra er att detta inte är lätt i senaten då våra senatorer reser i Europa och möts av samma problem som jag själv i den här byggnaden. Men jag anser att en sak är viktig: att lagstiftningen genomförs helt och hållet så att alla lagar är förenliga med de åtaganden som ingår i konventionen.

När det gäller vår strategi som ordförandeskap kommer nästa formella möte i samband med ramkonventionen om tobakskontroll (FCTC) att bli det tredje mötet i det internationella förhandlingsorganet om ett protokoll om olaglig handel med tobaksprodukter. Här har mitt land och även ordförandeskapet engagerat sig helhjärtat för att bekämpa den olagliga handeln med tobaksprodukter. Mötet kommer att äga rum i Genève mellan den 28 juni och den 5 juli, så vi kommer på ett eller annat sätt att dela detta med våra svenska vänner, eftersom det är vid den tidpunkten vi tjecker kommer att lämna över ordförandeskapet till våra vänner i Stockholm. Detta är huvudinnehållet i mitt svar.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Jag tackar rådsordföranden. Jag vill inte göra honom paranoid med min fråga. Den ställdes trots allt i december förra året.

Jag är emot rökning, inte rökare. Vi är alla överens om att de behöver all hjälp de kan få: nikotinersättningsbehandlingar osv. Men vi måste erkänna de skador som passiv rökning orsakar hos dem som inte tycker om att röka, så jag vill inte att ni ska ta detta personligt.

Kan ni alltså garantera att ni kommer att ha ratificerat ramkonventionen innan det tjeckiska ordförandeskapet löper ut – ja eller nej? Det skulle vara ytterst viktigt om ni kunde ge mig garantier för det. Cigaretter är trots allt den enda lagliga produkt i våra butiker som, om den används enligt bruksanvisningen, dödar hälften av konsumenterna. De är faktiskt helt fantastiska.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Tack för er uppmärksamhet, herr rådsordförande! Ni citerade er mor – nåväl, får jag som mor uppmana er att sluta röka, samtidigt som jag känner medlidande med er svåra belägenhet i den här byggnaden? Om ni befann er i Irland skulle ni tvingas ut i kylan helt och hållet.

Min fråga lyder som följer: har ni någonsin övervägt att visa ledarskap och ge upp den dåliga vanan och uppmuntra era senatorer att följa ert exempel?

Alexandr Vondra, rådets ordförande. – (EN) För att avsluta denna rätt ovanliga kvällsdebatt: min mor rökte när hon var gravid och här står jag som Tjeckiens vice premiärminister och min bror och min syster mår båda mycket bra. Min fru rökte också och det gör hon fortfarande. Vi har tre trevliga, mycket intelligenta barn – så det är mina privata åsikter.

Jag noterar att denna fråga röner särskilt intresse i Irland och jag vet att ni har antagit åtgärderna. Datumet för vår ratificering ligger i händerna på ledamöterna av det tjeckiska parlamentet och av senaten. Parlamentet har den högsta makten.

Jag slåss nu i mitt land för att Lissabonfördraget ska ratificeras så snart som möjligt. Under diskussionen om Lissabonfördraget frågar senatsledamöter mig ofta om antagandet av Lissabonfördraget kommer att innebära att de får behålla sin frihet att röka i vissa offentliga utrymmen.

Så jag har ett dilemma. Vad är viktigast: Lissabonfördraget eller det här? Men jag försäkrar er att regeringen kommer att göra allt den kan för att båda fördragen ska ratificeras. Vi har undertecknat båda fördragen och regeringen är skyldig att göra sitt bästa.

Talmannen. – De frågor som inte har tagits upp på grund av tidsbrist kommer att besvaras skriftligen (se bilaga).

Talmannen. – Frågestunden med frågor till rådet är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.15 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA*Vice talman***15. De dramatiska konsekvenserna av stormen "Klaus" i södra Europa (debatt)**

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om de dramatiska konsekvenserna av stormen "Klaus" i södra Europa.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Europeiska kommissionen vill uttrycka sin sorg över antalet dödsoffer för stormen Klaus och sitt deltagande med de franska, italienska och spanska familjer som har förlorat sina nära. Detta är verkligen en mänsklig tragedi som har fått förödande konsekvenser för människors liv, hem och verksamhet. Det är också en ekologisk katastrof.

Även om stormen var mycket kraftig drabbade den endast ett smalt område av territoriet, och de nationella resurserna har varit tillräckliga för den omedelbara katastrofinsatsen.

Därför aktiverades inte gemenskapens civilskyddsmekanism. Kommissionens övervaknings- och informationscentrum har dock stått i nära kontakt med de berörda medlemsstaterna redan från det att de första prognoserna om stormen kom.

Övriga medlemsstater var medvetna om situationen och förberedde sig för att ge stöd till de drabbade områdena. Tjeckien erbjöd t.ex. spontant sitt stöd.

Nu samarbetar kommissionen med myndigheterna i de drabbade medlemsstaterna för att identifiera alternativ för EU:s stöd. Det kan t.ex. gå via EU:s solidaritetsfond eller genom en omplanering av struktur- och landsbygdsutvecklingsfonderna.

Stormen Klaus är en obehaglig påminnelse om att naturkatastrofer är ett växande hot för alla EU-medlemsstater. Förödande översvämningar drabbade Centraleuropa 2000 och 2002, Storbritannien 2007 och Rumänien och EU:s grannländer förra året. Värmeböljan 2003 krävde tiotusentals liv. Under 2003 och 2007 härjade skogsbränder i Portugal och Grekland. Dessa händelser ger oss en fingervisning om hur klimatförändringen sannolikt kommer att påverka EU:s framtid eftersom vi i takt med att klimatet ändras kan förvänta oss mer extrema väderförhållanden.

Medlemsstaterna och gemenskapen måste slå samman sina starka sidor för att förebygga katastrofer, begränsa deras effekter och förbättra unionens kapacitet för katastrofinsatser.

Kommissionen kommer inom kort att anta ett meddelande om en gemenskapsstrategi för förebyggande av katastrofer. Vi ser fram emot att få parlamentets synpunkter på förslagen i det meddelandet.

Kommissionen vill också betona vikten av att gå vidare med översynen av förordningen om solidaritetsfonden. Förslaget bidrar till att öka svarsfrekvensen genom att forskottsutbetalningar tillåts, och det innehåller enklare kriterier för att aktivera fonden på kortare tid. Parlamentet stödde i stort sett kommissionens förslag, men det har inte gjorts några framsteg i rådet.

Dessa initiativ bidrar till att utforma en verklig europeisk katastrofhanteringspolitik, och kommissionen hoppas att Europaparlamentet kommer att fortsätta att stödja dess ansträngningar för att öka EU:s kapacitet för att hantera naturkatastrofer och katastrofer som förorsakats av människor.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU*Vice talman*

Christine De Veyrac, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Fru talman! Jag talar också på min kollega Alain Lamassoures vägnar. I november 1999 höll jag ett anförande här i kammaren efter den storm som hade rasat i sydvästra Frankrike för att uppmäna till europeisk solidaritet när våra länder härjas av omfattande naturkatastrofer. För tio år sedan fick jag höra att det inte fanns någon EU-fond för att hjälpa våra medborgare i sådana nödsituationer.

Sedan 1999 har naturkatastrofer tyvärr fortsatt att förorsaka dödsfall och stor förödelse i Europa, men EU:s möjligheter att göra insatser har lyckligtvis förbättrats genom EU:s solidaritetsfond som inrättades 2002 på initiativ av kommissionen och Michel Barnier. Denna fond gör det möjligt för oss att agera snabbt och effektivt inom ramen för ett flexibelt regelverk.

Som situationen nu är anser jag att vi måste utnyttja denna fond för att bistå de drabbade regionerna, och i detta avseende stöder jag den franska regeringens uppmaningar att göra det så snabbt som möjligt. Jag noterade, fru Vassiliou, att kommissionen nu önskar påskynda det hela. Det finns förvisso ett akut behov när det gäller skadad infrastruktur.

Det finns också ett akut behov när det gäller skogen. Jag vill understryka denna punkt eftersom stormen har förstört mellan 60 och 70 procent av skogen i de södra delarna av Gironde och Landes, och denna skog, en av de största i Europa, hade nått och jämnt börjat återhämta sig efter de skador den drabbades av 1996 och 1999. Ni känner till att det inte finns någon försäkring för denna typ av skador, och efter denna katastrof är skogsägarna nu fullständigt utblottade. Vi måste visa dem vår solidaritet och hjälpa dem att åter bygga upp naturarvet i dessa regioner.

Innan jag slutar vill jag ägna en tanke åt offren för stormen Klaus i Frankrike, Spanien och Italien och uttrycka mitt stöd för deras familjer.

Kader Arif, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman, fru Vassiliou, mina damer och herrar! I vårt kollektiva minne finns fortfarande bilderna av stormen 1999 som just nämndes och som ledde till enorma skador i sydvästra Frankrike.

Det är ett understatement att säga att EU inte var berett att ta itu med en sådan tragedi igen så snart. Det finns människor som ser det som någonting ödesbestämt, men jag ser det snarare som ett fasansfullt exempel på de klimatförändringar som ni nyss nämnde, fru Vassiliou, där vi bara föreslår ungefärliga lösningar medan vad som krävs faktiskt är akuta insatser. Detta är en situation som vi måste hantera på ett ansvarsfullt sätt. Tyvärr måste vi vara bereda att ta itu med ännu fler naturkatastrofer.

Den 24 och 25 januari i år drabbade stormen Klaus södra Europa och dödade 11 människor i Frankrike, 14 i Spanien och tre i Italien. Stormen ledde till omfattande skador, den ödelade skolor och många hem och den ledde till att tusentals människor blev utan elektricitet, värme, dricksvatten och telefonförbindelser samtidigt som vissa ekonomiska sektorer, t.ex. timmerindustrin, hamnade i en kritisk situation.

Jag är angelägen om att uttrycka min solidaritet med familjerna till offren och alla drabbade och mitt stöd för lokalpolitikerna, men samtidigt vill jag i detta forum ta tillfället i akt att framföra en vädjan till Europeiska gemenskapen. Man måste nämligen inse att detta slags situation kräver EU-insatser och, framför allt, EU-solidaritet.

I Frankrike har man visserligen infört en nationell katastrofberedskap som kommer att underlätta hjälpen till katastrofens offer, men trots det är det nödvändigt att göra samordnade EU-insatser som komplement till medlemsstaternas ansträngningar att skydda människor, miljö och egendom i de städer och regioner som drabbats av katastrofen.

Rent praktiskt innebär detta framför allt att man samlar in information centralt på EU-nivå för att kunna göra en exakt bedömning av skadorna. Sedan måste vi ställa nödvändiga medel till förfogande för att stödja de lokala myndigheterna, som står inför enorma utmaningar. Vi bör särskilt stödja de allmännyttiga tjänsterna som har gjort en utomordentligt god insats. Detta är tjänster som är absolut nödvändiga för att vi ska kunna reparera infrastruktur och utrustning inom sektorerna energi, vattenförsörjning, avloppssystem, transport, telekommunikation, sjukvård och utbildning.

Tidigare katastrofer har visat att insatser på EU-nivå är absolut nödvändiga, och förebyggandet av katastrofrisker har därför tagits med som ett av målen för Europeiska regionala utvecklingsfonden. Från och med nu måste EU visa sin förmåga att reagera och omsätta sin solidaritet i praktisk handling. Även om ni nyss har sagt det hoppas jag därför att kommissionen kommer att anamma detta budskap och mobilisera alla medel som behövs för att möta denna akuta situation, särskilt genom Europeiska unionens solidaritetsfond och det finansiella instrumentet för civilskydd.

Avslutningsvis vill jag påminna er om att denna våldsamma storm, i likhet med bränderna i Grekland 2007, har visat att det finns behov av en civilskyddsstyrka som kan mobiliseras i alla krisområden. Jag skulle vilja höra er uppfattning i detta ämne, fru Vassiliou, och även er reaktion på parlamentets resolution av den 27 april 2006, där man efterlyser inrättande av ett EU-observationsorgan för naturkatastrofer för att säkerställa effektivare EU-insatser när dessa olyckliga händelser inträffar.

Jean Marie Beaupuy, för ALDE-gruppen. – (FR) Fru talman, fru Vassiliou! Den 18 november förra året sa jag följande just här i kammaren: "Vi vet inte vilken nästa katastrof kommer att vara eller vilken omfattning den kommer att ha, men vi är säkra på en sak, och det är att det snart kommer att inträffa ännu en katastrof. Våra

medborgare, som under 50 år har vant sig vid att se hur ett förhoppningsvis enat Europa byggs upp, kommer vid nästa katastrof att vända sig om och fråga oss: 'vad har ni gjort?'". Jag upprepar att jag sa detta här i kammaren i november förra året.

I samma kammare sa jag i november 2006, dvs. två år tidigare, i stort sett samma sak: "Om det är något område där alla EU-medborgare förväntar sig effektiva gemenskapsåtgärder så är det vid omfattande naturkatastrofer".

Jag sa att alla kunde se detta varje gång katastrofer som tsunamin inträffar och fortsatte: "Jag och min grupp anser därför att förebyggande åtgärder måste vidtas och kapacitet skapas för att mycket snabbt kunna hantera följderna av katastrofer. Här vill jag uppmärksamma den utmärkta Barnierrapporten, där problemet identifieras på ett bra sätt och lösningar föreslås som inte bara är konstruktiva i fråga om effektivitet, som man kunde vänta sig, utan också i fråga om subsidiaritet". Fru Vassiliou! Vi är alla fortfarande entusiastiska över detta betänkande eftersom det innehåller synnerligen praktiska och konkreta förslag. Det omfattar även budgetfrågor, och i betänkandet förklaras att finansiering kan ske genom 10 procent av Solidaritetsfonden. Vidare förklaras i betänkandet på ett mycket pragmatiskt sätt hur man kan arbeta med de olika aktörerna i varje stat.

Med de tolv förslagen i Barnierrapporten hade vi alla nödvändiga redskap för att agera på EU-nivå, vilket några veckor före Europaparlamentsvalet nu i juni ytterligare skulle ha visat hur värdefull och effektiv verklig EU-solidaritet är när den omsätts i praktisk handling.

Ni har just sagt till oss, fru Vassiliou, att ni hoppas få parlamentets stöd. Ni har haft detta stöd och ni har det fortfarande. Vad gör rådet, eftersom ni säger att det är rådet det handlar om? Rådet är inte här i kväll. Vi hoppas att det förutom denna debatt kommer att lyssna uppmärksam på vår vädjan, som inte är något rop på hjälp och inte ännu ett uttryck för förvåning över den nyligen inträffade tragedin utan en tydlig vädjan till rådet att lyssna på den fråga jag nyss ställde: "Vad har ni gjort?"

Gérard Onesta, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman, fru Vassiliou, mina damer och herrar! Jag skulle vilja att vi ett ögonblick reflekterade över vilket slags debatt vi för här i kväll. Jag tycker att vi gör detta ofta, alltför ofta. Varje gång det inträffar en katastrof träffas vi här i kammaren och börjar vår klagosång, där vi naturligtvis säger att det som inträffat är en tragedi och hedrar offrens minne.

Naturligtvis gör jag detta tillsammans med alla andra, men jag anser inte att vår roll upphör där. Som min parlamentskollega just sa är kanske vår roll att planera för framtiden, eftersom det kommer att inträffa fler miljökatastrofer. Detta sa vi igen nu på förmiddagen genom vår omröstning om Florenzbetänkandet. Vi vet att klimatet håller på att bli alltmer instabilt. Stormar som brukar förekomma en gång varje århundrade inträffar nu varje decennium, och snart kommer de att komma varje år. När det inte blir storm blir det översvämning, och när det inte blir översvämning blir det allvarliga skogsbränder.

Vad gör EU för att ta itu med allt detta? Jag är väl medveten om att rådet inte klarar av att överväga någonting som går utöver det nationella egenintresset. Men med en kombination av 27 nationella egenintressen går det inte att genomföra ett stort kontinentalt projekt. Vi drabbas av följderna av detta vid varje tragedi. Man säger till oss att vi ska "vädja om solidaritet", men vilka medel ska vi använda? Jag kommer ihåg att vi under diskussionen om medel i budgetutskottet, just när det gällde klimatet, talade om tiotals miljoner euro. Denna storm har ensam kostat 1,4 miljarder euro. Hur mycket måste vi betala i försäkringspremier innan vi inser att skyddet av miljön och klimatet inte är någon börda utan en investering i framtiden?

Än i dag fortsätter vi att diskutera behovet av att mobilisera olika EU-aktörer när en tragedi inträffar. Men vad jag minns sa vi detta här i kammaren redan 2001 efter explosionen i AZF-fabriken i min stad. Vi sa att vi måste överväga att upprätta en EU-insatsstyrka för att visa att ordet "solidaritet", när det inträffar en humanitär katastrof, inte bara är ett meningslöst begrepp utan att vi måste vidta praktiska åtgärder. Vad har det blivit av denna EU-insatsstyrka efter alla dessa år?

Jag var faktiskt i mitt hem i Toulouse när stormen slog till. Jag vet nu vad en större miljökatastrof innebär. Om jag behövde lära mig det har jag nu fått erfarenhet av det genom skadorna på mitt hem, genom tegelpannorna som blåste bort och de träd som rycktes upp med rötterna. Därför vet jag nu vad dessa människor har gått igenom: människor som på en enda natt har sett sitt livsverk ödeläggas fullständigt.

Men så länge vi här i parlamentet och ni, fru Vassiliou och övriga ledamöter av kommissionen, och även de ledamöter av rådet som i kväll lyser med sin frånvaro, så länge vi inte inser att vi måste ställa reella budgetresurser till förfogande för att bekämpa katastrofer och inte nöja oss med tomma fraser, så länge vi inte har förverkligat den europeiska solidariteten genom att upprätta en insatsstyrka för snabba insatser över

hela kontinenten, kommer vi vid den ena tragedin efter den andra att fortsätta med att ännu en gång framföra vår klagosång här i kammaren.

Den verkliga reaktionen på stormen Klaus kanske kom under förmiddagen under våra förberedelser för Köpenhamnsmötet, och den kanske kommer i morgon, fru Vassiliou, genom att vi till slut ställer medel till förfogande och äntligen upprättar denna civila insatsstyrka som det finns så stort behov av på EU-nivå.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Stormen "Klaus" på tyska, eller "Nicolas" på franska, har ödelagt åtta departement i min valkrets i sydvästra Frankrike och i synnerhet departementet Landes, och det var alltså skogen som drabbades värst. Virke motsvarande sex årsavverkningar ligger på marken, det vill säga 50 miljoner kubikmeter vindfällen eller över 300 000 hektar skog.

I första hand måste man röja i skogen så att inte virket förstörs. Betalningen per kubikmeter virke måste vara 5-10 euro, det vill säga cirka 500 miljoner euro, vilket motsvarar det franska presstödet. Därefter måste man så eller återplantera ny skog, vilket innebär ett avbrott på 20 år för skogsindustrin. Denna industri omfattar allt från skogshuggarna och kaféerna där de tar sig ett glas, till åkarna, plantskolorna, säljarna och så vidare.

Den andra näringsgren som påverkas är uppfödningen av fjäderfä, får och boskap. Tak har slitits bort, djur har gått förlorade och foderförråd har förstörts. Vi ser behovet av en europeisk jordbruksförsäkringsfond för klimat- och hälsorisker. Det franska ordförandeskapet talade om detta och det tjeckiska bör göra detsamma.

Den tredje grupp som drabbats är tyst, för dessa offer nämns aldrig. Det är äldre och isolerade människor i byar i Frankrike som fortfarande saknar ström. Vi måste skapa en europeisk klimatstrategi för "den fjärde åldern", precis som klimat- och energistrategin, det vill säga vi måste ta itu med klimatets följder för de miljontals människor som är över 80 eller 85 år. För att ta oss ur krisen och undvika det europeiska Rwanda för äldre som vi är på väg mot måste vi skapa en modern ekonomi för den fjärde åldern, en ekonomi med en modern byggsektor, läkemedelsforskning och medicinsk forskning och ett nytt nätverk, så att hälso- och sjukvården i Europa inte blir som i Gabon. Framför allt måste vi se till att klimathändelserna inte erbjuder någon möjlighet att leka Darwin och naturligt urval, för vi ska bygga ett Europa för livet.

Maria Badia i Cutchet (PSE). – (ES) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst skulle jag vilja tacka er, fru kommissionsledamot, för era ord av solidaritet.

Den 24 och 25 januari drabbades, som redan nämnts, flera länder i södra Europa av verkningarna av en svår storm med vindhastigheter upp mot nästan 200 km/h på många delar av Iberiska halvön. Samtidigt föll omkring 30 procent av den totala årsnederbörden på bara ett par timmar.

Stormen förorsakade allvarliga skador på egendom, samhällsservice och offentliga byggnader både i landsbygds- och tätortssamhällen, och den medförde även omfattande strömbavbrott. Den allvarligaste följden var emellertid förlusten av 11 liv i Spanien till följd av byggnader som rasade och olyckor som orsakades av de häftiga vindbyarna.

En av de mest tragiska händelserna var när fyra barn mellan nio och tolv år omkom i Sant Boi de Llobregat i Katalonien då vinden förstörde en idrottshall där de spelade baseball.

Förutom att beklaga förlusten av så många oersättliga människoliv och uttrycka vår solidaritet med familjerna i deras sorg måste EU handla, liksom vi har gjort vid andra tillfällen, genom att mobilisera antingen solidaritetsfonden eller någon annan mer lämplig fond för att reparera de materiella skador som förorsakats av denna naturkatastrof.

Tjugo tusen hektar skog har skadats i Katalonien, varav 75 procent är antingen allvarligt eller mycket allvarligt skadad. Det krävs åtgärder för att minska risken för bränder i framtiden, och det är uppenbart att denna uppgift måste fullföljas före sommaren.

Vidare har en mängd bråte av alla de slag hamnat i floder, åar och andra vattendrag. Detta kan hindra vattenflödet och det finns risk för lokala översvämningar.

Mot bakgrund av dessa och andra följder, och medvetna om att vi ännu inte har de slutliga uppgifterna om de materiella skadorna – uppgifter som Spanien naturligtvis kommer att lämna i sin ansökan om stöd från fonden – anser vi att kommissionen ska hjälpa dessa regioner att återgå till det normala. Biståndet skulle komplettera det oerhört omfattande offentliga stödet i de drabbade medlemsstaterna, och man skulle prioritera att reparera de allvarliga skadorna med målsättningen att återställa levnadsförhållandena och den ekonomiska stabiliteten i dessa områden så snart som möjligt. De drabbade regionerna står inför en nedgång i den

ekonomiska verksamheten, miljöförstöring, förlust av jordbruksproduktion, många företagsnedläggningar, en omfattande förlust av träd och så vidare.

Men hänsyn till stormens egenskaper och följder uppmanar jag kommissionen att ställa dessa fonder till förfogande så snart som möjligt. De är huvudsakligen avsedda för naturkatastrofer med allvarliga återverkningar för livet, miljön och ekonomin i en medlemsstat eller region i EU. Målsättningen för de åtgärder som skulle få bidrag skulle vara att återställa infrastruktur i funktionsdugligt skick, reparera utrustning för vatten- och strömförsörjning och röja upp i drabbade områden.

Jag ber er därför att mobilisera fonderna så snart som möjligt när alla nödvändiga upplysningar har lämnats.

Anne Laperrouze (ALDE). – (FR) Fru talman! Denna storm har krävt många offer, vilket mina kolleger har påmint oss om. Det finns offer i Frankrike och Spanien och i kväll tänker vi på dem och deras familjer. 200 000 hektar skog har ödelagts i sydvästra Frankrike.

Denna storm har faktiskt ödelagt 60 procent av skogen i departementet Landes. 1,7 miljoner hushåll var utan ström när stormen rasade som värst och 3 200 hushåll i Landes saknar fortfarande ström. Tusentals blev utan både telefon och vattenförsörjning. Många vägar är fortfarande oframkomliga på grund av hinder som nedfallna träd, kraftledningar, översvämningar eller jordskred. Man försöker nu återställa allting så fort som möjligt.

Det gläder mig att den franska regeringen formellt har åtagit sig att lämna in en ansökan så att de områden i Frankrike som drabbats kan få nytta av denna fond. Samtidigt beklagar jag djupt att det franska ordförandeskapet inte ansåg det nödvändigt att kräva en översyn av fonden.

Som både ni, fru kommissionsledamot, och mina kolleger har sagt, blockeras denna fond fortfarande av ministerrådet. Vad parlamentet beträffar vill vi att den ska omfatta alla större naturkatastrofer som orsakar allvarlig skada för befolkningen och miljön, till exempel översvämningar, bränder och torka. Vi går emellertid ännu längre genom att också inkludera företeelser orsakade av människan, till exempel katastrofer till följd av terroristattacker.

Parlamentet har också förklarat sig positivt till att sänka tröskelnivån för stöd. Om vi nu frågar oss om solidaritetsfonden fungerar för de drabbade regionerna kan vi se att vi riskerar att hamna under tröskelnivån för skador. Det här är en situation som i sista hand drabbar flera länder. Jag anser därför att denna tröskelnivå också ska ses över för att visa att det verkligen kan finnas solidaritet i Europa.

Som ni har nämnt, fru kommissionsledamot, och som mina kolleger också har understrukt, kommer händelser av det här slaget att upprepas till följd av klimatförändringen. Kommissionen har redan meddelat sin avsikt att lägga fram ett meddelande om anpassning till klimatförändringen.

Det är viktigt att solidaritetsfonden härnäst blir ett verkligt europeiskt instrument för att skydda invånarna. Det är dags för EU att visa att vi finns där för att skydda invånarna i tragiska situationer.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Fru talman! Först och främst vill jag naturligtvis också framföra mitt deltagande till och uttrycka min medkänsla med framför allt de familjer som sörjer och alla dem som har drabbats, särskilt alla dem som är isolerade och än i dag saknar ström, vatten eller samhällsservice.

Fru kommissionsledamot! Jag hörde er lova – och jag anser att det var riktigt – att de krisförebyggande åtgärderna ska stärkas. I kväll handlar det, enligt min mening, emellertid om ersättning för den senaste krisen.

Detta är den tredje katastrofala stormen på 20 år. Den första inträffade, som ni minns, i juli 1988 i Bretagne. Den innehar fortfarande vindhastighetsrekordet med över 250 km/h. Den andra, som var av en omfattning av aldrig tidigare skådat slag, var stormen den 27 december 1999. Den jämnade större delen av våra skogar med marken för första gången. Den tredje stormen inträffade den 24 januari 2009. Jag minns den eftersom jag bor i departementet Gironde, mycket nära skogarna.

Vi måste först och främst fråga oss vad EU har för mervärde. Inom skogsbruket är situationen katastrofal, och det som hotar oss är att skogsarbetarna har slutat att plantera skog. Med det menar jag att en del av dem anser att yrket har blivit ohållbart.

Vi måste därför göra upp en plan – och jag är en av dem som för nästan 10 år sedan var redo att ta en gemensam krisorganisation under övervägande – så att vi utan att priset påverkas kan sälja allt det virke som nu helt ofrivilligt har kommit ut på marknaden. Vi skulle kunna göra det genom att stoppa leveranser från andra regioner i Europa, finansiera transporter och se till att marken kan återplanteras mycket snabbt. Den

kommer, enligt min mening, annars att bli föremål för spekulation eller till och med överges. Här har vi ett problem som är av direkt intresse för EU.

För det andra tänker jag också på ostronodlarna. I dag står branschen inför stora svårigheter. Man hade problem redan 2002 efter en annan katastrof som inte alls var någon naturkatastrof, *Prestiges* förlisning. Ostronodlarna vid Arcachonbukten är nu nära att förlora allt hopp om att komma på fötter igen.

Slutligen vill jag att EU:s solidaritetsfond mobiliseras. Jag sympatiserar naturligtvis med vad Anne Laperrouze har sagt. I dag är inte rådet här. Det har de inte ont av, men jag anser att det är stor skada att de har vägrat att ändra bestämmelserna och att fonden är så svår att mobilisera i dag.

Jag undrar dessutom om den franska regeringen själv har mobiliserat fonden. Jag är en av dem som kommer att arbeta för att det ska ske. Jag anser nämligen att det är mycket viktigt, nu några månader före valet, att medborgarna vet att det finns solidaritet inom EU och att det inte bara är marknaden som styr i Europa.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Fru talman, fru kommissionsledamot! Den 23 januari befann jag mig i Galicien när vindar på nästan 200 km/h drog in över området. Över 40 000 hektar skog ödelades.

Galicien har den högsta tätheten av skogbevuxen mark i EU. När stormen hade dragit förbi hade den fällt hundratusentals träd, vägar var blockerade och mer än 500 km hög- och lågspänningsledning hade fallit ned och har ännu inte lagats helt.

Över 300 000 abonnenter, däribland jag, drabbades av strömavbrott – i vissa fall under flera dagar – och vi blev också utan telefon.

Stormen förorsakade både personskador och svåra skador på bostäder, infrastruktur, bondgårdar, butiker, industrianläggningar, idrottsanläggningar och offentliga och kommunala byggnader.

Den galiciska regeringens reaktion på stormen, den värsta i historisk tid, var att snabbt bevilja 17 miljoner euro i bistånd som en första ersättning till dem som drabbats och för att stödja reparationerna av skadorna.

Som vi känner till och som nämnts här begärde de två värst drabbade medlemsländerna, Frankrike och Spanien, den 26 januari hjälp från EU för de skador som förorsakats av stormen. Eftersom de skador vi har drabbats av kan definieras som en ovanligt allvarlig katastrof enligt bestämmelserna i den gällande förordningen om solidaritetsfonden, meddelade de två medlemsstaternas regeringar att de hade påbörjat arbetet med att ansöka om bistånd från solidaritetsfonden.

Än en gång ser vi emellertid, liksom vid översvämningarna i Rumänien nyligen, att förordningens krav är så restriktiva att denna katastrof faktiskt inte betraktas som svår.

Jag vill, liksom ni, fru kommissionsledamot, och andra ledamöter redan har gjort, påminna om att kommissionen lade fram sitt förslag 2005 och att parlamentet förklarade sig positivt till en reform av fondförordningen 2006. Alltsedan dess har frågan blockerats i rådet, som har förhållat den föreslagna reformen i över två år.

Av alla dessa skäl och mot bakgrund av att omständigheterna är exceptionella och katastrofen har haft allvarliga återverkningar på levnadsvillkoren och de ekonomiska stabiliteten i de drabbade regionerna, ber jag er att fonden ska mobiliseras som ett bevis på solidaritet med de drabbade medlemsstaterna och framför allt med de drabbade invånarna. De bör få ekonomiskt bistånd, för även om det aktuella beloppet inte är så stort skulle det, enligt min mening, vara ett direkt och ytterst angeläget uttryck för solidaritet inom EU.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Först och främst vill jag uttrycka mitt stöd för de familjer som drabbats till följd av denna katastrof. Jag, liksom alla andra, såg vilka dramatiska konsekvenser som följde i kölvattnet på stormen Klaus. Jag följde också de första insatserna på katastrofplatsen, både från de drabbade ländernas sida och från andra europeiska länder.

Vi har framför allt talat om konsekvenser och biståndsfonder. Därför vill jag fråga kommissionen om specifika projekt med hjälp av vilka vi faktiskt kan få till stånd mekanismer för att förebygga händelser av detta slag, så att vi, åtminstone i framtiden, kan förhindra att fler människoliv går till spillo.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag kan bara i likhet med andra här i kväll uttrycka min sympati för de familjer som har drabbats så hårt och svårt av denna storm och erbjuda mitt stöd för krav på större flexibilitet i solidaritetsfonden.

Men det finns också en större fråga som jag vill uppmärksamma er på. Den är inte lika allvarlig som den ni diskuterar här, men det förekommer naturkatastrofer i alla medlemsstater och jag tänker på de områden som jag företräder – Offaly, http://en.wikipedia.org/wiki/County_Laois \o "County Laois" och Louth – där en mycket onaturlig och får årstiden ovanlig översvämning ägde rum. Ett litet antal familjer påverkades kraftigt av den, inte tillräckligt för att någon skulle lägga märke till det, men det kommer att få svåra konsekvenser för dem. Vi kanske behöver se över finansieringen inom ramen för landsbygdsutvecklingspolitiken eller den gemensamma jordbrukspolitiken och inrätta en fond för särskilda svårigheter.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Fru talman! Kommissionsledamoten nämnde flera katastrofer i sitt inledningsanförande, bl.a. värmeböljan i Frankrike för flera år sedan som krävde mellan 12 000 och 14 000 människoliv. Bara för att bringa klarhet i detta så handlade detta inte om en storm eller ett skyfall eller något annat som liknade de andra naturkatastroferna. Värmeböljan varade i fem–sex veckor och dödsfallen inträffade under en period av fem–sex veckor. Nästan alla som dog var antingen handikappade eller äldre och befann sig på vårdhem eller behandlingshem, eller på avlastningsboenden medan deras familjer var på semester. Den franska regeringen krävde aldrig att familjerna skulle återvända hem och kallade inte in någon personal från semestern. Inte heller kallade den in armén eller någon räddningstjänst. Den lät bara människor dö vecka efter vecka.

Jag har talat med många människor i Frankrike om detta, eftersom jag deltar i det projekt som kommissionen finansierar för att rädda funktionshindrade vid katastrofer. Det var en skandal och en skandal som ingen har satt fingret på eller identifierat. Jag vill uppmäna kommissionen att göra en utredning av den värmeböljan, utreda antalet dödsoffer och inse att Frankrike inte gjorde något åt det, och när hösten kom och alla dessa människor hade begravts fanns det 14 000 färre personer i deras socialförsäkringsregister.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. - (EN) Fru talman! Vi har alla vid något tillfälle upplevt katastrofer i våra hemländer. Därför förstår jag och delar helt och hållet era känslor och farhågor.

Solidaritetsfonden har hittills erbjudit stöd till 20 medlemsstater, bl.a. fyra gånger till Frankrike, till Tyskland, Grekland, Cypern, Portugal och många andra – totalt 20 gånger – men jag vet och jag håller med om att vi bör göra förbättringar. Vi bör göra den ännu mer ändamålsenlig och ge större bistånd till medlemsstaterna. Vi kommer att fortsätta våra ansträngningar för att rådet ska godkänna dessa förbättringar. Det gläder mig att vi har parlamentets godkännande för detta, och ert stöd kommer att vara till stor hjälp i vårt arbete.

Som jag sa inledningsvis har kommissionen åtagit sig att bistå Frankrike och Spanien, som drabbades av vinterstormen Klaus, och kommer att mobilisera alla relevant EU-instrument för att uttrycka EU:s solidaritet med dem. Kommissionen är beredd att undersöka möjligheten att använda solidaritetsfonden, men först behöver vi en ansökan om detta från Frankrike och Spanien. De har tio veckor på sig för att ansöka om sådant bistånd.

Jag fick frågan om vi planerade andra åtgärder för att förbättra solidariteten med medlemsstater i fråga om naturkatastrofer och vill därför nämna att vi vid sidan av översynen av solidaritetsfonden har ett meddelande på väg som syftar till att identifiera åtgärder som skulle kunna ingå i en gemenskapsstrategi för att förebygga katastrofer.

Sammanfattningsvis anser kommissionen att solidaritetsfonden redan är ett mycket användbart instrument men att det naturligtvis finns utrymme för förbättringar, och vi kommer att fortsätta våra ansträngningar i det syftet.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. - (SK) Stormen Klaus svepte över sydvästra Europa den 23–25 januari och orsakade omfattande skador. Under stormen kom det vindbyar på upp till 194 km/h. Stormen krävde 18 dödsoffer i Spanien, Frankrike och Tyskland, och antalet dödsoffer skulle ha varit ännu högre om inte det tidiga varningssystemet hade fungerat.

Med djup medkänsla såg vi på tv-skärmarna i Slovakien den förfärliga tragedin i byn Sant Boi de Llobregat där fyra barn miste livet när taket blåste av en idrottshall. Jag vill uttrycka mitt uppriktiga deltagande med alla de familjer som har förlorat familjemedlemmar.

Solidaritetsfonden är ett användbart instrument. Den inrättades inom EU efter översvämningarna i augusti 2002. Bistånd från fonden är avsett för medlemsstater och anslutningsstater som har drabbats av större naturkatastrofer. Detta gäller katastrofer som orsakar skador vilka uppskattas motsvara mer än 0,6 procent av BNP i det drabbade landet. Efter stormen i november 2004, som ödelade 2,5 miljoner kubikmeter skog, fick Slovakien 5 667 578 euro från denna fond.

Antalet katastrofer ökar stadigt till följd av klimatförändringen i Europa. Det tvingar oss att anta bestämmelser för att se till att ekonomiskt bistånd kan tillhandahållas snabbt och flexibelt omedelbart efter en katastrof, men också att förebyggande åtgärder mot olika naturkatastrofer genomförs.

16. Användningen av spillolja med PCB i en fabrik för livsmedelsåtervinning i Irland (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om användningen av spillolja med PCB i en fabrik för livsmedelsåtervinning i Irland.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen är mycket väl medveten om de stora riskerna för folkhälsan och miljön med polyklorerade bifenylter (PCB).

Incidenter som dem i Belgien 1999 och på Irland förra året visar än en gång att även små mängder PCB kan orsaka svåra kontaminerings i foder- och livsmedelskedjan.

Under de senaste trettio åren har EU infört lagstiftning för att minska utsläppen av PCB och dioxiner i miljön, i syfte att minska människors exponering och skydda folkhälsan och miljön.

Eftersom utrustning som innehåller PCB normalt sett har lång livstid finns emellertid stora mängder fortfarande i omlopp och är en källa till eventuell mänsklig exponering, trots att PCB förbjöds 1985.

Genom i synnerhet direktivet om bortskaffande av PCB – direktiv 96/59/EG från september 1996 – införs ändamålsenliga verktyg för att se till att utrustning och avfall som innehåller PCB bortskaffas så snabbt som möjligt, och stor utrustning ska bortskaffas före utgången av 2010.

Genomförandet av denna lagstiftning har emellertid fortfarande stora luckor. Kommissionen har tvingats inleda överträdelseförfaranden mot de flesta medlemsstater när det gäller skyldigheten att upprätta förteckningar över stor utrustning som innehåller PCB och planer för bortskaffande av PCB.

Överträdelseförfarandena har lett till att situationen i stort har förbättrats. För närvarande är endast två sådana ärenden ännu oavgjorda, men kommer att avslutas inom kort.

Samtliga medlemsstater har överlämnat sina planer för sanering och/eller bortskaffande av förtecknad utrustning och PCB i den utrustningen och för insamling och efterföljande bortskaffande av utrustning som innehåller mindre än fem kubikdecimeter PCB (i enlighet med artikel 11 i direktivet).

Ändå krävs det ytterligare insatser. För att se till att planerna för bortskaffande av PCB fungerar effektivt måste medlemsstaterna göra ytterligare förbättringar av genomförandet av den befintliga lagstiftningen om PCB och av EU:s avfallslagstiftning i allmänhet.

Kommissionen lägger allt större vikt vid att EU:s avfallslagstiftning genomförs korrekt och ger medlemsstaterna aktivt stöd för att förbättra genomförandet av den nationella avfallslagstiftningen.

I förordning (EG) nr 183/2005 fastställs minimikrav på foderhygien som ska gälla från primärproduktion av foder (på gårdsnivå), till produktion, bearbetning och distribution och fram till utfodring av djuren.

Foderföretagare ska inrätta, genomföra och upprätthålla förfaranden som grundar sig på principerna för systemet för faroanalys och kritiska styrpunkter (HACCP). Detta innebär att identifiera kritiska styrpunkter och att identifiera bl.a. eventuell kemisk kontaminering när foder torkas genom en direktvärmeprocess.

Ansvar för att uppfylla kraven ligger hos foderföretagarna, men det är de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna som ska kontrollera att de åtgärder som foderföretagarna vidtar är tillräckliga. I de flesta fall måste detta ske genom ett besök på plats.

Dessutom ska medlemsstaterna enligt de allmänna principer för offentliga kontroller som fastställs i förordningen om offentliga kontroller av livsmedel och foder se till att kontrollerna genomförs regelbundet,

i proportion till risken och med lämplig frekvens. Dessa offentliga kontroller ska omfatta kontroll av foderföretag.

Kommissionens roll fastställs i artikel 45 i förordning (EG) nr 882/2004 om offentliga kontroller av livsmedel och foder. Kommissionens experter ska utföra revisioner av medlemsstaternas behöriga myndigheter för att kontrollera att kontroller utförs i enlighet med gemenskapslagstiftningen.

En allmän revision enligt den artikeln genomfördes 2008 på Irland och omfattade ett antal sektorer. En rapport kommer att offentliggöras inom kort. Förteckningen över de anläggningar som ska revideras fastställs gemensamt av de nationella behöriga myndigheterna och revisorerna från kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor (FVO).

Den anläggning som nämns i frågan ingick inte bland dem som kontrollerades under den allmänna revisionen 2008.

I samband med den irländska dioxinkontamineringsincidenten fastställdes att kontamineringskällan utgjordes av kontaminerade brödsmlor som användes som djurfoder. Brödsmlorna producerades av bageriavfall (kakor vars bäst-före-datum hade gått ut) som torkats med direktvärme. I en direktvärmeprocess kommer avgaserna i direktkontakt med det fodermaterial som ska torkas. Det använda bränslet var uppenbarligen kontaminerat av transformatorolja med PCB. De olika aktörernas respektive ansvar, från brödsmluproducerenten till bränsleleverantören osv., kommer att fastställas genom en pågående rättslig undersökning.

Jag vill betona den avgörande betydelsen av att anta en omfattande strategi för riskklassificeringen, som omfattar möjliga risker inte bara i samband med det inkommande materialet – i det här fallet brödsmlor – utan även i samband med processen i sig.

Mairead McGuinness, för PPE-DE gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionen för detta mycket ingående uttalande i frågan.

Jag tror att anledningen till att vi diskuterar detta i kväll är att vi vill dra lärdomar och se till att det inte inträffar igen. Problemet är att när vi 1999 upptäckte ett problem i Belgien så trodde vi att vi hade skärpt reglerna tillräckligt för att det inte skulle kunna inträffa någon ytterligare incident. Men här står vi nu, och vi känner till följderna av bristerna i systemet, inte bara i fråga om pengar – även om det har stor betydelse för EU, den irländska statskassan, skattebetalarna – utan också i fråga om förlusten av konsumenternas förtroende och den skada det har orsakat de irländska livsmedelsproducenternas marknadsandel.

Det gläder mig att vi har gjort framsteg nu och återupprättar vårt rykte på den internationella marknaden, men jag är också mycket väl medveten om att jordbrukare i hela EU också har fått problem på grund av de irländska svårigheterna. Därför menar jag att kvällens debatt inte bara handlar om Irland. Jag anser att det tydligt framgår av ert uttalande att detta problem som uppstod i Irland även kan uppstå i andra medlemsstater. Så jag antar att det måste vara utgångspunkten för den här debatten.

Vi vet att den här oljan inte borde ha hamnat i foderkedjan. Det vi försöker ta reda på är hur detta kunde ske och det är – som ni så riktigt säger – föremål för en polisutredning som har en gränsöverskridande dimension. Förhoppningsvis kommer vi att kunna spåra händelserna exakt så att vi kan undvika att något liknande inträffar igen.

Men detta väcker en annan fråga, som ni nämnde, och det är hur vi hanterar avfall och livsmedelsöverskott. Återvinning är högsta mode. Alla är för detta eftersom vi alla vill vara miljövänliga och hållbara. Så vi har två frågor här: för det första frågan om oljeåtervinning – som ni nämnde – och jag anser att den behöver behandlas mer ingående, inte bara i fråga om PCB utan mer övergripande i fråga om insamling, distribution, hantering osv. av spillolja, även om PCB naturligtvis är ett särskilt orosmoment.

När det gäller livsmedelsöverskott – eller livsmedelsavfall som det ibland kallas – anser jag själv att det är lämpligt att vi använder denna produkt i foderkedjan, men jag vill säga mycket tydligt att om vi inte kan garantera säkerheten och hur den bearbetas och hanteras så är jag rädd att vi kan behöva överväga att förbjuda den i livsmedels- och foderkedjan.

Jag vill inte att detta ska behöva ske, men jag vill inte heller att det som inträffade i Irland med de konsekvenser det fick ska inträffa igen. Det vi vill är att livsmedelsöverskottet eller avfallet ska användas för att det håller hög kvalitet, inte för att foderkedjan är en avstjälningsplats – detta anser jag är viktigt.

Vi behöver också vara mycket öppna när det gäller hela frågan om blandning av foder. Jordbrukare vill gärna köpa ingredienser och blanda sina egna givor, och i allmänhet gör större jordbrukare så. Detta är lämpligt om vi har noggranna kontroller av det. Jag förstår att det genomförs regelbundna kontroller men i det här fallet fanns det uppenbarligen vissa brister i kontrollerna på den marknaden. De jordbrukare som blev avslöjade och fick ta konsekvenserna av att de använde denna produkt frågade mig faktiskt "varför kom ingen och kontrollerade vad som levererades till våra gårdar?"

När det gäller lagstiftningen anser jag att det finns väldigt strikta kontroller av licensierade foderföretag – EU:s foderblandningsindustri – och de infördes på grund av de metoder som användes tidigare och som vi behövde skärpa reglerna för.

Jag har en känsla av att vi i medlemsstaterna reglerar dem som uppfyller villkoren extra strikt och inte håller utkik efter dem som eventuellt inte följer reglerna. Vi tänker inte utanför ramarna. Kanske finns det en tendens att låta nöja sig så snart dokumentationen är korrekt och alla rutor är ifyllda, i stället för att titta under ytan.

Jag menar att vi behöver ta en ny titt på lagstiftningen. Vi gör en översyn inom finanssektorn och det behöver vi också göra inom livsmedelssektorn. På gårdsnivå tror jag dessutom att inspektörerna ibland betraktas som djävulen själv som besöker gårdarna. Varför välkomnar inte jordbrukarna inspektörerna och betraktar dem som ett skydd för deras verksamhet?

Jag menar att vi behöver ändra tänkesätt i hela livsmedelskedjan utifrån den här erfarenheten. Jag välkomnar särskilt uttalandet från Irish Farmers' Association om att de kommer att inrätta en arbetsgrupp för livsmedel. Det är hög tid att jordbrukarna tar lite kontroll över livsmedelskedjan, som de är första länken i.

Slutligen är det inte läge att ta upp frågan om billiga ingredienser nu, men trycket på producenterna att ständigt producera billigare varor är en del av denna fråga och måste lösas.

Proinsias De Rossa, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag har flera saker jag vill ta upp i samband med den här frågan, och jag är förstås inte helt överens med Mairead McGuinness om att "detta inte handlar om Irland". Naturligtvis handlar detta om Irland. Detta är den senaste skandalen i fråga om livsmedelsrisker.

Folkhälsoskyddet måste komma i första rummet här, och det vi talar om är genomförandet av ett direktiv från 1996. Tyvärr var Irland en av de medlemsstater som måste tvingas att faktiskt genomföra detta direktiv fem år senare, 2001, genom hot om rättsliga åtgärder. Det verkar som om genomförandeprocessen fortfarande pågår, och inspektionsförfarandena för att se till att direktivet följs tycks vara ganska svaga. Efter vad jag förstår av det jag har läst om det hela är en av de överraskande sakerna bristen på information om vad som egentligen hände i just detta fall i fråga om kontaminering av griskött. Det förefaller som om den fabrik som tillverkade fodret inte hade inspekterats på ganska länge.

Jag måste också säga – och jag är säker på att regeringen skulle bli förvånad om den hörde mig – att jag tycker att man gjorde rätt som omedelbart stoppade distributionen av griskött och även återkallade griskött från butikerna. Naturligtvis drabbade detta många oskyldiga och laglydiga producenter och slaktare med flera: 90 procent eller mer av produkterna var inte kontaminerade alls. Den berörda fabriken levererade bara till ett tiotal försäljningsställen så det var en drastisk åtgärd, men den var riktig. Det viktigaste är att vi försöker se till att allmänheten och konsumenterna kan vara säkra på att den mat de köper i butikerna, i sin kvartersbutik, är säker att äta. Om vi inte vidtar omedelbara och drastiska åtgärder för att garantera detta så anser jag att vi inte tar vårt ansvar.

Jag har två frågor till kommissionsledamoten. Den ena är att vi talar om genomförandet av direktivet från 1996. Finns det inte anledning nu att se över det direktivet? Är de normer som infördes genom det direktivet tillräckliga eller otillräckliga i dag? Bör vi inte på större allvar undersöka möjligheten att få bort det PCB som är i omlopp mycket snabbare än planerat, särskilt med tanke på hur sent många av medlemsstaterna faktiskt har genomfört direktivet?

Min andra fråga gäller den förvaltningsplan som den irländska miljöskyddsmyndigheten sent omsider infört under 2008, där det talas om uppförandekoden – som även ingår i planen – för hantering av PCB i användning och för utrustning som innehåller PCB. Jag undrar om en uppförandekod verkligen är förenlig med direktivet. Bör vi inte eftersträva en strängare tillämpning av bestämmelserna om hanteringen av PCB? Jag förespråkar inte att alla som bryter mot någon regel här eller där ska åtalas, men jag anser att när det gäller livsmedelssäkerheten bör det vidtas straffrättsliga åtgärder mot dem som hänsynslöst missbrukar sin ställning.

Liam Aylward, för UEN-gruppen. – (EN) Fru talman! Den irländska grisköttsindustrin har en viktig roll i Irlands jordbruks- och livsmedelssektor. Den industrin värderas till omkring en miljard euro och ger direkt eller indirekt sysselsättning åt 10 000 personer.

Mot bakgrund av det nuvarande ekonomiska klimatet och de stigande livsmedelspriserna är det mycket viktigt att vi gör vårt yttersta på Irland för att försvara den irländska grisköttssektorn, som driver sin verksamhet i enlighet med de högsta standarderna i EU och internationellt.

Upptäckten av dioxinhalter över gränsvärdet i ett prov på grisfett inom ramen för det nationella programmet för övervakning av restprodukter innebär att kontamineringskällan snabbt kunde spåras till en enskild foderproduktionsanläggning. Även om det alltid är beklagligt när våra livsmedel kontamineras visar den här incidenten att de livsmedelssäkerhetskontroller som de irländska myndigheterna utför för att garantera integriteten i livsmedelskedjan håller mycket hög nivå. Kontrollerna fungerade, med andra ord.

Därför vill jag uppmärksamma kompetensen hos den irländska regeringen och jordbruksdepartementet och de snabba åtgärder som vidtogs i fråga om beslutet om att återkalla samtliga produkter. Detta mottogs mycket väl av de europeiska och internationella marknaderna och även av Europeiska kommissionen. Det visar hur allvarligt vi som land ser på livsmedelssäkerhetsfrågor och hjälpte oss att försvara vårt anseende där hemma och utomlands som ett land som framställer livsmedel av hög kvalitet.

Irländska konsumenter fortsatte att köpa griskött när det blev tillgängligt i butikerna igen, och handeln återupptogs snabbt på de flesta europeiska och internationella marknaderna. Naturligtvis krävs det ytterligare arbete för att återuppta handeln till fullo, t.ex. utökade marknadsföringskampanjer osv.

Jag vill berömma Oireachtas jordbrukskommitté för deras omfattande utredning av dioxinincidenten, som innefattade en rad utfrågningar av bl.a. regeringsdepartement, statliga organ och företrädare för grisköttsindustrin. Det gläder mig också att jordbruksdepartementet utför ytterligare en undersökning under ledning av en mycket välkänd person i EU-kretsar, professor Patrick Wall.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! På Irland upptäckte man åtminstone detta genom inspektioner. För tio år sedan i Belgien avlöste incidenterna varandra i snabb följd. I båda fallen hör vi talas om olyckor som inträffade men dessa olyckor har aldrig kunnat styrkas. Efter 10 år är ärendet nu avslutat i Belgien. En person dömdes till villkorlig dom på ett och ett halvt år. Det är emellertid inte klart hur ämnena hamnade i produkterna. Vi måste därför även i fortsättningen utgå från att giftiga ämnen avsiktligt blandades i, att man utnyttjade foder för att spara in bortskaffningskostnaderna. Oljan späddes alltså ut och blandades i fodret. I båda fallen rör det sig om transformatorolja.

Så länge som olyckorna inte har rekonstruerats och det fortfarande inte kan styrkas att de verkligen berodde på förbränning måste man, även på Irland, utgå från att ett brott har begåtts varvid de giftiga ämnena, PCB, blandades i. Det här innebär att vi måste öka inspektionsfrekvensen så att brottsförsöken inte inriktas på den sortens foder, i föreställningen att det är ett enkelt sätt att minska kostnaderna.

Därför är den öppna deklaration som vi kommer att anta här i morgon ytterligare en möjlighet inte att öka fokus på brottsförsöken utan att öka inspektionsfrekvensen. Vidare får man inte bedöma riskerna bara utifrån vilka fabriker som är inblandade, utan också utifrån vem som driver fabrikerna och genom vilka skumma kanaler man får oljan. Vi känner verkligen till den typ av människor vi har att göra med här. När det gäller inspektioner måste institutionerna alltså vara medvetna om att de utgör en högre risk och därför måste bli föremål för strängare inspektioner.

Bairbre de Brún, för GUE/NGL-gruppen. – (GA) Incidenten med höga dioxinhalter i irländska fabriker orsakar stora ekonomiska svårigheter för jordbrukarna på både norra och södra Irland. Detta är dåliga nyheter i dagens svåra ekonomiska klimat. Eftersom åtgärder vidtogs så snabbt kan marknaden vara förvissad om att irländskt griskött är säkert. Oavsett hur det förhåller sig med den saken bör man inte förvänta sig att de som drabbats ska ta itu med följderna på egen hand. Jag vet att vissa av dessa ekonomiska frågor hänför sig till andra kommissionsledamöter men det är viktigt att följande punkter tas upp.

Syftet med Pigmeat Recall Scheme, som den irländska regeringen tillkännagav i december 2008, var att få bort kontaminerat irländskt griskött från marknaden. Oavsett hur det förhåller sig med den saken förefaller det inte som att detta system svarar för de 4 000 kontaminerade grisar som skickades till Vions bearbetningsanläggning i Cookstown i grevskapet Tyrone – i min valkrets – mellan den 1 september och den 6 december 2008.

Lyckligtvis kan vi helt förbehållslöst säga att irländskt griskött är fullständigt säkert. Om denna anläggning inte är berättigad till ersättning enligt EU:s stödsystem är det emellertid stor risk att verksamheten inte kommer att kunna fortsätta.

EU måste se till att man inte låter bearbetningsanläggningen själv få hantera följderna av att ha tagit emot 4 000 kontaminerade grisar.

Om anläggningen inte är berättigad till ersättning enligt Pigmeat Recall Scheme, som kommissionen och den irländska regeringen har kommit överens om, måste kommissionen och jordbruks- och landsbygdsutvecklingsdepartementet i församlingen i Belfast komma överens om en liknande typ av system.

I solidarisk anda bör EU godkänna medfinansiering av den nödvändiga ersättningen till dem som drabbats. År 2009 kommer att bli ett svårt år för alla – låt oss inte glömma de ytterst ovanliga omständigheter som gjort att många människor i livsmedelsbranschen utan egen förskyllan har hamnat i en besvärlig situation.

Ministrarna i församlingen i Belfast och i den irländska regeringen kommer snart att lägga fram en djurhälsost strategi för hela ön.

Vi måste ha ett system för hela Irland som sträcker sig längre än till djurhälsa och som omfattar en enhetlig lagstiftning för hela ön. EU:s bestämmelser bör alltså handhas och genomföras med hela ön som utgångspunkt. Alla irländska jordbrukare skulle ha nytta av en sådan situation, och med ett enda system skulle EU-lagstiftningen kunna övervakas mer effektivt.

Kathy Sinnott, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Min kollega har talat om de skumma kanaler genom vilka PCB har kommit in i livsmedelskedjan i Irland. Jag anser att det kanske är värre om man då och då ser tillbaka på de polyklorerade bifenylnas förflutna. De polyklorerade bifenylna är nästan 100 år gamla. De har skapats av människan och från första början stod det klart att de var mycket farliga.

De användes i många år i kondensatorer, i hydrauliskt bränsle och för ytbehandling av trägolv. Det är naturligtvis ingenting som vi vill ha in i livsmedelskedjan. Men nästan från början av 1900-talet fram till 1966, när en svensk vetenskapsman fastställde att de var farliga, bortsåg människor från detta och tillät att de användes, trots att industriolyckor inträffade gång efter gång.

Men till och med när vetenskapen hade fastställt hur det förhöll sig dröjde det ända fram till början av 1970-talet innan PCB förbjöds i offentliga lokaler. Även då fick de fortfarande användas och inte förrän 2000 förbjöds användningen totalt. Därför finns det gott om PCB i omlopp, och de fanns kvar i nästan 100 år sedan vi hade fått kunskap om problemen.

Trots kommissionens direktiv från 1996, där man krävde att PCB-föreningarna skulle försvinna, finner vi att dessa ämnen dyker upp då och då, framför allt i Belgien och nyligen i Irland.

Men jag har upptäckt att en sak verkligen gjorde människorna i Irland förvirrade. Jag kommer ihåg att jag ungefär vid denna tidpunkt besökte en slaktare och att han ställde sig helt oförstående. Han sa att vi hade infört så många möjligheter att spåra. Vi vet exakt varifrån ett ägg kommer, vilken dag det värptes, och om vi verkligen vill undersöka saken närmare kan vi bland annat ta reda på exakt vilken gård det kommer från. Till och med när vi fått reda på varifrån PCB:erna kom tvingades ändå denne slaktare, som vet exakt varifrån hans griskött kommer, som hade alla kodnummer, att kasta bort och förstöra griskött.

Jag förstår inte hur det gick till, eftersom vi har arbetat mycket hårt i utskottet för miljö, folkhälsa och konsumentfrågor. Ni har arbetat så hårt för att uppnå spårbarhet, och när det kom till kritan användes inte dessa system. De användes kanske för att hitta gårdarna, men de användes inte för att rentvå de oskyldiga, och detta innebar stora kostnader för människor – och det kostade enormt mycket för mitt land, eftersom det inte var just dessa leverantörskedjor utan hela landet som svartlistades.

Det förekommer också förvirring om andra saker. Vi talar i dag med rätta om PCB och dioxiner, men ska det dröja 100 år innan vi inser sambandet mellan dioxiner och förbränning? Detta är något jag hela tiden försöker göra, nämligen att hålla dioxiner från förbränning borta från livsmedelskedjan.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! Flera lantbrukare och ett bearbetningsföretag i min valkrets riskerar att utan egen förskyllan förlora miljontals pund, på grund av att smittat foder som inköpts i god tro kom från en foderfabrik där man visade prov på obetänksamt slarv – även om metoderna var bra. Det är inte underligt att de drabbade väljarna känner stor vrede.

Jag har några frågor till kommissionsledamoten. Om de inte besvaras i kväll skulle jag vilja att de om möjligt besvaras skriftligen.

Vilken är för det första bakgrunden till den skyldiga fabriken för livsmedelsåtervinning när det gäller efterlevnaden av EU:s bestämmelser? Är det, som man har antytt, en egen lagstiftning?

För det andra, hade företaget Millstream tillstånd att använda denna olja? Om så inte är fallet, var det inte medlemsstatens ansvar att se till att detta trots mot bestämmelserna upptäcktes och att åtgärder vidtogs mot det?

För det tredje, genomförde Millstream någon HACCP-baserad riskanalys och självkontrollplan enligt bestämmelserna i förordningen om livsmedelshygien?

För det fjärde, är kommissionen nöjd med nivån på och frekvensen av de inspektioner och den övervakning som medlemsstaten krävde för denna fabrik och dess produkter, med tanke på medlemsstatens skyldighet att ha en riskbaserad officiell kontrollplan? Var det försumlighet från de irländska myndigheternas sida när de med stränghet verkställde foderlagstiftningen och kraven på livsmedelssäkerhet?

För det femte, i min valkrets måste lagliga foderfabriker foga sig i stränga kontroller och normer enligt kvalitetsförsäkringssystemen. Varför förekom det ingen motsvarande kontroll av Millstreams återvinning?

För det sjätte, litade man på självkontroll av foderfabrikernas säkerhet och, om så är fallet, varför tillät man att det tillämpades här? Det skulle ju endast tillåtas för småföretagare.

Får jag slutligen fråga på exakt vilken rättslig grund kommissionen gick med på en stor utbetalning till den irländska staten, eftersom kommissionens talesman inledningsvis påstod att det inte fanns någon sådan grund? Kommer det att få någon uppföljning i form av ett överträdelseförfarande, om man finner att denna medlemsstat har brutit mot kraven?

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Fru kommissionsledamot! Det är bra att vi kan ha en debatt i kväll som bygger på det uttalande som ni och kommissionen redan har avgett om användningen av spillolja vid foderberedning på Irland.

Jag skulle vilja vidga debatten något och säga att ett mycket stort antal medlemsstater, däribland Rumänien som jag kommer att tala om, har berörts av denna incident. För att vara mer konkret: incidenten har påverkat köttindustrin men framför allt konsumenterna. Den har påverkat branschen som har noterat stora förluster på mycket kort tid. Den har också påverkat konsumenterna vid en tidpunkt då man enligt jultraditionerna vanligtvis konsumerar stora mängder fläskkött, åtminstone i Rumänien.

Det enda som har fungerat utomordentligt väl är hur veterinärmyndigheterna underrättades genom EU:s system för snabb varning. Bortsett från denna åtgärd har emellertid all information försvunnit. Hur mycket kontaminerat kött handlade det om, var distribuerades det och var finns de livsmedel kring vilka frågetecknen bara till viss del, eller i vissa fall inte alls, har rätats ut? Vilka följder har det här fått? Panik bland konsumenterna och enorma förluster för producenterna, men också en tämligen usel förmåga från de ansvariga myndigheternas sida att handskas effektivt med en incident av detta slag.

Som jag ser det har vi åtminstone två problem. Det första är dioxinkontamineringen till följd av att man använt spillolja, eftersom dioxin – som vi ju alla vet – är ett ämne som utgör en allvarlig risk eftersom det är mycket giftigt för den mänskliga organismen, även i mycket små mängder. Vad kan vi göra för att se till att en incident av detta slag aldrig mer inträffar?

Det andra problemet är hur vi kan förbättra förmågan hos de ansvariga myndigheterna i medlemsstaterna att reagera och vidta åtgärder i sådana farliga situationer?

Slutligen hoppas jag att vi under denna debatt kommer att få en del svar, åtminstone på dessa två frågor.

Petya Stavreva (PPE-DE). – (BG) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Problemet med användningen av spillolja som innehåller polyklorerade bifenyler i en fabrik för livsmedelsåtervinning har än en gång ställt oss inför frågan om behovet av att garantera livsmedelssäkerheten i EU.

Först och främst måste vi understryka att problemet inte bottnar i någon djursjukdom, utan i otillräcklig övervakning av de föreskrivna åtgärderna för foderhygien och fodersäkerhet inom EU. Trots att det fanns kontroller var dioxinhalterna höga då de nådde grisköttet. Den logiska frågan är: Varför hände inte detta tidigare?

Många EU-invånare undrar i dag om EU har den lagstiftning som behövs för att kräva att medlemsstaterna på ett tillfredsställande sätt övervakar säkerheten hos djurfoder. Denna fråga måste besvaras snarast, eftersom det kan få ödesdigra konsekvenser och orsaka förluster på hundratals miljoner euro om man inte tillämpar säkerhetsnormerna vid ett enda livsmedelsberedningsföretag.

Jag skulle vilja uppmana kommissionen att genomföra de åtgärder som är nödvändiga för att skärpa övervakningen, som är en oskiljaktig del av EU:s politik för skydd av konsumenters säkerhet. Griskött med höga dioxinhalter från Irland nådde också både Bulgarien och många andra EU-länder. Incidenter av detta slag får emellertid inte förekomma i framtiden, eftersom det ekonomiska och sociala pris man får betala efteråt är oerhört högt.

Slutligen skulle jag vilja välkomna Mairead McGuinness initiativ att uppmana kommissionen att granska denna fråga.

Elisabeth Jeggle (PPE-DE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! I kväll diskuterar vi användningen av spillolja med PCB i en irländsk fabrik för livsmedelsåtervinning. I morgon kommer vi att debattera utsläppande på marknaden och användning av foder. I morgon kommer vi att konstatera att vi tillsammans redan har åstadkommit en rad viktiga och ändamålsenliga åtgärder inom denna sektor. Ändå finns det fortfarande problem på det här området. Därför måste de fem frågor som ställts av Mairead McGuinness i hennes muntliga fråga tas på allvar och få ett seriöst svar.

Fru kommissionsledamot! Ni talade själv om luckor som fortfarande måste täppas till i genomförandet av vår lagstiftning i ett antal medlemsstater. Visserligen har foderbranschen som helhet under senare år alltigenom bevisat sin tillförlitlighet, men vissa företag är antingen omedvetna om riskerna eller så blundar de för dem. Vidare förefaller det som att det fortfarande finns stort utrymme för förbättringar i många medlemsstater när det gäller inspektioner med utgångspunkt från relevanta risker.

Alla – parlamentet, de allt färre jordbrukarna och också konsumenterna – förväntar sig en korrekt tillämpning av EU:s lagstiftning med kontroller i detta syfte. Jag anser därför att den allmänna livsmedelslagstiftningen, livsmedels- och foderhygienien och tillståndsbestämmelserna för fabriker för livsmedelsåtervinning måste ses över.

Ja, visst vill vi kunna utnyttja överskottslivsmedel. Personligen skulle åtminstone jag önska att det gjordes och att överskottslivsmedlen i fråga inte förstördes. Man måste emellertid garantera spårbarheten. Önskade ämnen och produkter måste uteslutas på ett säkert och kontrollerat sätt. När foderföretag får tillstånd att bedriva verksamhet måste personalens yrkeskompetens i fråga om livsmedels- och fodersäkerhet garanteras.

Djurfodret är grunden för livsmedelssäkerheten, och jordbrukarna måste vara pålitliga för att konsumenterna ska kunna garanteras säkra och bra livsmedel.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Först och främst kan jag säga att jag välkomnar möjligheten att diskutera denna fråga. Denna debatt har visat lantbrukarna hur sårbara de är för vad andra gör.

Detta är något som hände i Irland, men det ironiska är att spilloljan, som var den påstådda orsaken till problemet, ursprungligen kom från Nordirland. Men den uppenbarade sig i foderblandningen från Irland.

Det problem som har uppkommit är enligt min mening att jordbrukarna i Irland, oavsett om de producerar gris- eller nötkött, har fått ersättning, bidrag och stöd från EU. Jordbrukarna i Nordirland har nu lämnats i sticket utan hjälp och stöd. Jordbrukarna i Nordirland har krossats, och många av dem kommer att förlora sina gårdar och drivas i konkurs utan egen förskyllan. De har inte gjort något fel, inte gjort sig skyldiga till något brott, och jag måste i kväll uppriktigt säga till parlamentet och till kommissionsledamoten att jag anser att jordbrukarna i Nordirland har lämnats i sticket, inte bara av vårt jordbruksdepartement, DARD som det kallas i Nordirland, utan framför allt av ministern, som verkar vara oduglig, svag och oförmögen att lösa problemet.

Jordbruksministern i Irland har tydligt visat att han sätter sina egna intressen i främsta rummet. Det kan jag förstå. Får jag ställa följande fråga till kommissionsledamoten: Kommer ni att få några upplysningar genom den undersökning som enligt uppgift ska genomföras av polisen på båda sidor om gränsen? Är ni beredd att handla med utgångspunkt från de upplysningar ni får, och är ni beredd att se till att producenterna i Nordirland får samma stöd som jordbrukarna i Irland och att de inte på något sätt berövas sina ekonomiska rättigheter? Slutligen, och detta är min sista fråga, kommer ni att garantera att ett sådant problem aldrig mer kan uppstå? Allt detta utmynnar i är att konsumenterna förlorar förtroendet och framför allt att producenterna krossas.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! En källa till den mänskliga exponeringen för PCB är, som kommissionsledamoten säger, via livsmedelskedjan. Emellertid är öppna spisar och cigaretttrök mycket viktigare källor för ett mycket större antal människor. Låt oss se problemet i dess rätta proportioner och låt oss undvika hysteri i denna debatt utan i stället sprida mer ljus och låta bli att hetsa upp oss.

Minimikrav för foderhygien är verkligen mycket viktigt och måste genomföras noggrant, men kraven måste också åtföljas av fullständig identifiering och spårbarhet för alla köttprodukter – inte bara för nötkött utan också för kött från fjäderfä, gris och får. Jag har lagt fram förslag till ändring av den nuvarande lagstiftningen i detta syfte och vi kommer inom kort att diskutera dessa förslag i parlamentet.

Det berörda grisfodret var förvisso kontaminerat av brödsulor eftersom företaget Millstream Recycling av misstag använt bränsle för att torka brödsulorna efter att ha köpt dem i god tro från ett företag som man under flera år hade gjort affärer med och som man tidigare inte hade haft några problem med. En polisutredning pågår och det berörda företaget samarbetar till fullo med polisen.

Jag vill helt tillbakavisa Jim Allisters påstående att företaget visade prov på obetänksamt slarv. Det kommer att bevisas att så inte var fallet och därför måste vi vara försiktiga med vad vi säger här.

Det största problemet var att vi var tvungna att totalförbjuda all försäljning av alla produkter av griskött och låta förstöra dem, även om det bara skulle ske på kort sikt. Försörjningsmöjligheterna för många irländska jordbrukare blev lidande och även de irländska livsmedelsprodukternas rykte utomlands skadades. Vi tvingades nämligen reagera på ett oproportionerligt sätt, trots att bara sex till sju procent av våra grisfarmer var drabbade, eftersom det irländska systemet för identifiering och spårbarhet misslyckats när det gällde slakterierna. Det är meningen att alla grisar ska märkas med öronbrickor eller tatuering i Irland, men av någon anledning kunde vi inte på slakterinivå skilja de grisar som hade fått det kontaminerade fodret från det stora flertalet andra grisar som inte hade fått det.

Vi måste titta närmare på denna fråga. Kommissionen måste titta på identifiering och spårbarhet i dess helhet, och låt oss framför allt vänta på polisutredningen, som jag tror kommer att förvåna människor.

De berörda företagen är mycket ledsna, och har sagt det offentligen, för den skada som har drabbat livsmedelskedjan och Irlands rykte, och även för den ekonomiska skada som har drabbat de många jordbrukare som fram till nu har köpt deras utmärkta foderprodukter. De har nu återupptagit arbetet och producerar åter, kan jag säga, en utmärkt foderranson som jordbrukarna kan blanda.

Detta har varit en skrämmande händelse. Ingen hade önskat att det skulle hända.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag har försökt att inte vara domare och jury i detta irländska mål, eftersom det inte är därför vi är här i kväll, men jag vill ställa tre frågor till kommissionsledamoten: Hur stor mängd PCB är fortfarande i omlopp? Kan ni garantera att inget av detta kommer att kontaminera livsmedelskedjan inom de närmaste 23 månaderna, när man fortfarande håller på att göra sig av med denna volym? Kan kommissionen lägga fram en rapport om situationen för genomförandet av förordningen om foderhygien, som parlamentet skulle vilja ta del av?

Jag vill också påpeka för Jim Allister att detta faktiskt är en gränsöverskridande fråga. Kontamineringen kom, enligt vad vi förstår – och som Jim Nicholson med rätta påpekade – från andra sidan gränsen. Därför håller jag inte med Proinsias De Rossa. Detta är faktiskt en europeisk fråga, eftersom den har en gränsöverskridande dimension. Det som har hänt i Irland skulle kunna hända i vilken medlemsstat som helst, eftersom det, såvitt jag vet, finns tusentals ton PCB i omlopp. Kommissionsledamoten kanske kan klargöra denna punkt.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Har kommissionen undersökt eller rekonstruerat den händelsekedja som ledde till olyckan? Enligt min mening är det en ganska löjlig tanke att förbränning av spillolja och rök som sedan trängt in bland några brödsulor skulle kunna orsaka kontaminering i denna omfattning, med 200 gånger högre dioxinhalter i grisköttet – inte i fodret utan i själva grisköttet. Jag kommer även i fortsättningen, tills motsatsen bevisats, utgå från att detta rör sig om ett fall där ämnet blandats i avsiktligt.

Alla trafikolyckor rekonstrueras och man undersöker hur olyckan kunde inträffa. Denna olycka – om det nu är vad det var – måste också rekonstrueras, och man måste undersöka om denna typ av förbränning och den rök som släpps ut verkligen kan orsaka så mycket dioxin i köttet. Som utövare skulle jag säga att allt som har sagts i detta avseende är nonsens. Det vi talar om här är att ämnet blandats i avsiktligt. Vi görs till upplag för detta gift som inte bryts ned av sig självt och därför går vidare genom generationer av människor.

Jan Mulder (ALDE). – (NL) Detta har varit en oerhört intressant debatt. Jag fruktar att vi kommer att få fler fall som detta i framtiden. Vi kan aldrig utesluta brottsligt beteende och människor som utnyttjar systemet.

En av de frågor som inte diskuterats i kväll är systemet med privata kontrollstämplar. Varför uppmuntrar inte kommissionen i större utsträckning branschen till att genomföra egna inspektioner och utveckla privata kvalitetsstämplar? Kommissionen kan då säga: "Vi kan genomföra slutkontroller, men det är först och främst upp till er att se till att ni kontrollerar era kolleger inom branschen och ser till att sådana här saker inte inträffar. Om ni utvecklar ett förnuftigt system kommer vi att uppmuntra och erkänna det." Enligt min mening måste vi uppmuntra nedifrån och upp så att tvivelaktiga metoder av detta slag inte inträffar i framtiden.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! Det är inget tvivel om att oljan kom från Nordirland. Detta är inte problemet.

Den väsentliga frågan är att Millstream valde att köpa in denna olja med kännedom om att de sökte efter olja som skulle användas i torkmaskiner – för att hantera livsmedel, för att torka brödsmlor. Varför köpte de i så fall olja av denna typ, oavsett varifrån den kom?

Varför kontrollerades inte oljan av statliga inspektörer och av företaget? Användningen av olja är, såvitt jag förstår, under dessa omständigheter olaglig och ett brott mot livsmedels- och hygienbestämmelserna. Frågan är därför inte varifrån den kom, utan varför den kom dit och varför den användes för just detta ändamål.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorfs anklagelse att man med avsikt har blandat denna kontaminerade olja i foder är avskyvärd och ovärdig varje yrkespolitiker. Vi måste låta den vederbörliga processen med den rättsliga undersökningen ha sin gång.

Det berörda företaget, Millstream Recycling, samarbetar till fullo. De har en hel papperstrave som bevis för att de har köpt den här oljan från ett erkänt företag i Dublin som levererar olja. De köpte den som återvunnen lätt bränsleolja, som hade varit den rätta oljan att använda i denna speciella torkprocess. Den såldes till dem av ett erkänt företag och så vitt de visste köpte de lätt bränsleolja. De godtar emellertid att de fick transformatorolja, som var orsaken till dioxinerna.

En rättslig och polisiär undersökning pågår. Vi måste låta den vederbörliga processen ha sin gilla gång och hindra alla anklagelser som flyger omkring, eftersom detta är en mycket allvarlig fråga som inte blir bättre av hysteriska och överdrivna reaktioner.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Alla är överens – ingen förnekar – att oljan faktiskt kom från Nordirland. Vi kan inte förneka det. Men trots att vi är överens är åtta jordbrukare i Nordirland nära att gå i konkurs, och så är det också i Irland. Jag är medveten om att även de har drabbats. Detta handlar inte om politik. Det handlar om vanliga människor som lider, och det är våra jordbrukare som lider ekonomiskt.

Sanningen är – det måste vi inse, och även ni, fru kommissionsledamot, måste inse detta – att det var tonvis med griskött som inte kunde spåras. Ingen visste varifrån det hade kommit, vilka grisar det kom från eller varifrån det kom. Fru kommissionsledamot! Det är dags, det är hög tid, att ni inför klar och tydlig ursprungsmärkning för att ange varifrån detta kommer. Om så hade varit fallet hade vi åtminstone vetat var vi stod och var detta foder finns.

Jag vill inte göra detta till en politisk fråga, eftersom den inte är politisk för mig. Jag talar med mina jordbrukare varje dag, och vissa av dessa människor kommer med största sannolikhet att förlora sina gårdar. Det här är alltså allvarligt. Vi måste följa den rättsliga undersökningen till slutet. Jag vill vara med om det – men jag vill att mina jordbrukare ska skyddas, och jag vill inte att de ska bli lurade. Jag vill se att de skyddas på lämpligt sätt av er så att de får samma ställning och skydd som jordbrukarna i Irland.

Androulla Vassiliou, kommissionsledamot. – (EN) Fru talman! Denna diskussion har varit mycket livlig och många frågor har ställts. Många antaganden har också gjorts och jag håller med Avril Doyle när hon säger att vi måste ha tålamod och vänta tills undersökningen är över. Då kan vi dra våra slutsatser och fatta beslut inför framtiden. En sak jag måste säga – jag var inte engagerad vid den tidpunkten men jag har hört talas om saken – är att liknande händelser har inträffat i Tyskland och Belgien, och det talades mycket om dessa händelser i alla medlemsstater. Därför hade jag trott att en förständig medlemsstat skulle ha vidtagit strängare kontrollåtgärder. Men även med de strängaste kontrollåtgärder kan sådant hända, på grund av bedrägeri, på grund av slarv eller av andra orsaker. Det är vårt ansvar att se till att vi har lagstiftning – som jag nu anser vara tillfredsställande – och att se till att medlemsstaterna rättar sig efter denna lagstiftning. Kommissionens plikt är att ha kontroll och att se till att medlemsstaterna gör sin plikt.

Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor gör sina inspektioner och dess rapporter är tillgängliga för allmänheten. I vilken grad man rättar sig efter vår lagstiftning framgår av dessa rapporter, som till och med har utarbetats för varje enskilt land.

Några av er tog upp frågan om spårbarhet, som faktiskt är en av de viktigaste pelarna i den övergripande livsmedelslagstiftningen och som aktörerna inom livsmedelsbranschen ansvarar för. De måste kunna uppge från vem de har köpt en vara och till vem de säljer den. Men detaljnivån i den inre spårbarhet som väljs av aktörerna inom livsmedelsbranschen är avgörande för den slutliga ekonomiska förlust som dessa aktörer måste bära om produkten återkallas. Vad som krävdes i detta speciella fall, enligt regeln om spårbarhet i Irland, var helt enkelt tillverkningsdatum och inte namnet på den gård som köttet kom från. Därför var det nödvändigt att återkalla allt kött som hade producerats under dessa två månader. Om strängare spårbarhetsregler vore tillämpliga (vilket naturligtvis hade kostat mer) skulle bara det kött som kunde spåras till just denna gård ha återkallats. Därför måste man bestämma sig: Antingen betala mer och få bättre spårbarhetsregler eller betala mindre och i slutändan bära förlusten.

Det har sagts att vi i vår egenskap av kommission har lämnat bistånd – trots att utbetalning av ersättning inte tillhör mitt utan kommissionsledamot Mariann Fischer Boels ansvarsområde – och jag måste säga att det som betalades ut i detta fall betalades på samma grundval i både Irland och Nordirland. Här har jag några siffror. Kommissionen har infört ett bidragssystem för privat lagring för Nordirland, och enligt detta system kan upp till 15 000 ton lagras under högst sex månader. Budgeten för denna åtgärd uppgår till 6,9 miljoner euro. Ett liknande system för privat lagring har också antagits i Irland. Enligt detta system kan upp till 30 000 ton lagras under högst sex månader med en maximal budget på 13,9 miljoner euro. I Irland fanns det också ett deponeringssystem som var samfinansierat av gemenskapen och som kostade 20,6 miljoner euro. Inga utbetalningar gjordes av kommissionen direkt till jordbrukarna, vare sig i Irland eller i Nordirland, eftersom det inte finns någon rättslig grund för sådan ersättning.

Sammanfattningsvis vill jag säga att vi har en bra lagstiftning, men att vi i framtiden alltid måste vara vaksamma. Vi måste se till att dessa lagar tillämpas av medlemsstaterna, och vi måste få medlemsstaterna att samarbeta med oss. Vad kommissionen beträffar måste vi fortsätta med våra kontroller och se till att medlemsstaterna följer våra bestämmelser.

Dessutom kan vi, när vi får resultaten av undersökningarna och utredningarna, tänka på framtiden. Om vi anser att det finns utrymme att förbättra våra bestämmelser ska vi inte tveka att göra det.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

17. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

18. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 22.45.)